

Luôn Bên Em, Người Con Gái Năm Giữ Trái Tim Của Những Con Quỷ

Contents

Luôn Bên Em, Người Con Gái Năm Giữ Trái Tim Của Những Con Quỷ	2
1. Chương 1. Quán Cà Phê Định Mệnh	2
2. Chương 2. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần (phần 1)	11
3. Chương 3. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần? (phần 2)	17
4. Chương 4. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần? (phần 3)	20
5. Chương 5. Nỗi Lòng Win	22
6. Chương 6. Ẩn Giấu	23
7. Chương 7. Sinh Đôi	26
8. Chương 8. Hoán Đổi	28
9. Chương 9. Sự Thật Tàn Nhẫn (phần 1)	29
10. Chương 10. Sự Thật Tàn Nhẫn (phần 2)	31
11. Chương 11. Vị Cứu Tinh	32
12. Chương 12. Vậy Tôi Là Ai?	33
13. Chương 13. Con Nuôi	34
14. Chương 14. Kí Ức	35
15. Chương 15. Kí Ức Của Win	36
16. Chương 16. Chờ Ngày Ta Vượt Qua Mọi Rào Cản...	37
17. Chương 17. Đe Dọa	38
18. Chương 18. Học Sinh Mới	39
19. Chương 19. Minh Tạm Biệt Nhau Nhé!	41
20. Chương 20. Đừng Quên Em...	42
21. Chương 21. Màu Huyết Dụ... Tan Biến...	43
22. Chương 22. Không Anh...em Sợ Lắm...lấy Ai Bảo Vệ Em Bây Giờ?	44
23. Chương 23. Nụ Hôn Cuối	45
24. Chương 24. Khi Yêu Thương Trở Lại...	46
25. Chương 25. Hy Sinh	47
26. Chương 26. Vì Sao Anh Lại Buồn?	49
27. Chương 27. Em Ghen Anh À...	52
28. Chương 28. Nhân Viên Bí Ẩn...	53
29. Chương 29. Anh Cũng Có Lúc Yếu Mềm...	55
30. Chương 30. Cảm Năng, Cảm Giác, Theo Đuổi Đau Thương...	56
31. Chương 31. Em Bé	58
32. Chương 32. Sinh Linh Bé Nhỏ	60
33. Chương 33. Bên Em Lần Nữa.	61
34. Chương 34. Giọt Mờ Áo.	63
35. Chương 35. Những Muộn Phiền.	65
36. Chương 36. Chỉ Là Muốn...	66
37. Chương 37. Hé MÀN Kí Ức.	68
38. Chương 38. Bí Kịch Trong Quá Khứ.	69

39. Chương 39. Chết Thay.	70
40. Chương 40. Hối Lối...	72
41. Chương 41. Trốn Chạy.	73
42. Chương 42. Bảo Vệ	74
43. Chương 43. Yêu Cô Hay Trả Thù Anh?	75
44. Chương 44. Em Có Vui Không Khi Mà Anh Đau Như Vậy?	77
45. Chương 45. Bệnh Di Truyền.	78
46. Chương 46. Giữ Em Lại Bên Mình.	79
47. Chương 47. Cô Không Được Chết!	80
48. Chương 48. Tình Yêu Cao Cả.	81
49. Chương 49. Mẹ Con Có Đang Ở Đây Không?	82
50. Chương 50. Người Bí Ẩn.	84
51. Chương 51. Giải Mã.	86
52. Chương 52. Đoàn Tụ.	88
53. Chương 53. Mẹ Của Anh!	89
54. Chương 54. Biến...	91
55. Chương 55. Nếu Đó Là Cái Giá Mà Anh Phải Trả Thì Em Sẽ Giả Vờ Mạnh Mẽ.	92
56. Chương Ngoại Truyện 1	95
57. Chương Ngoại Truyện 2	96

Luôn Bên Em, Người Con Gái Năm Giữ Trái Tim Của Những Con Quỷ

Giới thiệu

Câu chuyện kể về Linh An, một cô gái với thân phận được hoán đổi phải sống một cuộc sống không g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luon-ben-em-nguoi-con-gai-nam-giu-trai-tim-cua-nhung-con-quy>

1. Chương 1. Quán Cà Phê Định Mệnh

“Cuộc đời thật là bất công! Sống thì bị chửi rửa, đánh đập đến lúc tự tử thì lại bị nói là ngu ngốc , không có nghị lực sống. Con người ta cũng thật là tàn nhẫn!” tôi có thói quen khá “đàn ông” là ngồi trong quán cà phê đọc báo mạng kênh 24h. Nhưng chẳng hiểu hôm nay làm sao tôi lại vô ý quá! Mọi người trong quán đang nhìn tôi bực dọc và có một số ánh nhìn thì như đang dò xét. Cũng phải thôi, một nhóc con 17 tuổi mà ngồi uống cà phê đen và đọc báo kênh 24h thì cũng hiếm. Đã vậy tôi còn làm ồn trong quán nữa chứ!

Nhưng có lẽ tôi sẽ không gây chú ý đến mức này nếu ăn mặc trông nam tính hơn một chút vì với mọi người thì những đứa như thế không có gì đáng nói, nhưng, với một con bé ăn mặc nữ tính như tôi thì...không ổn cho lắm!

Họ sẽ thắc mắc về giới tính của tôi. “Con nhỏ đó là trai hay gái nhỉ?” tôi nghĩ là sẽ có ít nhất một người trong quán cà phê này đang nghĩ như vậy.

Mẹ tôi là một người mẹ đặc biệt và bà có tư tưởng khác với những bà mẹ khác hay nói đúng hơn thì phải gọi là trái ngược khi bà bắt tôi phải ...có người yêu. Mẹ luôn đuổi tôi ra đường vào mỗi buổi chiều không phải đến lớp học. Mẹ muốn tôi lang thang ngoài đường để tìm lấy một người đặc biệt. Tôi không thích điều đó và cũng vì vậy tôi chọn quán cà phê này làm điểm dừng chân khi là “trẻ lang thang”. Sẽ chẳng có một thằng con trai nào vào nơi này cả, nơi chỉ có bán cà phê đen. Tôi không nghiện cà phê nhưng uống được nó. Quán cà phê này nằm sâu trong một con ngõ nhỏ ở Hà Nội nhưng nó khá là sang trọng chứ không lộn xộn và dân dã như những quán khác. Nơi đây khá yên tĩnh, khách ở đây chủ yếu là người làm kinh doanh, chiều nào cũng ở đây nên tôi biết rất rõ. Hôm trước cũng có một ông nhà văn già mò đến đây để tìm cảm hứng sáng tác hay như hôm nay cũng có một ông nhạc sĩ còn lại thì toàn là mấy ông bác bụng to hơn người làm kinh doanh thôi. Mọi người đến đây chủ yếu là để thư giãn.

Có lẽ vừa rồi tôi đã làm phiền họ! Có vài cái chau mày hướng về phía tôi còn lại cơ bản là mọi người đều đã quay lại công việc của mình.

Tôi nhấp thêm một chút cà phê trước khi quay lại trang báo đang đọc dở. Mọi thứ vẫn im lặng cho đến khi...

“Xin lỗi nhưng tôi có thể ngồi đây được không? Tôi thực sự không muốn ngồi một mình và càng không muốn ngồi chung với mấy ông bác kia mà chắc gì họ đã cho tôi ngồi chung.” một lời đề nghị khiến cho người khác không thể từ chối được từ một anh chàng chưa tròn 18 tuổi và vô cùng vô cùng vô cùng đẹp trai. ^__^. Tất nhiên là tôi đồng ý cho anh ta ngồi chung không phải vì anh ta đẹp trai mà là vì anh ta có lẽ là một người lịch sự, ngay từ câu nói đầu tiên.

“Vâng! “vừa nói tôi vừa khẽ gật đầu. Tuy chưa tròn 18 nhưng có lẽ anh ta cũng lớn tuổi hơn tôi. Mà tôi cũng chỉ đoán mò thôi vì trông anh ta có vẻ vẫn đang là học sinh cấp ba.

Sau khi phục vụ mang một ly cà phê ra thì anh ta uống một ngụm nhỏ rồi quay sang nhìn tôi, phải, là nhìn tôi.

“Thật vui khi được ngồi chung bàn với một người có sự sống trong cái quán cà phê chết chóc này.” tôi phì cười vì câu nói của người đầu tiên ngồi chung bàn với tôi trong cái quán này. Có lẽ, anh ta nói đúng!

Cả hai cùng im lặng một lát rồi anh ta nói tiếp:

“Rất ít người có thể nói nên suy nghĩ của mình như em.” Tôi biết anh ta muốn nói đến chuyện gì. Chắc đây là lần đầu tiên anh ta được gặp một đứa con gái như tôi.

“À vâng, vì nhiều người trong số họ cũng là những người mà có ít nhất một lần đã từng chê trách những người xấu số này là ngu hay tệ hại hơn là không biết suy nghĩ... Tôi cũng đã từng có suy nghĩ muốn tự tử, không phải một mà là nhiều lần.”

“Vì sao?”- Có lẽ là anh ta muốn biết lí do vì sao mà tôi muốn tự tử. Đúng là nói chuyện này với một người mới quen như anh ta thì hơi kì lạ thật nhưng chẳng hiểu sao tôi lại muốn nói cho anh ta biết. Mọi thứ.

“Đã có vài người bàn tán về giới tính của tôi chỉ vì tôi chưa có người yêu hay đơn giản hơn cũng là vì tôi ít giao tiếp với con trai. Nhưng họ đâu thấy hay nói đúng hơn là vờ như không thấy tôi ít giao tiếp với tất cả mọi người chứ không riêng gì với con trai.”

“Ra là vậy. Tôi thấy em đâu có giống một con les! Những người đó thật là nhiều chuyện!” Anh ta nói xong ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tôi rồi nở một nụ cười ma mị. Tôi bị nụ cười đó mê hoặc vài giây, cũng may là tôi kịp thời tỉnh trước khi biến thành một con ngốc trước mặt một người mới quen. Tôi đã từng ghét cay ghét đắng mấy đứa con gái thấy trai đẹp là sáng mắt lên vậy mà hôm nay chính tôi cũng như vậy. Nực cười!

Như thường lệ tôi phải ra về vào lúc 5h30p. Tuy nhà tôi cách quán này một khoảng khá xa nhưng tôi vẫn đi bộ thay vì đi xe bus hay taxi. Tôi thích vừa đi vừa hít thở khí trời hơn là ngồi trong xe ô tô, mặc dù khí trời thành phố cũng chẳng mấy trong lành.

Và hôm nay tôi được đi về cùng một người khác. Người bạn mà tôi mới tìm được sau hai tháng sống ở Hà Nội, Gia Nguyễn hơn tôi 1 tuổi. Như vậy là vừa tròn 18.

Tôi lại đến quán cà phê đó nhưng cái cảm giác tôi có được hôm nay không giống như mọi hôm. Nó giống như là đang chờ đợi điều gì vậy. Hôm nay tôi uống nhiều cà phê hơn và vẫn đọc 24h nhưng đầu óc tôi lại chẳng tiếp thu được gì cả. Mắt tôi nhìn vào màn hình ipad nhưng khi không tìm được tôi lại nhìn ra phía cửa ra vào. Cánh cửa kính vẫn đóng im lìm, không một cái nhúc nhích. Có chút thất vọng ủa vào tâm trí và thoáng cô đơn... tôi đang chờ đợi cái gì chứ? Phải chăng là Nguyễn? Tôi thích anh rồi sao?

Tôi đã cố ở lại đến 6h chiều nhưng Nguyễn vẫn không đến. Cái cảm giác thất vọng xen chút buồn man mát khiến cho tôi càng muốn gặp anh hơn. Tiết trời se lạnh của mùa thu Hà Nội càng khiến tôi cảm thấy cô đơn. Vậy là anh đã không tới. Có lẽ vs anh tôi chẳng là gì...

Buổi chiều dạo bước trên đường phố Hà Nội khiến tôi cảm thấy bình an hơn nhưng không phải là hôm nay. Đôi chân tôi bước đi mà lòng nặng trĩu nỗi buồn. Chắc bạn thấy tôi thật điên khi yêu một người gần như là xa lạ nhỉ? Tôi đã từng không tin vào cái gọi là tiếng sét ái tình...

“con về rồi đây!” tôi chán nản bước vào nhà.

“Sao giờ mới về? Nguyễn nó đợi con lâu lắm rồi đây! Nó đang trên...”

Nguyễn nào ở đây chứ? Không phải là thế chứ?

“Xin lỗi nha! Anh không cố ý vào phòng em đâu nhưng cô nài anh lên đây để cô dọn nhà cho đỡ vướng tay vướng chân...”

“Sao anh biết nhà em?” tôi cố giữ thái độ bình tĩnh nhất có thể, tôi không thể bốc hỏa trước mặt anh được. Sao mẹ tôi lại có thể cho anh đặt chân vào cái chuồng heo này được chứ? Bất kì ai cũng sẽ có cảm giác như tôi thôi vì tôi thích anh ấy mà... Tôi thấy rõ thái độ lúng túng của anh, rất đáng yêu. Chắc là tôi làm anh ấy khó xử mất rồi. Nguyễn đỏ mặt và đưa tay lên gỡ đầu, anh ấy nhát thật đấy.

“Anh không biết rõ nhà em ở đâu nên hồi chiều anh tính dừng đợi em ở đầu phố nhưng mãi không thấy em đâu. Đoán là em không định đến quán cà phê đó nữa nên anh định quay về nhưng lại gặp mẹ em...” Không cần anh nói hết tôi cũng đoán ra những gì xảy ra tiếp theo. Mẹ làm tôi xấu hổ quá đi mất. Nhớ một lần tôi đã bị mẹ làm cho bẽ mặt trước một người hoàn toàn xa lạ khi tưởng nhầm anh ta là người yêu của tôi trong khi anh ta chỉ là muốn hỏi giờ tôi thôi. Tôi vẫn nhớ như in từng câu từng chữ mẹ nói “Con có phải là đứa lang thang đầu đường xó chợ gì đâu mà lại đi yêu cái thằng xấu hơn cả đười ươi thế này?”. Kể từ lần đó tôi ít giao tiếp vs người khác vì sợ sự việc sẽ tái diễn.

Nguyễn ở lại nhà tôi ăn tối, cũng may là bố không có ở nhà nếu không thì chắc anh ấy sẽ sợ đến già mất. Bố mẹ luôn quan tâm một cách thái quá tới “ây ơ” của tôi. Nghĩ đến về mặt lúc bị bố mẹ tôi tra khảo tôi bật cười khanh khách. Đúng là hơi vô duyên thật nhưng mà nếu không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra thì 3 phút sau tôi ms có thể ngưng cười được. Tuy tôi đã cố ngưng lại rồi nhưng chốc chốc không nhịn được tôi lại bật cười thành tiếng.

“Con gái phải biết giữ ý tứ chứ” Mẹ tôi nhắc khéo rồi liếc mắt sang Nguyễn, tôi hiểu ý mẹ nhưng vẫn không nhịn được. Chắc mẹ sợ anh thấy tôi điên điên thế này sẽ rách dép mà chạy mất tiêu.

“Thì tại tự nhiên con buồn cười thôi. Cười nhiều tốt mà mẹ”

Sau đó có điện thoại, nghe máy xong thì anh nói có việc rồi về luôn. Tôi thấy hụt hẫng kinh khủng. Anh đi mà không cả thèm quay lại nhìn tôi lấy nửa cái. Cứ thế tôi bật khóc nức nở... Có lẽ là do tôi mau nước mắt quá. Đã lâu rồi tôi mới khóc...

Lần đầu tiên tôi thất tình...

Tôi đã thầm thích một cậu bạn cùng khối 2 năm liền. Khi đó tôi mới chỉ là một con nhóc 15 tuổi- không quá nhỏ mà cũng chưa phải là đã lớn, vừa trẻ con lại vừa người lớn, nói chung là dở dở ương ương...

Mẹ đã giúp tôi làm quen với Minh...Khi mà chúng tôi chính thức công khai quan hệ là vào hệ năm học lớp 10, công khai ở đây không có nghĩa là ọi người biết mối quan hệ của chúng tôi mà là cho người kia biết được vị trí của họ trong trái tim mình. Minh nói yêu tôi và tôi cũng nói yêu Minh, nhưng chỉ là yêu thôi chứ không nói rằng đã yêu từ rất lâu rồi...

Cho đến một ngày ...

“chị ơi! Chị có phải là Linh An không ạ?” một nhỏ kém tuổi tôi(tại tôi học chung trường cấp hai vs nó nên cũng biết mặt nhưng không quen) gọi tôi khi tôi đang trên đường tới cô nhi viện làm tình nguyện. Trông con bé khá xinh và chẳng nhỏ hơn tôi tẹo nào mặc cho nó kém tuổi tôi, nó già hơn tuổi.

Nó hẹn tôi vào một quán nước gần đó để nói chuyện quan trọng. Thật khó hiểu. Giữa tôi và nó thì có chuyện gì để nói với nhau đâu nhỉ? Đã vậy còn là chuyện quan trọng nữa chứ.

Con bé kéo ghế và ngồi xuống một cách tiểu thư còn tôi thì... chẳng thể nào kéo ghế từ từ và ngồi xuống cũng từ từ đến chậm chạp như nó được. Với tôi thì mọi hành động chỉ cần không thô tục là được. Sau khi uống một ngụm nước nhỏ trong ly nước cam phục vụ vừa mang ra con bé lấy một ít khăn giấy trong túi chéo ra lau miệng, nó bắt đầu câu chuyện:

“Thấy chị có vẻ tò mò nên em cũng nói luôn. Đối vs anh Minh thì chị cũng chỉ là món đồ chơi rẻ tiền đây rầy ngoài xã hội mà thôi! Anh ấy qua lại với chị thì chẳng qua cũng chỉ là tò mò về một món đồ tầm thường. Nhưng với em thì khác, cho dù có là đồ chơi thì em cũng là một món đồ chơi cao cấp. Anh ấy không dành cho chị. Anh ấy và chị không cùng thuộc một thế giới. Mặc dù chị không đến nỗi nghèo hèn nhưng còn lâu mới đủ cao sang để có tư cách làm bạn gái anh ấy... có lẽ nói đến đây cũng đủ cho chị hiểu rồi nhỉ? Em xin phép về.” Con bé nói liền một mạch từ đầu đến cuối như trả lời kiểm tra miệng đầu giờ vậy, không để tôi có cơ hội nói một lời nào dù cho nó có để tôi nói thì tôi cũng chẳng thể nói được gì vì cổ họng tôi đã ghen ứ lại rồi. Tôi chẳng thể suy nghĩ được gì nữa cũng chẳng thể gọi cho Minh để xác nhận lại những gì con bé nói...

Trái tim tôi như bị một bàn tay nào đó bóp nghẹt mà cũng giống như bị vài mũi dao sắc nhọn xuyên thủng, đau vô cùng. Tôi biết đó vẫn chưa phải là cảm giác đau đớn nhất khi yêu nhưng dù sao thì vẫn đau và chẳng cái đau nào giống cái đau nào. Có nỗi đau thất vọng và chán nản khi yêu mà không dám nói hay là có lí do ngăn cản nên không thể nói được. Có nỗi đau được sinh ra từ sự phản bội của chính người mà mình yêu thương và tin tưởng nhất. Cũng có những nỗi đau chẳng thể diễn tả lại được bằng lời, đơn giản là không còn biết dùng từ ngữ gì để nói lên cái cảm giác đó nữa. Chỉ biết là đau thôi...

Tôi đã không trả lời điện thoại của Minh vài ngày sau đó. Hơn 500 tin nhắn và gần 300 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều mang tên Minh, tôi không dám đọc tin nhắn. Tôi sợ cậu ấy sẽ xin lỗi tôi vì điều đó chứng tỏ rằng tất cả những điều cô bé kia nói là đúng, như vậy thì người tổn thương nhất vẫn sẽ là tôi thôi.

Gia đình tôi lại chuyển nhà, Đà Nẵng ra Hà Nội, lại quay về rồi.

Tôi đã khóc rất nhiều trên cả đoạn đường dài gần 2/3 đất nước. Tôi nhớ lại những buổi trưa tranh đồ ăn của Minh. Nhớ những buổi chiều vùi Minh đưa đi ăn kem và ăn đủ thứ linh tinh nữa. Nhớ những lần khóc lóc gọi cho Minh vì bị điểm kém. Và nhớ cả những lần Minh đứng đợi tôi ở cổng trường khi tan học, trông cậu ấy lúc đó có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn kiên nhẫn đứng đợi tôi không chút bực bội và tôi cảm thấy cuộc đời này thật hạnh phúc.

Tôi sẽ không giận Minh đâu vì cậu ấy đã cho tôi biết thế nào là yêu và biết cách tự đứng dậy khi vấp ngã. Cảm ơn cậu- mỗi tình không trọn vẹn của mình...?

Mọi khi thì tôi vẫn có thói quen đi học sớm nhưng hôm nay ngoại lệ vì tối qua tôi ngủ muộn. Bây giờ phải đi xe bus , ngồi trên xe mà mắt tôi cứ lơ đãng. Buồn ngủ quá. Mờ mắt ra tôi lại phải nhắm mắt vào mà nhắm và rồi lại phải mở mắt ra, cứ như thế...

“Bạn buồn ngủ lắm hả? Hay bạn cứ ngủ một lát đi, tối trường mình sẽ kêu bạn dậy, mình học chung trường mà” thì ra con heo mập ngồi cạnh tôi từ nãy đến giờ học chung trường với tôi. Thôi , kệ đi, ngủ trước đã.

Sau khi chớp mắt được vài phút tôi có vẻ tỉnh táo hơn chút ít.

“A!” Trời ơi, mắt mắt quá! Không cẩn thận tôi tông phải cổng trường trước vài trăm con mắt. Ngay lập tức tôi thành trò cười đầu buổi sáng và là đối tượng cần xem xét lại của vài con mọt sách, có lẽ chúng đang muốn biết tôi là người bình thường hay bị cận mà quên kính ở nhà. Tôi có cảm giác mặt mình đang nóng lên vì ngượng. Tôi vờ như không có chuyện gì xảy ra và cố đi thật nhanh về lớp, mong là trong lớp không ai trông thấy cảnh tượng vừa nãy.

Ồ! Gia Nguyên? Sao anh ấy lại ở trường tôi nhỉ? Đã vậy anh ấy còn đang đi theo thầy hiệu phó nữa chứ. Không thể nhầm người được. Tôi thậm chí còn có thể mang tính mạng của mình ra đặt cược, nếu người đi theo thầy hiệu phó không phải anh ấy thì tôi lập tức sẽ bị thiên thạch rơi xuống đầu luôn.

Nguyên là học sinh cũ của trường à? Hay anh ấy là người nhà của thầy hiệu phó? Hay ...

“Đẹp trai không?” tôi giật mình quay lại thì thấy cô bạn vừa nãy ngồi cạnh tôi trên xe bus nhưng điều làm tôi ngạc nhiên nhất là những gì Minh Anh(vừa ngó được bằng tên) nói ngay sau đó

“Đó là anh trai của em. Đẹp trai lắm phải không? Anh ấy là hotboy đấy!” Ồ, anh trai á? Có nhầm lẫn chỗ nào không vậy? Nhưng cũng phải công nhận là cũng giống nhau thật, mặc dù con bé có hơi mập một chút nhưng nó cũng khá là xinh. Sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện(không bao gồm việc tôi thích Nguyên) nó cứ gọi là...mừng ra mặt, nó nói tôi có duyên với anh em nhà nó

“Chị làm chị dâu của em đi, anh chị yêu nhau đi, anh em chưa có người yêu đâu” được vậy thì còn gì bằng nữa nhưng mà sao anh ấy có thể thích tôi được chứ? Tôi vừa không xinh lại không đáng yêu như vậy thì sao xứng với anh ấy? Tôi không nói gì thêm, con bé cũng đã lên lớp nhưng tôi vẫn lòng vòng ở sân trường vì muốn “tình cò” gặp anh, nhưng rồi chuông vào lớp vang lên, tôi chợt nhận ra mình thật hoang tưởng, anh đâu còn muốn gặp tôi nữa...

Giờ học hôm nay thật buồn, tôi chẳng thể tiếp thu được cái gì, chẳng hiểu gì. Từng giây từng phút trôi qua thật chậm! Tôi muốn hết giờ thật nhanh để có thể đến quán cà phê đó, chỉ ở đó tôi mới cảm thấy thoải mái hơn.

Hôm nay thời tiết lạnh hơn hôm qua một chút và tôi cũng cô đơn hơn hôm qua một chút, buồn hơn hôm qua một chút.

Những người đến quán ngày một ít vì trời đã lạnh rồi mà quán lại không có điều hòa, trong quán giờ này chỉ còn lại một mình tôi bơ vơ.

Tôi gọi ra hai cốc cà phê đen không đường, đặt sang phía đối diện một cốc. Có lẽ đây là một kiểu tự kỷ khủng điên nhất mà chỉ tôi mới nghĩ ra. Nhấp một chút cà phê tôi cảm nhận được vị đắng của nó thật mạnh mẽ, tôi có cảm giác cái vị đắng gắt và lạnh tanh này được truyền đến từng tế bào trong cơ thể mình. Lần hai tôi uống một ngụm nhỏ và có cảm giác như mình đang uống một thứ thuốc đắng gì đó chứ không phải cà phê. Sau khi uống vào rồi thì cái vị đắng của nó vẫn còn đọng lại trên môi. Đến lần thứ ba tôi uống cạn cả cốc cà phê và không còn cảm nhận được vị đắng của nó nữa.

Có lẽ vị giác của tôi đã bị tê liệt mất rồi

“Uống cà phê đen mà không cho đường lại còn ngồi khóc như vậy thì hẳn là đang thất tình rồi. Em khóc vì chủ nhân của ly cà phê này không đến?” lại một người con trai, nhưng có vẻ không tử tế được như Nguyên. Anh ta nhuộm tóc và anh mặc như một tên bụi đời thật sự. Anh ta đẹp nhưng khác vs Nguyên, vẻ đẹp của anh ta là vẻ đẹp của sự hoang dã, đôi mắt sâu và đen kết hợp với cặp lông mày rậm khiến cho người khác khó mà biết được anh ta đang nghĩ cái gì. Nói chung là nguy hiểm.

“Ly cà phê đó chẳng cho ai cả” tôi nói một câu chán nản , anh ta khẽ cười rồi kéo ghế ngồi đối diện vs tôi.

“ Nghe cách em trả lời thì có vẻ em không tin tưởng vào anh nhỉ? Em nghĩ anh là một thằng hư hỏng hay một tên bụi đời chẳng hoa?”

“Cả hai” tôi không ngần ngại trả lời câu hỏi của anh ta. Mà chẳng hiểu sao vừa rồi tôi lại khóc nữa. Có lẽ cũng vì thế mà anh ta nghĩ tôi dễ tiếp cận. Xem ra xã hội này ngày càng nguy hiểm rồi...

Tôi thật sự chẳng muốn ns thêm lời nào vs anh ta nữa cho tới khi chị nhân viên tiến lại gần và đưa cho anh ta một xấp tài liệu gì đó

“Đây là báo cáo doanh thu tháng này và kế hoạch tháng tới của quán”, sao chứ? Sao lại phải khai báo với anh ta? Anh ta là chủ quán sao, không đâu, sao có thể chứ? Anh ta đang định nói cái gì đó với tôi thì có điện thoại, nghe máy xong thì anh ta bỏ đi luôn, có vẻ rất vội. Thậm chí anh ta còn bỏ cả báo cáo lại bàn, vì tò mò xem một tháng quán này kiếm được bao nhiêu khi mà khách chẳng có mấy nên nhân lúc chị nhân viên không để ý tôi nén mở tập tài liệu kia ra xem. Không nhầm chứ? 7 quán cà phê nổi tiếng nhất Hà Nội đều là của anh ta sao? Mới trẻ như vậy thôi mà đã kinh doanh nhiều như vậy rồi, đúng là không thể tin nổi mà... tôi vẫn cứ ngồi thần thờ trước tập tài liệu vì quá bất ngờ, quên luôn cả việc mình đang làm là sai trái.

“Win giỏi đúng không? Năm nay cậu ấy mới chỉ 19 tuổi thôi nhá!” tôi giật mình quay lại thì thấy chị nhân viên đang nhìn tôi rồi, luống cuống tôi đặt tập tài liệu về chỗ cũ.

“Em xin lỗi! Em không cố ý xem trộm đâu. Chỉ là anh ta đi mà để ở đây nên em cũng chỉ tiện tay mở ra xem một chút thôi chứ thực ra nhìn em cũng chẳng hiểu gì đâu. Em không phải gián điệp hay cái gì đại loại thế đâu. Em nói thật đấy. Chị đừng báo cảnh sát. Em...” tôi lắp ba lắp bắp cầu xin chị nhân viên bỏ qua cho mình lần này, tôi không muốn phải ngồi tù đâu, tôi còn đang đi học mà, còn cả bố mẹ nữa nếu biết chuyện này thì sao mà họ chịu đựng nổi đây...

“Không sao đâu. Cũng chẳng có gì quan trọng, Win làm việc vốn cẩn thận nên nếu như không muốn để em thấy thì cậu ấy sẽ chẳng bao giờ sơ xuất như vừa rồi đâu, dù cho có việc gì đi chăng nữa. Chắc cậu ấy không muốn em hiểu lầm cậu ấy là người xấu mà lại không có thói quen giải thích ấy mà. Nhưng cũng lạ thật đấy!” chẳng lẽ anh ta lại không phải người xấu. Mà Win hay Wind nhỉ? Chắc là Win(chiến thắng) nhỉ vì anh ta đâu có điểm nào giống gió đâu chứ. Nhưng chị nhân viên nói vậy là sao nhỉ?

“Lạ chỗ nào ạ?”

“Thường thì từ trước đến nay cậu ấy chưa bao giờ quan tâm xem người khác nghĩ gì về mình và cũng chẳng bao giờ sợ người khác hiểu lầm vậy mà với em lại...”

Tất cả những gì chiều nay tôi được nghe về anh ta từ chị nhân viên của quán khiến cho tôi cảm thấy vô cùng tò mò về con người đó, chẳng lẽ anh ta lại là người như thế(ý tôi là cố tỏ ra xấu xa nhưng thực chất lại vô cùng tốt bụng). Còn việc quyết định cho đóng cửa quán từ ba tháng trước nhưng rồi đột nhiên lại thay đổi một cách đầy bất thường. Cũng may là anh ta không cho đóng cửa quán cà phê này vì tôi rất yêu nó. Kể ra thì cũng trùng hợp thật khi mà ba tháng trước cũng là thời điểm mà gia đình tôi chuyển về đây và cũng là lúc tôi biết đến quán này...

Hôm nay tự nhiên tôi lại không muốn về nhà sớm nữa mà lại cũng không muốn ngồi thêm ở quán nên tôi quyết định sẽ rẽ vào một hiệu sách trên đường. Phải thú thật là tôi rất thích đọc sách nhưng không phải sách nào tôi cũng đọc, thường thì tôi chỉ đọc tiểu thuyết ngôn tình, truyện ngắn truyện tranh hay là truyện trinh thám thôi. Nhưng mẹ lại hạn chế việc đọc sách của tôi chỉ vì lo tôi sẽ phai dưng đến kinh cận, mẹ nói nhìn mấy đứa con gái bị cận chẳng xinh tẹo nào trong khi tôi lại thấy mấy đứa con gái bị cận khá là bí ẩn và cuốn hút. Người ta nói sẽ rất khó để có thể đoán được suy nghĩ của một người bị cận vì đôi mắt của họ đang ẩn sau màn kính, tôi thì không hiểu câu này lắm, chỉ biết là tôi rất sợ mất thấy cô giáo đeo kính khi dạy học thôi vì chẳng biết mấy thầy cô ấy đang nhìn đi đâu cả.

Tên hiệu sách này là Dâu, nghe qua thì chắc chủ hiệu là một cô nàng ngọt ngào và lãng mạn nhưng không chủ hiệu sách này là một bác già U50 rồi. Theo như quan sát của tôi thì ông chủ có vẻ là một tên 2phai. Tôi thì chẳng có ý kì thị gì những người như thế đâu nhưng mà phải thú thật là tôi rất ghét cái kiểu mê trai của ông này, ông ta “trọng nam khinh nữ” một cách kinh khủng luôn, ông ta không thích con gái và chỉ thích con trai thôi. Có vài thằng đẹp trai mua sách ở đây ông ta chẳng bao giờ lấy tiền cả còn thuê sách thì

“cứ cầm về mà đọc, tiền nong không cần thiết, bao giờ trả sách cũng được mà không trả cũng không sao đâu bé đẹp trai à” nghe mà tôi còn thấy ớn chứ nói gì đến mấy anh đó, chắc lần sau chẳng dám vào đây nữa.

Hôm nay có vẻ vắng khách nhưng ông chủ lại cứ ngồi cười tủm tỉm từ nãy đến giờ, đúng là ngược đời mà! Mà hình như ông ta đang ngồi nhìn cái gì thì phải. Tôi lướt mắt một vòng quanh hiệu và dừng lại chỗ tủ sách có cái đầu đang nhấp nhô ở đấy. Nhìn qua cái đầu thôi là biết đẹp trai rồi thảo nào trông ông ta phần khích như thế. Mà sao nhìn quả đầu này cứ quen quen nhỉ? Là ai nhỉ? Tôi bỗng dưng tò mò về chủ của mái tóc kia. Càng tiến lại gần thì tôi càng cảm thấy người này rất quen. Là ai nhỉ? Và rồi...tôi đứng đơ ra như trời trồng khi nhìn thấy người con trai ấy. Người ấy mỉm cười khi nhìn thấy tôi. Một nụ cười tỏa ra hàng trăm ánh nắng ấm áp.

“Em cũng mua sách à?” phải rồi, người đó là Nguyên, anh ấy vừa cười với tôi- một nụ cười ấm vô cùng...

“E hèm, người ta đang hỏi kia!” lão già từ đâu đi ngang qua hất mặt lườm tôi một cái và quay sang mỉm cười với Nguyên, ớn luôn.

“Vâng! Anh cũng mua sách à?” vì không biết phải nói gì nữa nên tôi hỏi ngược lại .

“Vào hiệu sách không mua sách thì làm gì? Coi cộp chắc? Người ta đâu có điên như ai kia đâu!” cái giọng choe chõe choe chõe lại vang lên từ bên kia giá sách. Đúng là cái đồ thần kinh mà, già rồi mà còn đú. Ý ông ta chẳng phải nói tôi vào đây chỉ là để coi cộp sách sao? Trời, ông ta nghĩ mình là ai mà dám coi thường người khác chứ. Tôi tức đến xì khói nhưng khi thấy Nguyên bật cười thì chẳng biết cơn tức giận của tôi trốn đi đâu mất tiêu rồi. chọn xong sách cho anh tôi quay sang lấy đại một quyển truyện ngắn ỉnh. Đến khi thanh toán tôi mới phát hiện mình để quên ví ở quán cà phê của Win, tôi nhìn sang anh đầy đau khổ, mặt mặt quá mà... anh nhìn tôi như vậy thì cười

“Không sao đâu! Cứ để anh trả cho anh cũng hay bị quên tiền ở nhà như em mà” anh ấy thật ga-lăng đã vậy còn giỏi đoán suy nghĩ của người khác nữa chứ. Không biết là anh ấy có đoán ra tôi thích anh ấy không nhỉ? Tôi đã muốn từ bỏ anh nhưng xem ra là không thể rồi vì anh thực sự rất đáng yêu. <>

Anh nói sẽ đưa tôi về nhà vì trời tối rồi nên không muốn để tôi đi một mình, nguy hiểm, anh đã nói vậy rồi thì tôi đâu có điên gì mà lại đi từ chối. Đi bên anh tôi có cảm giác an toàn và ấm áp đến lạ. Cảm giác này tôi chưa từng có trước đây, ngay cả khi bên cạnh Minh.

“Hôm nay em mời anh ăn tối nha! Coi như là trả công anh đưa em về đi. Anh hứa anh đảm bảo là anh sẽ không bỏ về như lần trước nữa đâu” sao anh lúc nào cũng đáng yêu như vậy chứ. Anh cứ đáng yêu như vậy thì bảo tôi phải sống sao đây?

Tôi và anh đã im lặng một lúc lâu trước khi mẹ tôi từ trong nhà đi ra và lôi anh ấy vào nhà.

“Lâu lắm rồi không thấy con đến. Chắc bận lắm hả? Mà đói chưa? Đợi lát cô dọn cơm ra cùng ăn!” mẹ lại gạt tôi sang một bên nhưng mà tôi vẫn thấy vui vì có anh. Tôi và anh chỉ biết nhìn nhau mà cười, không biết phải nói gì nữa...

Liếc qua tủ đựng cốc đĩa bóng ánh mắt của tôi dừng lại bên cốc cà phê, chợt nghĩ đến Win-một con người bí ẩn và không hề tầm thường, anh ta chung thành vs phong cách bụi bặm và sở hữu một bộ não chẳng chịt nếp nhăn(tôi đoán vậy thôi). Mà không biết chiều nay có việc gì mà anh ta lại có vẻ vội vã như vậy nhỉ? Tự nhiên tôi lại thấy tò mò về con người này kinh khủng luôn.

“Làm gì mà ngăn người ra thế con?” mẹ làm cho ánh mắt của tôi chuyển từ cốc cà phê sang Nguyên. Anh ấy đang nhìn tôi vs ánh mắt chứa toàn dấu hỏi chấm. Mẹ và anh đã ngồi cả vào bàn và có lẽ họ đã gọi cho tôi rất nhiều lần rồi.

“Không có gì ạ. Chà, ngon quá điiiiiiiiii! Con ăn đây!” tôi đang định đưa đũa ra gấp thức ăn nhưng bị mẹ gõ ột cái rõ đau vào tay vì cái tội ăn mà không biết mời ai, đâu phải tôi không biết mời ai đâu chứ chỉ là tôi quên thôi mà . Cứ tưởng anh sẽ ghét tôi cơ ai ngờ anh ấy lại cười với tôi. Thích quá đi! Anh ấy còn khen tôi đáng yêu nữa cơ... tôi mất ngủ rồi...<3>

Đang định đi ngủ thì có tin nhắn, không biết ai nhỉ? Tôi với tay lấy cái điện thoại trên bàn học, chắc lại tin nhắn của tổng đài thôi vì bố tôi chẳng bao giờ nhắn tin cả. Nhưng mà không phải “chị ơi anh trai em có ở nhà chị không? Giờ này mà anh ấy vẫn chưa về”.

Không kịp suy nghĩ gì thêm tôi kéo vội cái áo khoác mỏng rồi lao như bay ra đường, không biết là anh đang ở đâu trong cái thành phố rộng lớn này nữa. Đôi chân của tôi chỉ biết chạy theo linh tính của mình mà thôi. Đến khi dừng lại thì tôi bắt đầu cảm thấy sợ khi nghĩ rằng mình đã đi lạc mất rồi. Vừa lo cho Nguyên vừa lo inh khiến cho tôi rơi tòm vào một vùng sợ hãi. Mọi suy nghĩ bao trùm lấy tôi, chỉ muốn khóc thét lên để ai đó có thể đến giúp mình. Tôi quên mang theo điện thoại, chẳng hiểu sao tôi lại nghĩ đến Win ...

Từng cơn gió của màn đêm lạnh buốt đang dần bao trùm và len lỏi qua từng kẽ hở trên cơ thể tôi. Cái áo len mỏng khoác ngoài chiếc váy ngủ chẳng thể làm cho tôi ấm thêm chút nào dù là chút ít.

Mọi thứ xung quanh tôi lúc này là hoàn toàn xa lạ, không một thứ gì khiến tôi có cảm giác thân quen. Cảm giác sợ hãi đang ngày một dày đặc và nó chèn ép khiến cho con tim tôi có cảm giác chật trội, gần như là không thể đập nữa...

Gần như là có cảm giác tuyệt vọng, tôi nghĩ đến Nguyên, mọi suy nghĩ của tôi bây giờ chỉ có hình ảnh của Nguyên nhưng đến khi tôi bất chợt gọi tên một người thì đó lại là...

“Win!” tôi sắp khóc. Bỗng có một thứ ánh sáng khiến ắt tôi không thể nhìn thấy cái gì nữa, theo phản xạ tự nhiên vô điều khiến tôi đưa tay lên che mắt nhưng vẫn cố mở mắt ra nhìn. Đó là ánh sáng từ đèn một chiếc xe hơi.

“Tôi cứ tưởng em là đứa con gái được rèn dũa trong một gia đình tử tế cơ, vì những lời em nói với tôi hồi chiều. Nhưng không ngờ em cũng chỉ là một đứa con gái hư hỏng như vậy thôi” là Win, nhưng, anh ta đang nói cái gì vậy chứ? Chẳng lẽ anh ta lại nghĩ tôi là loại con gái đó? Điên thật rồi mà! Nhưng nhìn tôi bây giờ thì cũng khó có thể trách anh ta được. Tất cả cũng chỉ vì tôi ăn mặc quá mỏng manh và tôi còn đang lang thang một mình trên đường vào giờ này nữa chứ...

Mặc kệ anh ta nghĩ gì về mình vì đối với tôi bây giờ điều đó là không quan trọng, tôi tự động leo lên xe của anh ta vì đơn giản là tôi đang rất lạnh. Anh ta cũng theo tôi lên xe và ngồi vào vị trí lái. Anh ta nhìn về phía trước rồi nói với tôi một câu lạnh tanh.

“Tôi không mang đủ tiền để trả cho em đâu!” nói thật là tôi không muốn cãi nhau với anh ta lúc này (một phần là do tâm trạng còn chín phần là do sợ bị anh ta đá ra khỏi xe lúc này)

“Tôi sẽ trả tiền cho anh! Còn bây giờ việc anh phải làm là đưa tôi về thành phố vì tôi đang có việc quan trọng”

Anh ta cười nhẹ rồi khởi động xe, khi xe bắt đầu lăn bánh anh ta thở dài một cái khó hiểu rồi nói...

“Thứ nhất, đây không phải ngoại thành. Thứ hai, đưa em về không phải việc tôi phải làm. Thứ ba, Gia Nguyên đang ở gần đây” câu cuối cùng anh ta nói làm tôi sững sờ mất vài giây. Sao anh ta biết Nguyên? Và điều quan trọng nhất là sao anh ta biết được tôi đang muốn tìm Nguyên???

“Em không cần ngạc nhiên như vậy đâu vì tôi là người cái gì cũng biết. Tôi còn biết là em đang thích nó nữa kia... nó không đơn giản như vẻ ngoài của nó đâu...” tôi chỉ biết ngồi im nghe anh ta nói. Win đúng là một người khó hiểu hay đúng hơn là không thể hiểu nổi. Nhưng tại sao anh ta lại nói Nguyên không đơn giản như vẻ ngoài của anh ấy chứ? Tóm lại là hai người họ có liên quan gì đến nhau và tại sao Nguyên lại có thể quen một người như Win được chứ?

“Em đừng thắc mắc tại sao nó lại quen một thằng như tôi. Em đừng tưởng là mình đã hiểu hết được con người nó”. Sao mà ai cũng có thể biết được tôi đang nghĩ gì như vậy chứ, cả Nguyên và Win, là do họ cao siêu hay do tôi quá tầm thường?

“Nhưng tại sao?...” Tôi vừa dứt câu hỏi thì Win dừng xe, nhìn ra bên ngoài tôi dám chắc đây không phải nhà của mình, cũng không phải nơi nào đó gần nhà mà là một nơi hoàn toàn xa lạ với tôi. Anh ta mở cửa xe và lôi tôi ra ngoài, từ đây tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc khá mạnh được phát ra từ quán phía trước mặt. Tôi không đủ quê mùa để có thể không biết đây là một quán bar. Có một dự cảm chẳng lành ập tới. Sao Win lại đưa tôi đến đây? Chẳng lẽ Nguyên đang ở đây? Bước theo anh ta mà người tôi cứ run lên bần

bật, vì lạnh và vì ...sợ. bây giờ mà tôi đi theo anh ta vào trong đó thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Còn nữa, tôi ăn mặc như thế này thì làm sao mà vào đây được?!!! Nghĩ đến đây tôi dừng bước.

“Sao vậy? Không muốn biết Gia Nguyên của em đang làm gì à?” giọng nói của Win trở lên lạnh tanh, bình thường đã lạnh rồi bây giờ còn lạnh hơn.

“Nhưng tôi ăn mặc như thế này thì làm sao mà vào trong được?”

“Thì ra là vì cái váy mỏng như váy ngủ này hả? Không sao đâu mà! Đi theo tôi.” cái gì mà “mỏng như váy ngủ” chứ? Nó vốn đã là váy ngủ rồi mà.

Chẳng hiểu tôi nghĩ cái gì trong đầu mà lại ngoan ngoãn đi theo anh ta vào trong đó nữa?

Khi hai tên canh cửa to cao , đầm đầm sát khí vừa mở cửa ra thì ngay lập tức tai tôi bị ù đi bởi tiếng nhạc quá mạnh của quán. Vừa trông thấy Win thì một anh phục vụ ngay lập tức chạy tới và chúng tôi đi theo anh ta. Đến một căn phòng cửa gỗ cuối hành lang thì anh phục vụ dừng lại mở cửa, không thèm liếc nhìn anh phục vụ đến nửa cái anh ta lôi tôi vào trong, cánh cửa dần đóng lại sau lưng tôi...

Mọi thứ đang diễn ra trước mắt tôi thật là đáng sợ, hơn bất cứ điều gì tôi nghĩ... Tôi đã thấy Nguyên và anh ấy hoàn toàn ổn. Nhưng tôi lại chẳng thể nở lấy một nụ cười vì ngay lúc này đây, Nguyên chẳng còn là Nguyên nữa. Anh đang ngồi và xung quanh anh là một đám con gái hư hỏng, trên bàn là vài chục chai bia đã cạn và 4,5 chai rượu Tây cũng đã cạn...

Khi thấy Win đưa tôi vào mặt anh biến sắc nhưng rất nhanh sau đó mọi thứ lại trở về bình thường. Anh đưa tay ra ôm vai chị gái đang ngồi sát cạnh mình rồi đưa tay ra với lấy chai bia còn một nửa trên bàn nhưng không uống.

“Sao em lại đến đây làm gì?” tôi biết anh đang hỏi tôi nhưng lại chẳng thể cất lời được, cổ họng tôi đang nghẹn ứ. Mọi thứ trong tôi đang dần chết đi, từ từ và đau đớn.

“Có người đang ngủ mà nghe nói cậu chưa về nhà đã bật dậy bắt chấp hết mọi thứ để đi tìm cậu đấy! Nhìn là biết mà!” Win trả lời câu hỏi của Nguyên thay cho tôi đang đứng chết lặng trước Nguyên bấy giờ.

Nguyên không nói gì, anh cười nhẹ rồi đưa chai bia lên và đổ xuống... chị gái đang được Nguyên ôm nhìn anh đầy sợ hãi, người chị ta ướt sũng bia...

“Chị có lạnh không?” anh quay sang hỏi chị đó với giọng điệu đều đều vô cảm, chị ta chỉ biết nhìn anh với anh mắt sợ hãi, cả căn phòng trở lên yên lặng lạ thường. Anh nhắc lại câu hỏi một lần nữa và không quên khuyến mãi thêm một nụ cười, nụ cười này của anh không còn ấm nữa mà thay vào đó là cái giả tạo lạnh đến thấu xương...

“Không, chị không thấy lạnh!” chị ta rõ ràng là đang rất lạnh nhưng lại không dám nói thật với Nguyên. Tại sao vậy? Và anh làm như vậy là có ý gì chứ? Win nói đúng, Nguyên không đơn giản như vẻ ngoài của anh ấy. Mọi thứ anh ấy làm tối nay,à không, đêm nay khiến cho tôi hoang mang...

“Chị không thấy lạnh nhưng bạn em thì lạnh lắm chị à!” vừa dứt lời anh đứng dậy kéo tôi ra ngoài. Khi đi qua Win anh đứng lại ns nhanh một câu rồi kéo tôi đi tiếp. Anh nói: “Có thể cậu luôn thắng nhưng mà điều đó không có nghĩa là tôi sẽ mãi mãi thua” . thật là tôi chẳng hiểu anh đang ns cái gì cả và ngay sau đó tôi nghe đk tiếng cười khẩy của Win, tiếng cười này cũng khó hiểu lắm.

Sau khi cả tôi và anh đều đã ngồi trên xe, Nguyên bật điều hòa. Tôi thấy ấm hơn chút ít, hai bàn tay tôi tê cứng còn cơ thể thì gần như là mất cảm giác. Cái lạnh đêm cuối thu cũng thật là khủng khiếp! Mọi ngày thì giờ này tôi đang nằm ngủ ngon lành.

“Em không nên theo Win đến đây! Nơi này không dành cho em...”

“Vì ai mà em phải đến đây? Nơi này không dành cho em thì dành cho ai? Anh hay Win? Tại sao anh lại đến những chỗ như này chứ? Sao anh lại trở lên như vậy? Anh mau nói đi chứ!”. Thật sự là tôi đang rất khóc chùi, vì tất cả...

“Đây là con người thật của anh! Có thể em không tin điều đó!” tôi không muốn nghe anh nói nữa, từng lời nói của anh ấy đang làm tôi đau. Hình ảnh của anh trong tôi vốn thánh thiện cơ mà, sao bây giờ lại thành

ra như này?

“Em không tin! Đây không phải là con người thật của anh! Không phải đâu! Anh đừng nói dối em nữa! em sợ lắm! Sợ anh như thế này lắm...” tôi lại khóc, lần thứ 2 tôi khóc vì anh. Khóc ngay khi ở bên anh...

“Anh xin lỗi! Em đừng khóc nữa, anh đau lắm!”

Tôi có đang mơ không? hay chỉ là ảo giác? Nhưng mà ảo giác gì mà lại thật đến thế?

Anh đang ôm tôi phải không?

Quán cà phê định mệnh- nơi kết nối hai trái tim...

Tôi và anh, đang yêu...

2. Chương 2. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần (phần 1)

Nguyên đưa tôi về nhà, tất nhiên là hai đứa chúng tôi phải đi bộ một đoạn khá xa vì không thể để mẹ thấy anh lái xe được. Vừa về đến cửa mẹ tôi đã nước mắt ngấn nước mắt dài chạy ra từ phòng khách còn sáng đèn.

Có lẽ mẹ đã phải đợi tôi rất lâu trong lo lắng vì tôi ra khỏi nhà giữa đêm khuya mà không nói một lời nào, đơn giản vì đầu óc tôi lúc đó hoàn toàn trống rỗng. Nhìn mẹ khóc tôi cũng thút thít khóc theo...

“Con đi đâu thế?”

“Con xin lỗi cô! Là lỗi của con cả! Cũng tại con lúc tối để quên cái USB có dữ liệu quan trọng cho buổi học ngày mai nên mới nhờ An mang ra cửa để con qua lấy, nhưng mà đang nói chuyện thì con làm rơi điện thoại... chắc An tưởng con bị tai nạn nên mới...” nghe anh nói dối không bị vấp một từ nào khiến tôi chột lạnh người. Liệu có khi nào anh nói dối tôi mà tôi lại không hề hay biết? Hay có khi nào mà từ trước tới giờ mọi thứ anh nói với tôi chỉ là một lời nói dối ngọt ngào mà ẩn sau đó là một cái gì đó sẽ làm cho tôi đau?

Tôi sợ một ngày mình biết hết mọi thứ về anh

Mẹ tôi ngừng khóc...

“Thế có làm sao không con? Lần sau đi đường thì đừng có nghe điện thoại nha! Thế con đi bộ à? Hay để cô lấy xe đưa con về nha?” anh đã dễ dàng lừa được mẹ tôi chỉ bằng vài câu nói trong khi tôi chưa bao giờ làm được điều đó ngay cả khi đã cố gắng lên kế hoạch và tập duyệt trước đó hàng tuần rồi. Một lời nói dối hoàn hảo. Nhưng tôi không quan tâm anh có à người như thế nào vì dù cho anh có xấu xa đến đâu thì tôi vẫn yêu anh...

Người ta vẫn hay bảo những người đang yêu là những người có thể làm những việc ngu ngốc nhất. Nhưng, có lẽ tôi vẫn chưa đến mức ngu ngốc, dù sao đi chăng nữa và xét theo góc độ nào đi chăng nữa thì anh nói dối cũng chỉ vì tôi thôi mà!

Nhưng sao tôi vẫn có cảm giác buồn và thất vọng đến vậy?

“Dạ thôi ạ! Con về với bạn được rồi cô đưa An vào nhà đi không ngoài này lạnh lắm, thôi con về đây ạ”

Mãi đến khi nằm gọn trong chăn tôi mới biết là mình sống. Và rồi những hình ảnh đó lại hiện lên, cái cảnh mà anh ngồi mà xung quanh là một đám con gái hư hỏng. Chẳng hiểu sao Win bỗng dừng lại chen vào suy nghĩ của tôi.

Đôi mắt ấy, sao mà buồn quá vậy... Win ơi, tại sao anh lại làm tôi tò mò đến vậy?

Và cả Nguyên nữa! Đâu mới là con người thật của anh đây?

Nhưng rồi tôi nhanh chóng bị cái ấm trong chăn mê hoặc và chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng...

Hình như là đang có một nụ cười vương trên môi...

Có một người con trai đang ngồi thu mình trong một góc nhỏ ở quán cà phê. Hơn 2h sáng và trời tối mịt, Win không bật điện mà ngồi trong bóng tối với cốc cà phê đen không một hạt đường và điều thuốc đang cháy dở được kẹp giữa hai ngón tay.

Anh nở một nụ cười nhẹ và nước mắt cứ theo đó mà rơi xuống. Lần đầu tiên Win khóc...

Cốc cà phê nguội lạnh được hòa thêm vài giọt nước mắt cũng lạnh tanh của anh...

Chính anh cũng không biết là mình đã yêu nó từ khi nào. Chỉ biết là anh yêu nó rất nhiều thôi. Nhưng, Win đã đến chậm một bước rồi. Có thể Win gặp nó và yêu nó trước Nguyên nhưng Nguyên lại nhanh tay hơn anh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh bị thằng bạn của mình hạ gục. Đúng là đau thật! Chắc tên đó đang rất là hả hê!

Win gạt nhanh vài giọt nước mắt rồi bỏ đi, không quên bỏ lại điều thuốc đã cháy hết từ lâu tại sàn nhà...

Win lang thang trên con phố duy nhất thừa xe qua lại trong thành phố, thỉnh thoảng mới có vài ba cái ô tô lướt qua...Win bước đi từng bước thật chậm, thật chậm, thả ánh nhìn vào khoảng không cô đơn, từng hơi thở của anh cũng trở lên nặng nề hơn, buồn hơn...

Thực ra Win không buồn vì thua Nguyên như anh ấy vẫn nghĩ mà buồn vì tình yêu của mình không được đáp trả, ngay cả khi chưa thổ lộ với nó thì anh cũng có đủ thông minh để biết được câu trả lời mình sẽ nhận được rồi. Anh không muốn bị nó từ chối vì anh biết là mình sẽ đau, đau lắm...

Anh nở một nụ cười chua xót...

Trong một căn phòng sang trọng và rộng lớn, Nguyên đang đứng nhìn ra bên ngoài khung cửa kính lớn, trên tay là một ly vang đỏ. Anh nhấp nháp ly rượu của mình và mỉm cười đầy mãn nguyện, một nụ cười quá đỗi xa lạ...

“Cậu! Thua rồi Win ạ!”

5h30 sáng

“tít tít tít”

Tôi vội vàng lấy cái điện thoại ngay sau khi nghe âm báo tin nhắn. Nguyên là người gửi, tôi mỉm cười và cố mở mắt thật to để đọc...

“ An ơi anh nhớ! An ơi anh rất nhớ! Chẳng hiểu sao anh lại nhớ em đến mức này nữa. À mà tình yêu của anh đã dậy chưa? Chắc chưa đâu nhỉ? Hôm qua em ngủ muộn thế cơ mà” tôi tỉnh hẳn ngủ và cố gắng đọc đi đọc lại tin nhắn để chắc rằng mình không đọc nhầm chỗ nào. Có lẽ tôi vẫn chưa dám tin những gì đang diễn ra là sự thật, mãi sau khi đã chắc chắn tôi mới trả lời: “Không đâu, em dậy rồi! Thế tình yêu của em đang làm gì đấy? Mà em cũng nhớ anh lắm!” mặt tôi nóng bừng lên và chắc là nó cũng đang đỏ ửng nữa. Đây là lần đầu tiên tôi đọc và nhắn những tin nhắn kiểu như thế này, nhưng mà có cái gì đó khiến cho tôi không được tự nhiên cho lắm!

Tôi dám cá là Win sẽ chẳng bao giờ nhắn được mấy tin nhắn làm xiêu lòng con gái như thế này! Mà sao tự nhiên tôi lại nhắc đến anh ta nhỉ? Đáng ra tôi không nên quen một con người cục cằn và thô lỗ như anh ta mới phải.

“Anh đang chờ để đưa em đi học đây, anh đang ở trước nhà em. Nhanh lên đi anh đợi, nhưng nếu em không nhanh thì... anh vẫn đợi. ” ngay lập tức tôi chui ra khỏi giường mở cửa ban công và nhìn xuống dưới nhà. Anh đang ngồi trên xe đạp và hôm nay anh ấy mặc đồng phục, nhìn đẹp miễn chê luôn, anh cũng đang nhìn

tôi, bắt giắc cả hai mỉm cười. Tôi ra hiệu cho anh đợi tôi thêm một lát nữa thôi rồi nhanh chóng đi thay đồ sau khi nhận được cái gậy đầu của anh.

“Mẹ ơi, con đi học đây!”

“Ừ, hai đứa nhớ phải ăn sáng đầy nhá” mẹ tôi nói vọng ra từ trong bếp, tôi ơ lên một tiếng vì quá ngạc nhiên.

“Thôi đi nhanh lên không nó đợi lâu”

“Vâng!”

Đúng là chẳng giấu nổi mẹ tôi chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên tôi được thấy anh mặc đồng phục. Đúng là người đẹp có khác, bộ đồng phục rể tiền kia chẳng thể nào che giấu hay kìm hãm được vẻ đẹp trai của anh. Với khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ anh có thể dễ dàng khiến bất kì ai cũng phải xao xuyến. Đồng ý yêu anh là đồng nghĩa với việc bị đưa ra so sánh với anh rồi bị người này người kia soi mói đủ thứ

sau lưng nhưng tôi chẳng quan tâm đâu...

Yêu anh lắm!

“Sao em lại đứng đờ ra ở đó mãi thế? Anh gọi cũng không cả thèm thừa nữa” anh đã sang đường và đứng cạnh tôi từ lúc nào không biết. Bất chợt, tôi trở lên lúng túng và chẳng biết làm gì, nói gì cả. Mãi sau tôi mới ấp úng được một câu:

“Em, à không, anh làm em bất ngờ quá. Chẳng biết phải nói gì luôn”

“Lên xe anh đưa đi học nào!” anh lại mỉm cười với tôi...

“Anh luôn muốn mọi chuyện phải thật bất ngờ. Mọi người sẽ không thể nào biết được anh đang định làm cái gì. Nhất là đối với em vì anh thấy như thế sẽ lãng mạn hơn, nhỉ?” cảm xúc của tôi lúc này đây đúng thật là rất khó có thể tả được thành lời, hình như vừa vui lại vừa buồn, tôi thích anh lãng mạn như thế nhưng tôi lại chỉ muốn anh lãng mạn như thế là vì tôi thôi chứ không muốn đó là tính cách của anh rồi. Bởi vì nếu đó đã là tính cách của anh rồi thì chẳng phải anh sẽ lãng mạn với tất cả mọi người sao? Tôi không thích điều đó chút nào...

Anh như hiểu tôi đang nghĩ gì nên đã đáp lại ý nghĩ của tôi bằng một nụ cười, tuy không nhìn thấy vì đang ngồi sau lưng anh nhưng tôi biết nó ấm áp và ngọt ngào lắm...

Những tia nắng sớm yếu ớt ngày đầu đông vẫn đang cố len lỏi qua những tán lá của hàng cây hoa sữa được trồng dọc hai bên đường. Có vài tia nắng ấm áp rơi nhẹ lên vai Nguyễn, cả tôi nữa. Nắng nhẹ nhàng đặt lên má tôi một nụ hôn ngọt ngào, ấm...

Cả hai im lặng, không phải là không biết nói gì mà chỉ đơn giản là im lặng như vậy để cả hai cảm nhận được rõ hơi thở và nhịp đập trái tim của đối phương một cách trọn vẹn nhất.

Những tiếng ồn ào trên đường thường ngày hôm nay không biết đã trốn đi đâu mất. Lượng người đi vẫn vậy mà sao những âm thanh đình tai nhức óc lại không còn khiến tôi cảm thấy nó khó chịu nữa, hôm nay những âm thanh đó như một bản nhạc ru dương theo từng đoạn đường chúng tôi đi...

Lãng mạn quá cũng khó hiểu.

“Em đang nghĩ gì thế?” Anh là người kéo “tấm rèm im lặng” lên để bắt đầu cuộc trò chuyện. Nhưng hình như anh đang hỏi tôi, phải trả lời sao đây nhỉ?

“Em đang đón nắng, đón gió và đón cả những yêu thương vào lòng...” tôi vu vơ hát một câu hát vừa mới xuất hiện trong đầu thay cho câu trả lời. Thế mà anh ấy lại chặt đứt cái không gian lãng mạn này bằng một câu nói vô cùng tàn nhẫn với tôi:

“Em thì sướng thế đấy! Chẳng bù cho anh đang phải đón hết cả khói bụi, còi xe. Em ngồi sau lưng anh nên chẳng phải chịu gì cả”

Theo phản xạ tôi lấy tay dấm nhẹ vào lưng và nhéo thêm một cái cũng nhẹ (thì tôi có thấy đau đâu mà chẳng nhéo) vào cạnh sườn Nguyên.

“Á! Em làm gì mà đánh anh đau thế?!”

“Em có bắt anh phải đeo em đi học đâu mà anh lại kêu ca kiểu đấy?!” rõ ràng là tôi đang cảm thấy bức xúc mà...

“Thì anh đã nói hết câu đâu. Anh muốn nói tiếp là: “nhưng vì có em ngồi đằng sau xe nên anh chẳng thấy khó chịu tẹo nào. Em là tiên thần nhỏ bé, xinh xắn, đáng yêu, dễ thương nhất nhất của anh!” nghe xong tôi bật cười, anh cũng cười nhưng không cười nhiều như tôi. Tôi cười suốt cả đường đi. Mãi đến khi anh dừng xe tôi mới giật mình nhận ra là đã đến trường. Bước xuống xe mà tôi lại có cảm giác tiếc đến đứt ruột, thật chẳng muốn xuống chút nào, tôi muốn con đường này nó cứ dài mai không thôi cơ.

Anh nhìn tôi đứng ở cổng trường, lại cười, anh cũng đi luôn sau đó. Tại sao lúc nào anh cũng có thể cười được nhỉ? Bỗng anh nhoe dần, nhỏ dần rồi mất hẳn trên đườn phố đông đúc. Trần ngập trong tôi lúc này là một cảm giác trống trải và hụt hẫng đến lạ lùng...

“Vào học đi! Đừng có mà đứng đó như con ngố như thế, nhìn thấy ghét lắm. Nó cũng phải đi học chứ đâu thể đứng đấy cũng em mãi được. Yêu kiểu của em dễ tổn thương lắm!!!” một số máy lạ gửi tin nhắn cho tôi. Ban đầu thì tôi nghĩ người ta nhầm máy nhưng sau rồi mới nhận ra hình như người ta gửi ình thật vì đúng là tôi đang như thế mà. Tôi đưa con mắt đi tìm một cái gì đó cũng chưa rõ. Ngay lúc đó, một chiếc Ford lao vụt đi, trong đầu tôi bất chợt hiện lên một cái tên: Win...

Nếu đúng là Win thì anh ta quả thật là khó hiểu và bằng cách nào anh ta lại có thể biết được số điện thoại của tôi cơ chứ? Còn việc tôi yêu thế nào thì có liên quan gì đến anh ta?

Vào học thôi, đứng đây mãi thì công nhận là cũng điên điên thật.

Chiếc Ford đen đã đi theo hai đứa nó từ lâu lắm rồi, ngay từ nhà nó cơ, có lẽ vì quá chìm đắm trong cái không gian lãng mạn kia mà nó không nhận ra sự xuất hiện của một người thứ ba, nhưng, người đi cùng nó thì biết rõ...

Nó đâu biết khi nhìn thấy nó cười hạnh phúc bên Nguyên thì trái tim của người ngồi trong xe như bị ai đó bóp nghẹt, đau như là đang chảy máu vậy. Không thể nói gì và cũng chẳng thể lấy quyền gì ra để mà nói. Bạn của Nguyên (kẻ thù thì đúng hơn) hay là người đang yêu thầm nó? Cả hai đều không được vì như vậy thì nực cười quá!

Win chỉ có thể cười một nụ cười nhạt nhòa đầy chua xót...

Anh gửi tin nhắn ấy cho nó trong vô thức và khi nó nhìn vào chiếc Ford đen, cái giây phút tưởng chừng như hai ánh mắt đã chạm vào nhau nhưng hóa lại không, chỉ mình anh có thể nhìn thấy nó thôi. Nếu tấm kính trên cửa chiếc xe được kéo xuống thì chắc chắn hai ánh mắt sẽ chạm nhau nhưng Win đã không có đủ can đảm để làm điều đó, anh chỉ còn biết giục tài xế lái xe đi...

“Chị Linh An!” tôi nghe tiếng Minh Anh, con bé chạy từ dãy nhà phía Tây (dãy nhà của học sinh khối B, tôi ở dãy phía Đông-dành cho học sinh khối A)

“Chị với anh trai em yêu nhau rồi à? Ôi, hay quá! Chị dâu tương lai, tối nào chị vào nhà em ăn cơm nha? Ôi, em yêu chị quá. Vui quá!” con bé nhảy lên ôm chầm lấy tôi và...kiss liên hoàn vào má của tôi. Ôi trời, đáng yêu thật nhưng hình như vừa rồi con bé la lên hơi lớn và có thái độ hơi thái quá thì phải. Mọi người đang có thái độ như dò xét chúng tôi.

Vài cái liếc xéo

Bàn tán

Xì xào

Vài tiếng “ô” “ò” “thế cơ á”...

Tôi nói con bé đi lên lớp để cuối giờ học hai chị em sẽ nói chuyện tiếp nếu không ở đây mãi kiểu gì cũng tức chết với cái kiểu thích xen vào chuyện của người khác của mấy người xung quanh. Tôi cũng đi về lớp ở dãy nhà phía Đông, lúc mới chuyển đến trường này tôi được ưu tiên cho được chọn khối học A hay B (là khối học sinh giỏi-A và học sinh khá-B. Cứ nói vậy thôi chứ vừa vào học một thời gian tôi đã nhận ra là chia theo kiểu giàu nghèo rồi chứ khá giỏi cái gì chứ). Tôi chọn học tại khối B nhưng sau do không để ý nên đã bị mẹ sửa lại trong đơn đăng kí là học khối A, tại mẹ tôi nói là học sinh khối A sẽ ưu tú hơn, tôi học ở đó sẽ tốt hơn là học ở khối B.

Vâng, học sinh khối A ưu tú lắm ạ, tốt lắm ạ. Ưu tú đến nỗi mà tôi bị đá ra một xô như con mèo hoang bần thủ không có một chút giá trị nào.

Ban đầu thì tôi cũng thấy hơi chông chênh một chút...

Sau rồi là hơi nản nản và thậm chí là còn không muốn tiếp tục đi học nữa cơ. Làm sao mà tôi có thể chịu được cái kiểu hôm nào đi học cũng bị liếc xéo đầy khinh bỉ, rồi thì bữa trưa của tôi hôm nào cũng được chan nước ngọt. Có những lần chúng nó còn quá đáng tới mức là đổ nước mắm vào giày thể dục của tôi để tôi bị phạt nữa chứ, thầy giáo không tin lời tôi nói và còn nghĩ tôi lấy cớ để không bị phạt nữa chứ. Cả lần chúng nó đổ keo dán ra ghế của giáo viên rồi đổ hết tội lỗi lên đầu của tôi nữa chứ. Thực sự thì còn rất nhiều trò nữa mà tôi vẫn cảm thấy rợn người mỗi khi nghĩ đến...

Nhưng đến bây giờ thì chúng nó đã chán trêu chọc tôi rồi vì tôi đã không còn có phản ứng với mấy cái trò đùa ác ý của chúng nó nữa rồi, vì thế mà chúng nó thấy chán và buông tha cho tôi.

“Linh An!” đang đi về chỗ ngồi thì cái giọng khàn khàn ầm ầm gọi tên tôi, chưa quay lại thì tôi cũng biết người gọi tôi là ai rồi. Trong cái lớp này chỉ có Hùng gọi tôi như vậy thôi còn đa số đều gọi tôi là học sinh mới dù cho tôi đã học ở đây được hơn 2 tháng rồi. Hùng là lớp phó của 11a3, cậu ấy rất thân thiện và hành xử vô cùng chừng mực, cậu ấy không bao giờ tham gia vào mấy cái trò đùa nghịch vớ vẩn và còn bênh vực tôi nữa cơ. Tôi mỉm cười quay lại:

“Có chuyện gì không Hùng? À mà Hùng đã làm bài tập môn hóa chưa chỉ An với? Có vài chỗ An không làm được”

“Chỗ nào không làm được? Đưa đây Hùng chỉ cho!”

Hùng nói là thích nghe giọng của tôi lắm. Cái giọng của một đứa con gái gốc Hà Nội nhưng lại có đến 8 năm sống ở Sài Gòn và gần 3 năm sống ở Đà Nẵng. Cậu ấy nói cái giọng được rèn qua nhiều vùng miền của tôi nghe rất ngọt và rất đặc biệt, trầm trầm lại ầm ầm, nghe rất dịu chứ không lạnh lạnh như những đứa con gái khác... tôi chỉ biết mỉm cười thôi .

“Đâu? An thấy khó hiểu chỗ nào?”

“Đây này phần cuối cùng câu 3 ý”

“Kiến thức phần này nâng cao nên An thấy khó hiểu cũng phải thôi”

...

“Được hot boy giảng bài cho có khác hiệu quả hơn hẳn lão già hói đầu” cả tôi và Hùng đang làm nốt bài tập thì phải quay ra, là lâm anh –nàng hot girl chảnh chọe luôn tìm cớ để gây chuyện với tôi mỗi khi rảnh rỗi. Nghe phong phanh thì tôi được biết rằng lâm anh thích Hùng mà Hùng thì lại thân với tôi quá khiến cho lâm anh ghen(nghe đồn vậy thôi chứ thực hư thế nào tôi không biết)

“Sao ăn nói khó nghe vậy lâm anh?” Hùng cau mày nhìn cô nàng.

Sau chút có vẻ như là sợ hãi lâm anh nhanh chóng “vênh” mặt trở lại:

“ừ thì tôi có bao giờ ăn nói dễ nghe đâu, chỉ có nó nói là dễ nghe thôi, tôi có là gì đối với cậu đâu... chẳng là gì cả...” nói xong lâm anh bỏ đi, nhìn từ đằng sau tôi biết nó đang khóc...

Tôi cũng sờ nhìn nó, bóng dáng của nó tràn ngập nỗi cô đơn... Một đực con gái tưởng như không thiếu thốn cái gì như lâm anh lại là một người cô đơn đến vậy sao? Lúc này tôi cảm thấy thương, thay vì ghét nó. Nhìn sang hùng tôi nhận ra cậu cũng đang nhìn theo bóng lâm anh khuất dần dưới sân trường, ánh mắt buồn khó hiểu.

Tôi giật mình nhận ra hùng cũng thích lâm anh lắm, nhưng lí do gì khiến cho cậu ấy giấu kín tình cảm của mình và thậm chí là gạt bỏ tình cảm của lâm anh một cách tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ vì lí do “môn đăng hộ đối” sao? Không đâu, cả hai gia đình nhà họ đều giàu có mà, đâu có ai là không xứng với ai đâu chứ nhỉ???

Lại thêm một người nữa khó hiểu, sao càng ngày tôi càng nhận thấy những thứ xung quanh mình cái gì cũng khó hiểu như vậy chứ? Ai cũng có bí mật cho riêng mình... Win thì đã đành rồi nhưng đến cả Nguyên và Hùng cũng vậy nữa thì bảo tôi phải sống sao trong cái xã hội này đây?

“Đừng có ngăn người ra như thế mà thay vào đó hãy đi về chỗ của mình đi!” hùng lên tiếng gọi kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn của mình.

Tại sao mọi vấn đề luôn có hai mặt? Sáng, tối. Mặt sáng thì đơn giản, đẹp đẽ còn mặt tối thì luôn ẩn chứa một sự thật tàn nhẫn mà ta luôn muốn vứt bỏ ra khỏi cuộc đời của mình...

Mà thôi có lẽ là tôi nên đi về chỗ ngồi của mình thì tốt hơn. Vào tiết đầu rồi mà vẫn không thấy lâm anh đâu, để ý kĩ thì có thể dễ dàng thấy được hùng vẫn thỉnh thoảng nhìn chăm chăm lên chỗ trống bàn trên và vương ánh nhìn lo âu. Có lẽ cậu ấy đang hỏi vì sao lâm anh vẫn chưa về lớp học và lâm anh đang ở đâu, đang làm gì, có an toàn không...? chắc là sẽ có nhiều câu hỏi hơn...

Bên ngoài lớp học bầu trời vẫn xanh, nắng vẫn trong và ấm áp, gió vẫn nhẹ nhàng và dịu êm nhưng lại có hai con người mà trái tim của họ đang hướng về nhau nhưng lại chẳng thể nào chạm vào nhau được. Hùng và lâm anh...

“linh an! Linh an!” tôi nghe đang có tiếng ai đó gọi mình đảo mắt một vòng quanh lớp thì tôi thấy hùng đang gọi mình. Ngay lập tức tôi ném cho cậu một dấu chấm hỏi to đùng. Liếc mắt lên bục giảng thất thầy không để ý cậu nhanh chóng ném cho tôi một mẫu giấy vo tròn, thứ mà người ta gọi là hình thức thư tín thông dụng và phổ biến nhất trong mọi cấp trường học nhưng tôi thấy lạ khi trong trường này mà cũng có người dùng đến cách này khi mà học sinh trong giờ có thể sử dụng điện thoại trước mặt giáo viên mà chẳng làm sao...

“An sao vậy? Từ đầu đến giờ hùng toàn thấy An mơ màng nhìn ra cửa sổ rồi thở dài mãi thôi. Chắc thầy giáo giảng bài chán quá đúng không?” suy nghĩ một lát tôi quyết định trả lời hùng... nhưng ai mà tưởng tượng ra được khi mà bức thư tôi ném trả cho hùng lại hạ cách êm ru xuống đất sau khi đã phi vèo không thương tiếc vào trán của thầy...

Không ngoài dự kiến thầy nhặt mẫu giấy lên rồi đeo kính đọc to từng chữ cho cả lớp nghe, đọc rõ cả câu hỏi lẫn câu trả lời

“ không, thầy giảng chán chỉ là một phần thôi chủ yếu là do thời tiết hôm nay đẹp quá thôi...”

Cũng chẳng có gì là lạ lắm khi cả lớp không một ai cười vì đơn giản họ chẳng bao giờ quan tâm đến mấy việc vớ vẩn như này cả, việc mà họ quan tâm sẽ là thị trường chứng khoán hôm nay như thế nào, nên mua vào chứng khoán của công ty nào sẽ sinh lời, công ty nào sắp phá sản, và cô, cậu chủ của gia đình tài phiệt nào chưa đính hôn mà thôi. Mấy câu chuyện mà họ quan tâm đối với tôi là quá nhàm chán và xa xôi quá. Tôi thì làm gì biết chứng khoán là gì rồi công ty nào phá sản thì có liên quan gì đến tôi.

Thực ra thì cũng có một tập đoàn mà tôi có hứng thú và quan tâm đến nhưng quan tâm không phải vì thích thú mà vì căm hận, ghét bỏ... tôi thì biết gì nhưng mà ngày nào tôi cũng nghe mấy đứa trong lớp bàn ra tán vào mấy chuyện xoay quanh RED. Nào là lại mới có công ty bị RED phá bỏ vì công ty đó có ý đối đầu lại với tập đoàn của họ, nhưng điều thâm thương mà tôi quan tâm là tất cả mọi người thân của chủ công ty đó sẽ biến mất mãi, sự vắng mặt đó sẽ được công bố với báo giới là gia đình họ đi định cư nước ngoài nhưng trong giới kinh doanh thì ai ai cũng biết là họ đã đi sang thế giới bên kia một cách đầy đau đớn và uất hận. Đạo gần đây lại đang rộ lên tin cậu chủ tập đoàn, người mà sẽ thay ông chủ bây giờ tiếp quản tập đoàn. Ai cũng nói cậu chủ ấy là một người máu lạnh và còn độc ác hơn cả bố của mình nữa, gần đây mới

có một bài báo ngấm mà chỉ có những người có tiếng mới có thể đọc (lớp này ngoại trừ tôi ra thì ai mà chẳng có tiếng nên tôi có thể nghe lỏm được khá nhiều). Bài báo ấy nói rằng nếu ông chủ hiện chỉ cần 3s để tiến một người sang thế giới bên kia thì con trai của ông ấy lại ngược lại. Cậu ta sẽ đẩy đối tượng vào sự sợ hãi và đau đớn để tột cùng trước khi ban cho người đó cái chết như một sự ban ơn, cậu ta sẽ khiến cho người đó phải cầu xin được chết...

Một cảm giác rùng rợn chạy khắp sống lưng tôi trong khi tất cả con gái trong lớp đều thốt lên nhưng câu đại loại như

“Mình thích anh ấy!”

“Anh ấy thật tuyệt vời!”

“Sao trông mặt em lại thảm hại thế này? Khuôn mặt đáng thương đấy à?” Nguyên đưa hai tay lên áp vào má tôi. Tôi bật cười vì anh quá đáng yêu...

tôi yêu anh...

“Chẳng lẽ anh định đứng đây làm cái trò con bò này đến tối à? Em còn phải về nhà ăn cơm nữa chứ...”

Anh buông tay ra rồi cười một điệu cười vô cùng đáng ghét. Sau khi ngồi lên xe anh kéo hai tay tôi đặt vào ngang hông anh, tôi giật mình rồi thấy ngại, mặt nóng bừng lên nhưng vẫn để im tay ở đó cũng chỉ vì tôi không biết phải như thế nào thôi, rụt tay lại thì chắc anh sẽ buồn lắm...

Cứ như là một giấc mơ vậy! Nhưng nếu là mơ thật thì tôi xin được mơ đến hết cuộc đời này, không bao giờ tỉnh dậy nữa cũng được, nhé?!

3. Chương 3. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần? (phần 2)

Tôi đã làm người yêu của Nguyên được 3 ngày rồi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có một cái cảm giác gì đó nó không đúng cho lắm. Sao nhỉ? Lạ lắm! Tôi có cảm giác như thứ tình cảm mà anh dành cho tôi nó không được đúng nghĩa cho lắm, luôn có một cảm giác gì đó thật sự là mông lung....

“Chị sao vậy? Dạo này cứ ngơ ngơ suốt! Mà chị ăn không?” Minh Anh ôm một đồng hồ từ căng tin trường ra cái ghế đá mà tôi đang ngồi. Con bé nó ăn đến là nhiều cơ, cũng đúng thôi nó mập mập thế cơ mà...

“Tại mấy hôm nay có nhiều việc đáng suy nghĩ xảy ra ấy mà...”

“Ai bắt chị phải nghĩ đâu. Nếu là chuyện của anh em thì chị cứ mặc anh ấy đi. Sống chung 16 năm rồi mà em cũng có hiểu được anh ấy đâu. Anh ấy còn khó hiểu hơn cả anh Win nữa mà...” Win? Cái tên ấy làm tôi chú ý đến những lời con bé vừa nói đến. Có lẽ con bé hiểu rõ mối quan hệ phức tạp mà tôi không tài nào hiểu nổi giữa Win và Nguyên.

“Win và Nguyên có mối quan hệ như thế nào vậy M Anh?” con bé nuốt vội hớp nước vừa mới cho vào miệng rồi hào hứng kể cho tôi nghe:

“ Hai người đó là bạn chơi với nhau từ hồi còn bé xíu cơ nhưng không thân. Ngoài mặt thì ra vẻ như là bạn thôi nhưng thực chất sau lưng là họ tranh đấu với nhau từng chút một ấy. Win luôn là người thắng và tất nhiên anh em không hề thích điều đó chút nào...” Không ngờ là Nguyên của tôi lại luôn phải chịu thua cái tên win đáng ghét ấy. Con bé kể cho tôi về những lần họ tranh chấp nhau. Nhưng chi tiết khiến cho tôi shock và thất vọng nhất là lần Nguyên chơi xấu Win. Con bé nói nó biết được cũng là do nó nghe lỏm được Nguyên nói chuyện điện thoại. Lúc đó nó cũng shock như tôi bây giờ vậy vì anh trai luôn là người mà nó yêu thương, ngưỡng mộ nhất, vậy mà...

Từ khi nghe con bé kể tâm trạng của tôi suy sụp một cách trầm trọng, không muốn làm gì hết và cũng chẳng muốn gặp Nguyên nữa. Nhưng chỉ hôm nay thôi, tôi cần phải dành thời gian để suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện đang diễn ra giữa tôi – Nguyên và cả Win nữa.

Tan học, tôi gọi cho Nguyên nói anh không cần đến đón vì mình có việc khác phải làm. Trả lời xong một vài câu hỏi ciuar anh tôi dập máy không quên tắt nguồn sau khi đã báo với mẹ là mình sẽ không về nhà, ban đầu mẹ cũng dò hỏi ghê lắm vì tôi nói không phải là đi cùng Nguyên nhưng sau rồi cũng thôi, mẹ chỉ nhắc tôi phải về sớm trước bữa tối thôi.

Tôi lang thang đến quán cà phê đó, chẳng hiểu sao mà mỗi lần đi dạo tôi đều đến đây một cách vô thức. Lại thật đấy!

“Chị ơi cho em hai cốc nhé!” Chị nhân viên nhìn tôi rồi mỉm cười đi vào bên trong...

“Hai cốc đen không đường và dự trong vài phút tới sẽ được pha thêm vài giọt nước mắt nữa đây!” tôi ngẩng đầu lên rồi cúi xuống nhìn hai cốc cà phê trên bàn rồi cười khẩy:

“Sao anh dám đảm bảo là tôi sẽ khóc?”

“Dựa vào nét mặt của em và cả lần trước em cũng ngồi khóc thút thít bên cạnh hai cốc cà phê nữa...” rất tự nhiên anh tư kéo ghế ra và ngồi xuống phía đối diện với tôi, anh ta đâu được lịch sự như Nguyên, dù cho đây có là quán của anh ta thì dù cho có xét theo góc độ nào đi chăng nữa thì tôi cũng là khách và anh ta không có quyền ngồi xuống chung bàn với tôi khi chưa có sự đồng ý.

“Như vậy không có nghĩa là tôi sẽ khóc. Nước mắt đôi khi có thể cạn và cảm xúc cũng vậy, đôi khi nó có thể trở lên miễn cảm với nước mắt”

Anh ta nhìn tôi rồi rất nhanh chuyển ánh nhìn ra phía cửa sổ, nơi có những chiếc lá đang rơi, chúng bay theo chiều gió đầu mùa đông...

“Em nói hay lắm! Nhưng em có biết là mắt em đang đỏ hoe không? là con gái thì có thể khoác nếu muốn nhưng khóc nhiều thì cũng không tốt đâu. Sẽ xấu đấy!”

Anh ta vừa nói vừa buông ánh nhìn theo những chiếc lá ngoài kia, mặc dù vậy nhưng tôi cũng biết được là anh ta đang nói chuyện với mình.

Cũng muốn đáp trả lại anh ta nhưng chẳng biết phải nói gì nên đành im lặng. Nhưng điều anh ta nói hoàn toàn đúng, không sai một chút nào nên tôi chẳng thể tìm ra một câu nào để biện hộ. Không ngờ là tôi cũng

có lúc chịu thua không cái khoản lí luận này...

“Quản lí” mặc dù gọi Win nhưng cả tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ là phản xạ tự nhiên vô điều kiện thôi mà.

“Tôi có thể xin nghỉ hôm nay không? Mẹ tôi mới bị tai nạn phải nhập viện.” Nói đến đây thôi nước mắt chị ấy đã lưng tràn. Win gật đầu đồng ý. Chị nhanh chóng rời đi.

“Khoan đã!” Anh ta gọi, chị quay lại. Anh ta mở ví rồi lấy ra một tập 500k đưa cho chị:

“Phải đóng tiền viện phí chứ! Chị yên tâm coi như tôi cho chị vay khi nào có thì trả sau cũng được không trừ vào tiền lương của chị đâu. Thôi, chị đi nhanh lên đi không một chút nữa là tắc đường đấy” chị nhận lấy số tiền anh ta đưa một cách đầy biết ơn rồi nhanh chóng rời đi. Lúc này, Win thật thánh thiện... nhìn những gì anh ta vừa làm thật là không giống như đang diễn kịch, thái độ ấy rất chân thành, tôi nhận ra đó là sự thương cảm của anh dành cho chị bắt nguồn từ sâu trong thái tim mình, trái tim của một con người thánh thiện như thiên thần vậy.

“Em, có muốn thử pha cà phê không?” Win vẫn không nhìn tôi khi nói chuyện nhưng vì chỉ còn có hai người trong quán thôi nên tôi biết là anh ta đang hỏi mình.

“Có!” tôi trả lời thành thật. Pha cà phê. Tôi cũng muốn thử một lần vì biết cà phê ở quán pha không đơn giản như ở nhà là cắt gói cà phê bột ra rồi đổ vào cốc, thêm nước nóng và khuấy đều...

“Theo tôi vào đây!” tôi theo anh vào phía trong của quán. Mọi thứ ở đây đều sáng bóng là không moottj vết bẩn nào. Mọi thứ từ cốc, thìa cho đến máy pha cà phê đều sạch sẽ. Ngoài sức thường tượng của tôi.

“Nếu em muốn thử pha cà phê thì đừng có đứng chờ người ra như thế đi” nghe vậy tôi giật mình rồi lật đật đi vào chỗ anh, thật chẳng khác nào một đứa trẻ bị bỏ rơi giữ siêu thị, tôi chẳng biết đâu vào với đâu và cũng chẳng biết mình phải làm gì.

Anh chỉ tôi cách sử dụng máy pha cà phê rồi thì tỉ lệ cà phê với nước như thế nào mới là hợp lí. Anh nói mặc dù là dùng máy nhưng nếu không biết điều chỉnh lượng cà phê, lượng nước hay thậm chí là cả nhiệt độ của nước nữa thì cốc cà phê coi như là bỏ đi. Anh còn nói rằng vị cà phê có sự khác biệt như thế nào khi mà cùng một loại nhưng lại khác hay là chệch cách pha thì chỉ có những người tinh tế và sành sỏi như anh mới có thể nhận thấy. Hơi tự cao nhưng những gì anh nói cũng đâu có sai, tôi thì chẳng biết gì cả...

“Thử đi!” anh đưa cho tôi một cốc đây là cốc cà phê đầu tiên tôi tự pha, thử nhấp một chút, cái vị đắng ngắt đặc trưng đọng lại nơi đầu lưỡi sau khi tôi đã nuốt ngụm nhỏ cà phê đó qua cổ họng. Công nhận là đắng nhưng trong cái vị đắng ấy lại có cái gì đó rất đặc trưng và khiến cho tôi muốn uống thêm ngụm thứ hai, như một chất gây nghiện nhẹ...

“Thấy sao?” anh không uống, chờ cho tôi uống xong mới hỏi ý kiến. Ttooii mỉm cười thích thú rồi gật đầu lia lịa:

“Ừm, ngon, ngon lắm luôn ý!”

“Có cần phải thể hiện thái quá ra như vậy không chứ? Nhìn như đồ ngốc vậy!” Ô! Win cười kìa, một nụ cười đúng nghĩa chứ không phải là những cái cười khẩy hay những lần cười không thể nào hiểu nổi kia. Nhưng nụ cười kia nhanh chóng vụt tắt, sao vậy nhỉ? Hay là do anh nhận thấy anh đã cười một nụ cười đẹp quá mức cho phép như vậy nhỉ?

“Sao anh không cười nữa? Anh biết không rằng anh cười như thế trông rất là đẹp trai đấy!” anh không nói gì thêm và gương mặt lạnh tanh ấy lại quay trở lại với công việc của mình, pha thêm cà phê.

Có vẻ Win không thích cười, nhưng, tại sao cơ chứ? Tuy không muốn nhưng tôi buộc phải thừa nhận một điều là nụ cười của Win rực rỡ và ấm áp, nhẹ nhàng hơn là nụ cười luôn thường trực trên môi của Nguyễn nhiều.

Nhìn anh lúc này giống một người thợ pha cà phê tài ba hơn là một ông chủ nhỏ tuổi nhiều. Anh tập chung cao độ và cố gắng để cho từng động tác của mình đạt được độ chính xác tuyệt đối. Tập chung đến mức mà tôi còn có thể thấy anh đang toát mồ hôi nữa cơ. Trông anh lúc này khá là dễ thương và hiền lành đấy chứ! Khác hẳn với hình ảnh ngang tàn, phá phách thường ngày. Tôi tự nhủ, giá như ngày nào anh cũng thánh thiện như hôm nay thì có phải là tốt hơn không. Tôi nhận thấy bản chất thực anh không hề xấu chút nào, chỉ là cái lương thiện, chút ấm áp, chu đáo của anh bị giấu sau lớp vỏ bọc một thằng con trai hư hỏng mà thôi.

Win thật khó hiểu! Sao anh lại phải giấu đi những điều tốt đẹp của mình trong khi đã số mọi người đều làm ngược lại là giấu đi những điểm xấu xa, sự tàn nhẫn và độc ác sau vẻ ngoài lương thiện, hiền lành của họ nhỉ?

Tôi giật mình khi hình ảnh của Nguyễn với nụ cười tỏa nắng lại hiện ngay ra sau cái suy nghĩ kia. Tôi điên rồi sao? Làm sao mà anh ấy có thể là người như vậy được cơ chứ? Nguyễn hiền lành và thánh thiện như vẻ ngoài của anh ấy mà...

Chẳng hiểu sao mà tôi bắt đầu thấy lo lắng và sự hãi với những gì không chắc chắn về anh và tôi đang cố để phủ nhận những điều đó.

“Tôi đã bảo với em bao nhiêu lần rồi? Đừng có mà ngăn người ra như thế nữa, trông em những lúc như thế thật sự là rất ngu ngốc ấy!” tôi cũng đâu có muốn mình ngăn người ra như vậy đâu chứ nhỉ? Chỉ là do hoàn cảnh bắt buộc thôi mà...

Win không nói gì nữa mà quay sang thưởng thức cốc cà phê vừa pha. Nhưng chưa kịp nhấp môi, mới chỉ ngửi thôi anh đã đổ ngay cốc cà phê ấy đi rồi, anh bỏ ra ngoài. Cốc cà phê ấy làm sao à? Tôi đưa mắt nhìn

những giọt cà phê đen và hơi sánh đang chảy theo đường thoát nước trong bồn rửa bát. Win làm sao vậy nhỉ?

Sau giây phút suy nghĩ tôi quyết định ra ngoài thì đứng người khi thấy anh đang ngồi ngực xuống đất và trên tay là điều thuốc là đang nghi ngút khói. Không cần suy nghĩ gì nhiều tôi chạy ngay lại giằng lấy điều thuốc trên tay anh, vút xuống đất rồi nhấm nát:

“Anh điên rồi hay sao mà hút thuốc? Anh còn đang là học sinh mà! Hút thuốc lá đâu có tốt đẹp, bổ béo gì đâu.”

Vẫn giữ im lặng anh lấy từ trong túi ra một điều thuốc khác, châm lửa. Tôi lại giằng lấy, vút xuống đất, nhấm nát:

“Anh có thôi ngay đi không?”

“Em là cái gì của tôi mà đòi can thiệp vào đời sống của tôi? Em lấy quyền gì mà quản lí tôi? Bố mẹ tôi còn không có cái quyền ấy nữa là em.” Anh vùng dậy nhìn thẳng vào mặt tôi và hét lên đầy giận dữ. Tôi giật mình nhận thấy những lời anh nói là đúng. Tôi đâu có là gì của anh, đâu có quyền gì để mà quản lí anh. Đúng là nực cười thật mà! Thật là đáng xấu hổ...

“Vâng! Xin lỗi! Đúng là tôi điên rồi nên mới đi quan tâm đến anh như vậy, Win ạ!” nói xong tôi nhanh chóng bỏ chạy, hay phải nói đúng hơn là bỏ trốn. Trốn khỏi nơi này, khỏi cái ngưỡng ngừng giữa tôi và Win.

4. Chương 4. Anh, Là Ác Quỷ Hay Thiên Thần? (phần 3)

Chẳng biết mẹ sinh ra tôi vào cái giờ gì mà tôi lại hay khóc thế chẳng biết! Lúc nào cũng có thể khóc được là sao? Sao tôi có thể yếu đuối như thế này được cơ chứ? Mạnh mẽ lên nào Linh An, mày làm được mà! Không sao đâu! Đừng có mà khóc nữa, yếu đuối quá rồi đấy!

Ngồi trên bãi đất trống gần bờ sông mà nước mắt tôi cứ đối nhau rơi. Sóng mũi cay xè, cổ họng nghẹn đắng lại, mắt nhòa nước chẳng thể nhìn rõ được nhưng rì trước mặt. Tôi ngồi đó, khóc tự nhiên như một đứa bé bị lạc mất mẹ, chỉ là trong tiếng khóc tôi không nấc lên mấy tiếng” mẹ con đâu rồi?” hay là “mẹ ơi!” thôi...

Sẽ thế nào nếu như tôi nấc lên mấy từ ấy nhỉ? Chắc chẳng sao, vì ở đây ngoài mấy cây cỏ dại, mấy tảng đá lớn và con sông ra thì làm gì có cái gì khác, tôi là con người duy nhất có mặt tại đây lúc này...

Từ cơn gió lạnh buốt hắt thẳng vào mặt và lùa vào người tôi một cách không thương tiếc. Lạnh thật đấy, nhưng cái lạnh này cũng chẳng là gì, chẳng thấm vào đâu so với cái lạnh trong lòng tôi lúc này.

Giá như...lúc này đây, tôi ngất đi và khi tỉnh dậy tôi lại trở thành một con nhóc con 5,6 tuổi. Nếu vậy thì tôi sẽ chẳng phải suy nghĩ gì nhiều, sẽ chẳng phải đau thế này.

Tôi không chịu đựng được nữa rồi... lâu nhanh những giọt nước mắt vẫn đang rơi lã chã tôi chạy nhanh ra sát bờ sông, hét lên thật to:

“AAAAA!!!”

Rồi tôi ngã quỵ xuống đất...

“tôi đã nói là em đừng có ngốc như vậy nữa rồi cơ mà! Trời lạnh như này mà hét to như vậy không may khản cổ rồi mất giọng thì sao?” tôi ngẩng đầu lên nhìn với đôi mắt tràn nước và những tiếng nấc nghẹn. Là là Win! Anh quan tâm, lo lắng cho tôi như vậy để làm gì? Tôi không có quyền gì để quan tâm đến anh thì anh cũng làm gì có tư cách gì để quan tâm đến tôi.

“Anh đi theo tôi làm gì? Mà ai cho anh cái quyền quan tâm đến tôi?” tôi vùng dậy và hét vào mặt Win như những gì mà anh đã làm với tôi vài giờ trước, nhưng tất nhiên là không thể nào đáng sợ được như vậy rồi.

“Chỉ là em chưa trả tiền cà phê cho tôi thôi. Làm ăn buôn bán mà khách hàng ai cũng như em thì chúng tôi phá sản à?” Win nói ra câu ấy một cách tỉnh bơ còn tôi thì bị câu nói ấy dọa cho suýt ngất. Sao lại có loại người như vậy nhỉ? Đi theo chỉ vì để đòi tiền hai cốc cà phê đen thôi sao? Tôi khinh nhé! Cái loại như anh thật không đáng để tồn tại chung một thế giới với tôi mà!

Thế mà hồi chiều tôi còn nghĩ anh là một người tốt bụng, thánh thiện vì những hành động quan tâm với chị nhân viên nữa chứ, không khéo vay xong chị ấy sẽ phải trả cho anh ta cả gốc lẫn lãi không chừng. Tôi đến phát điên mất!

“Anh, anh đúng thật là...” tôi thật là chẳng biết phải dùng từ gì để có thể nói lên được con người của Win nữa.

“Thôi được rồi, anh cần tiền cà phê thôi đúng không? Đây! Khỏi phải trả lại! Tiền thừa coi như tôi trả cho anh tiền công đi lại!” tôi đưa cho Win toàn bộ gia tài của mình lúc này-100k

Nhìn tờ tiền trên tay tôi Win ra điều có vẻ là đang tính toán:

“Làm gì có chuyện thừa đâu mà trả lại!” gì chứ? Hai cốc cà phê tính vào chỉ mất có 60k thôi mà, còn thừa của tôi những 40k nữa cơ mà, chưa kịp nói gì thêm anh đã chen ngang vào:

“Ba cốc, tính giá thường hết 90k; cộng thêm tiền phí đặc biệt cho cốc thứ 3, tính rẻ là 50k; tiền công tôi dạy em tính giá bèo là 800k; nếu em muốn tính là tiền công đi lại nữa thì cộng thêm 120k. Tổng cộng là 1 triệu 0 trăm 60k, trong khi đó em mới chỉ đưa tôi 100k mà còn đòi tiền dư là sao?” tôi cứ gọi là shock nặng luôn! Anh đang nói chuyện với tôi bằng ngôn ngữ gì mà tôi nghe chẳng hiểu gì cả nhỉ?

“Anh điên à?” tôi hỏi anh ta câu hỏi duy nhất hiện lên trong đầu mình lúc này.

“Hoàn toàn bình thường nhá! Giờ thì trả tiền đây!” Win chìa tay ra trước mặt tôi và chẳng hiểu vì lý do gì hay là do quá shock với những gì anh nói mà tôi túm lấy tay anh và...ra sức...nghiến!

“AAA!!!” anh ta thét lên đầy đau đớn...

Khi đã cảm thấy hả hê thôi buông tay anh ra và cười khoái chí. Nhìn nét mặt anh thì có vẻ là đau lắm đây. Ha ha, thích quá! Cứ như thế tôi nhìn anh rồi phá ra cười như một con điên mà trong lòng mẫn đắng. Nụ cười này sao mà giả tạo quá! Thực ra nhìn Win đau thì tôi cũng đâu có vui đến vậy, chỉ là đang cố cười thôi, để vơi đi phần nào bao muộn phiền và bẽ bộn của cuộc sống.

“Đủ chưa?” anh nghiêm nét mặt lại hỏi tôi, a, chắc là anh đang tức giận lắm đây. Cũng đúng thôi, bị một đứa như tôi đem ra làm trò cười mà!

Trời đã ngả sang màu tím tối tăm, gió càng lúc càng mạnh hơn, dồn dập hơn, lạnh lẽo hơn và cả cô quạnh hơn nữa. Hai con người đứng song song nhìn nhau một lúc lâu, lâu lắm nhưng lại im lặng. Ánh mắt Win lúc này đây sao mà buồn đến thế? Còn tôi, sao mắt lại cay thế này? Là tại gió mạnh làm cay mắt hay tại tôi yếu mềm trước cuộc sống này?

“Gì chứ?” tôi cười khẩy và nói với anh hai từ đó-“gì chứ?” rồi vội vàng quay đi khi nhận thấy có thứ nước mặn đắng đang lăn dài trên má. Tôi không muốn để anh thấy mình khóc thêm một lần nào nữa...

Lau nước mắt xong và sau khi đã chắc rằng mình sẽ không khóc nữa, tôi quay lại. Rất nhanh, anh cúi vào người tôi cái áo khoác rồi bỏ đi, không quên vứt lại một câu:

“Ở im đó đợi tôi!” sau phút ngơ ngác tôi nhận ra đó là cái áo khoác mà anh đang mặc, nhìn từ đằng sau anh thật nhỏ bé và có phần như là cô đơn nữa...

Chắc anh đang lạnh lắm! Gió to và lạnh như vậy mà anh chỉ mặc có một cái áo sơ mi trắng mỏng teo, gió giật làm cái áo cũng bay phấp phới, nhìn những bước đi của anh thật nặng nề.

Tôi chợt nắm chặt lấy cái áo khoác trong tay, tôi đang mặc cả 2 cái áo len mà còn run lên từng cơn thể mà này anh lại nhường áo cho tôi và chỉ mặc có thế...

Win ơi! Sao mà khó hiểu quá, em biết anh không phải người xấu nhưng lí do gì khiến cho anh cứ cố tạo ình cái vỏ bọc đó vậy? Sống thật với con người của mình không được sao anh?

Bống, có cái gì đó nhói quá!

Mặc thêm một cái áo nữa toi thấy ầm lên hần và không còn run lên bần bật nữa, nhưng, anh đi đâu mà lâu thế? Nói tôi ở im đây đợi mà đi cả 30' rồi vẫn chưa thấy đâu. Trời tối đen kịt rồi...mặc dù cũng có vài ba ngọn đèn ở con đường cạnh đó nhưng tôi vẫn có cảm giác ớn lạnh và sợ hãi, ở đây vắng tanh, trên đường cũng chỉ thi thoảng có vài chiếc xe trở hàng lao vụt qua mà thôi.

Sợ quá!

“Win! Anh đâu rồi?” tôi đảo mắt nhìn xung quanh và vô thức gọi tên anh, mắt rơm rớm. Lần này thì tôi khóc vì sợ chứ không phải vì tâm trạng nữa.

“Anh biết ngay là kiểu gì em cũng sẽ lại sụt sùi như trẻ con mà!” nghe thấy giọng anh tôi vui mừng quay lại phía sau. Cũng may là anh đã không bỏ rơi em, Win ạ! Nếu anh mà dám bỏ em em lain thì em thề chắc là mình sẽ bóp nát anh ngay sau khi về được nhà an toàn.

Anh vẫn chỉ mặc mỗi cái áo mỏng tanh đó thôi. Chẳng phải là anh đi về lấy áo hay là mua một cái áo mới sao? Để ý thì thấy tay anh có xách một túi nilon đen và chẳng biết bên trong đựng gì nữa. Anh nhìn xung quanh rồi ra sát bờ sông cả ngồi xuống bãi cỏ. Tôi cũng lại ngồi cạnh anh.

“Hôm nay tâm trạng ầm đúng không?” anh vẫn không nhìn thẳng vào tôi khi nói chuyện, nhặt một viên đá nhỏ gần đó, ném xuống sông rồi anh lấy từ trong cái túi đen kia ra một lon bia, bật nắp và đưa cho tôi. Lường lự nhìn anh một lát rồi tôi cũng nhận lấy lon bia, anh lại lấy thêm một lon nữa rồi mở nắp uống, tôi cũng uống. Đắng và cay xè nhưng tôi không muốn ngừng lại, nước mắt tôi cũng rơi, hòa vào thứ nước cay và đắng mà tôi đang uống là vị mặn của nước mắt. Chẳng mất chốc tôi đã uống hết ba lon. Mắt tôi hoa lên và mờ đi, đầu óc quay cuồng sau lon thứ tư và bất tỉnh nhận sự sau lon thứ n(say rồi chẳng biết trời đất trăng sao gì cả)

5. Chương 5. Nỗi Lòng Win

Trên con đường dài, lạnh lẽo, hút gió và không một bóng người... Win công nó đang say mềm trên lưng. Anh bắt giác mỉm cười hạnh phúc khi hai tay nó đang ôm chặt vào cổ anh như kiểu sợ anh đáng ngã nó vậy. Mặc dù nhường áo cho nó nhưng anh lại chẳng thấy lạnh chút naofcar, mà ngược lại anh còn thấy vô cùng ầm áp nữa cơ. Anh đang được cảm nhận rõ từng nhịp tim của nó, của người con gái mà anh yêu thương...

Win đưa nó về căn hộ rộng lớn của mình. Có thêm nó anh không còn cảm thấy nơi này lạnh lẽo và trống trải nữa. Sau khi chắc chắn được rằng nó được nằm một cách thoải mái nhất trên chiếc giường thân thuộc với anh nhưng lại hoàn toàn xa lạ với nó, anh lấy điện thoại của nó gửi tin nhắn về nhà để mẹ nó được yên tâm, anh kéo ghế ra sát cạnh giường để nhìn kĩ từng nét trên gương mặt của nó qua ánh sáng mềm dịu của chiếc đèn ngủ.

Hôm nay anh không vui và cảm thấy nhớ nó nên mới đến quán. Anh nghĩ là vào giờ đó thì nó sẽ chẳng đến đâu nhưng khi đang định rời đi thì lại thấy nó bước vào với đôi mắt đỏ hoe, giây phút ấy anh đau thắt lòng. Không biết nó lại gặp chuyện gì. Nghe những gì nó nói lúc anh đưa hai cốc cà phê ra thì mạnh mẽ là vậy đấy nhưng anh biết là nó sắp khóc vì giọng nói run run, mắt thì rưng rưng ngấn nước và cũng bởi anh biết rõ nó yếu đuối như nào...

Anh thậm chí còn không cả dám nhìn thẳng vào nó, anh sợ chính mình cũng không thể kìm nổi nước mắt khi nhìn người con gái mình yêu vào lúc yếu lòng như vậy.

Anh muốn làm cho nó vui hơn một chút nên mới nghĩ ra cách dạy nó pha cà phê với hy vọng là một điều gì đó mới mẻ sẽ làm cho nó cảm thấy thú vị hơn và quên buồn. Anh đã rất vui khi thấy nó mỉm cười sau khi uống cốc cà phê mà cả hai cùng pha. Anh bất chợt mỉm cười nhưng rồi anh nhanh chóng nhận ra rằng nụ cười ấy không phù hợp với con người của mình, và rằng anh không được phép nở những nụ cười như vậy.

Nó làm anh bối rối, phải giả vờ pha thêm cà phê để trốn tránh nhưng mà anh lại chẳng thể nào tập chung được khi nó đang theo dõi từng hành động, cử chỉ của mình, cố tỏ ra bình tĩnh nhưng nào ai hay rằng con tim anh đang loạn nhịp.

Cốc cà phê anh pha bị hỏng, có lẽ anh đã làm chệch công đoạn nào đó. Đây là lần đầu tiên trong 10 năm anh pha hỏng một cốc cà phê. Anh cảm thấy bức tức chính bản thân mình và bỏ ra ngoài hút thuốc. Anh đã rất đau khi phải to tiếng với nó nhưng nếu không làm vậy anh sợ mình sẽ ôm chầm lấy nó mà khóc mất, lòng tự cao của một thằng con trai không cho phép anh làm như vậy, hơn nữa anh biết mình là Win...

Nhìn nó chạy đi lòng anh đau thắt, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt vậy. Phải làm sao với nó đây? Người con gái yếu đuối, mong manh của anh.

Anh đã đi theo ngay sau nó, nhìn từng bước đi của nó như một người bị lạc mất linh hồn vậy, gương mặt mệt mỏi thấm đẫm nước mắt. Ước gì anh có thể ôm nó thật chặt...

6. Chương 6. Ẩn Giấu

Phải nói là hiện tại thì đầu tôi đang đau như búa bổ, mắt thì mờ kinh khủng, mũi đến mức chẳng muốn mở ra nữa (chỉ là muốn ngủ thêm một chút thôi) nhưng vì thấy có cảm giác lạ lẫm và cứ thế nào ấy nên tôi phải cố gượng dậy mở mắt ra xem. Ngay lập tức đập vào mắt tôi là một không gian hoàn toàn xa lạ, duy chỉ có một thứ nhìn có vẻ quen chính là cái áo khoác tối qua Win đưa là đang được vắt trên cái ghế ở chính giữa căn phòng rộng thênh thang và rất “rực rỡ” này, nó khiến tôi vô cùng choáng ngợp, chắc phòng này cũng rộng gấp 4-5 lần cái phòng bé tí của tôi (đã vậy nó còn rất chi là gọn gàng chứ không hề bừa bộn như phòng của tôi nữa chứ)

Ô nhưng mà điều quan trọng nhất là tại sao tôi lại ở đây và đây là đâu?

“Em ngủ cũng ghê thật đấy nhỉ?” á, cái giọng nói này, sao mà ghét quá thế?! Tôi nhắm mắt lại hít một hơi thật dài để lấy tinh thần rồi sau khi cảm thấy có vẻ như đã sẵn sàng giao chiến tôi mới bắt đầu:

“Sao anh lại ở đây?” giọng điệu là nét mặt đều vô cùng nghiêm túc đấy nhé.

Anh lại nở một nụ cười nửa miệng (nhưng nhìn không đến nỗi đáng ghét lắm, nhìn đỡ hơn những lần trước) rồi rót một ly nước lọc:

“Sai rồi, phải hỏi là sao em lại ở đây mới đúng chứ việc anh ở nhà của anh thì có gì là lạ đâu. Linh Anh nhỉ?”

“Là Linh An chứ không phải Linh Anh!” tôi nheo mắt lại nhìn anh đầy khó chịu. Trong lịch sử thì anh là người đầu tiên và có lẽ cũng là người duy nhất gọi nhầm tên tôi.

“Nhưng tôi lại thích gọi em là Linh Anh có sao không? Vừa nói anh vừa dúi vào tay tôi ly nước rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

“Cái cửa bên trái, sau cái cửa đó là nơi mà em đang muốn vào”

“RẦM”

Người đâu mà đến cả cái việc đơn giản là đóng cái cửa cũng thô bạo nữa là sao? Nhưng mà... nơi tôi đang muốn vào là sao nhỉ? Vì khá là tò mò nên tôi phải bò dậy ra trước cánh cửa ấy, liệu có cái gì trong đó nhỉ? Có một bí mật gì động trời mà tôi cần phải biết sao? Hay... như trong phim kinh dị Win giết Nguyên rồi cất xác vào trong ấy rồi cho tôi xem, không được đâu:

“Không thể như vậy được!” tôi vừa hét lên trong sợ hãi vừa lấy hết sức để mở cánh cửa ấy ra với ý nghĩ biết đâu được là Nguyên vẫn còn sống và tôi có thể sẽ cứu được anh ấy...

Và rồi....

Tèn ten ten...

Tôi đứng chôn chân trước cửa đó, mặt thì nghệt ra... đó chẳng phải là nhà vệ sinh hay sao? Nơi tôi đang muốn vào ư? Hình như là anh đã chu đáo quá mức cho phép rồi thì phải! Anh không thấy xấu hổ hay sao khi... nhưng mà sao cái nhà vệ sinh này nó rộng thế nhỉ?

Xong xuôi mọi sự tôi mò xuống phong khách, mọi thứ trong nhà này thật sự là quá cầu kì, nhà của ông chủ nhỏ có khác. Nhưng mà mình anh ở trong căn nhà lớn như thế này sao? Chắc là phải có bố mẹ chứ nhỉ? Chết, nhờ không may tôi gặp bố mẹ anh thì phải làm thế nào?

Đang mơ màng nhìn ngắm mọi thứ xung quanh thì tôi bị tiếng của một phụ nữ tuổi tầm ngoài 50 làm cho giật mình:

“Cô ăn sáng luôn chứ ạ? Cậu Win có nhờ tôi đến đây để chuẩn bị bữa sáng riêng cho cô!”

“Ồ thế bác không ở đây sao?”

“Căn nhà này bình thường chỉ có cậu chủ ra vào thôi, thỉnh thoảng tôi cũng đến đây để dọn dẹp, ngoài ra cô là người đầu tiên được vào kể từ 10 năm nay...”

“À mà Win đâu rồi ạ?”

“Cậu ấy vừa mới ra ngoài vì có việc gấp rồi. Mà cô ăn đi cho nóng, tôi cũng vừa mới nấu xong thôi”

Tôi mỉm cười rồi bắt đầu ăn, với tôi một bữa sáng như này là hơi nhiều... chỉ là ăn sáng thôi mà bác ấy mất cả công để nấu cháo, hầm xương rồi có cả những thứ mà tôi không biết tên nhưng ngại nên không dám hỏi nữa...

Ăn xong tôi được phép tự do di chuyển trong nhà, tha thẩn một lúc tôi dừng lại trước cánh cửa được khóa kín từ bên ngoài. Chẳng lẽ phòng này không được sử dụng, nhưng mà không đúng, chỉ có mỗi mình anh ở trong căn nhà này nên có rất nhiều phòng thừa nhưng mà để ý thì thấy có mỗi căn phòng này là bị khóa lại thôi.... hay... trong phòng này có thứ gì. Hàng cấm? Hay...ma ám sao? Nghĩ đến vậy tôi rùng mình và theo phản xạ tôi lùi về sau mấy bước thì chạm phải thứ gì đó. Vội vàng quay lại như kẻ đang làm điều gì đó mà bị phát hiện, tôi còn có cảm giác như mặt mình đang tái nhợt đi nữa.

Thật may sao khi cái vật cản ấy là Win, thấy tôi có vẻ chú ý tới căn phòng khóa kín đó anh thoáng bối rối rồi rất nhanh khi bình tĩnh lại anh kéo tay tôi ra khỏi chỗ đó.

“Lần sau thì đừng có mà đi linh tinh như vậy dễ bị lạc lắm!”

“Xi! Anh nghĩ nhà anh rộng lắm sao? Mà cũng rộng thật nhưng đâu đến mức để mà bị lạc chứ!” Anh dừng bước và tôi cũng dừng, nhìn lên anh như vẽ muốn hỏi tại sao tự nhiên dừng lại làm gì thì anh nhìn tôi rồi hất mặt sang phía bên phải, theo hướng đó tôi cũng đưa ánh mắt theo. Ngay lập tức tôi choáng váng đến mức run chân và đứng không vững nữa, hơi ngại một chút nhưng vẫn không thể chối cái một sự thật là lúc ấy tôi phải vịn vào vai anh để khỏi bị ngã, cũng vì đột ngột quá thôi...

Trước mắt tôi là cả một khu biệt thự rộng lớn, sẽ chẳng khác nào là bề bề cả một khu nghỉ dưỡng xa xỉ tôi vẫn hay thấy trên phim để đặt vào đây. Có đài phun nước, có cả hồ bơi và rất nhiều cây cao nữa, còn có cả một vườn hoa rộng nữa cơ....

“Tất cả... đều là của anh sao?” tôi không chắc vào câu hỏi của mình nữa

“không. Đây là một khu chung cư và nhà của anh chỉ là nơi em đang đứng thôi” ra là vậy, thế mà tôi cứ tưởng tất cả khu nhà này là của anh cơ, mà cũng phải thôi, đúng là anh giàu thật nhưng làm gì đến mức có thể sở hữu cả một khu nhà xa hoa như vậy được.

Mà căn phòng khóa đó là sao nhỉ? Chẳng hiểu sao tự dưng tôi lại thấy tò mò về căn phòng đó một cách kinh khủng, đành liều tôi quay sang hỏi anh:

“Căn phòng đó...?” một câu hỏi nửa chừng nhưng chắc chắn đến cả một thằng khờ cũng biết là tôi đang nhắc đến căn phòng nào. Mặt anh biến sắc trong giây lát rồi anh đi ra cái ghế đá đặt dưới gốc cây ở trước cửa nhà, tôi cũng theo ra đó ngồi. Thật thích khi xung quanh có vài khóm hoa tường vi...

“Đó là phòng của bố mẹ anh khi họ còn hạnh phúc... bây giờ thì mỗi người một thế giới rồi” tuy chưa hiểu lắm nhưng tôi không dám hỏi thêm và cũng không muốn hỏi thêm gì nữa vì trông anh lúc này buồn đến nỗi lòng. Chỉ biết rằng bây giờ họ không còn hạnh phúc nữa thôi, có thể là ly hôn. Tôi sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu nổi được cảm giác của anh vì bố mẹ tôi lúc nào cũng hạnh phúc. Họ rất hay cãi nhau nhưng mà không phải là gay gắt, chỉ là cãi nhau theo kiểu trẻ con thôi. Tôi có cảm giác là sau mỗi lần cãi nhau thì họ thêm yêu nhau hơn thôi.

Chẳng hiểu lúc ấy tôi nghĩ gì mà lại nắm lấy tay anh:

“Em xin lỗi!” anh có chút bất ngờ vì cái nắm tay của tôi..., thật may là anh không rút tay lại nếu không thì chắc là tôi sẽ chẳng biết giấu mặt vào đâu mất...

“Về điều gì?”

“Em đã nghĩ trong phòng đó có chứa hàng cấm. Tại em không nghĩ là chỉ với một công ty và 7 quán cà phê mà nhà anh có thể giàu như vậy...bác lúc sáng nói nhà anh rất giàu...” nghĩ lại thì tôi thấy mình thật ngu ngốc khi mà nói ra suy nghĩ thật như vậy...

“à... cá đó! Thực ra thì là cả một tập đoàn chứ không phải công ty. Không phải anh phô trương đâu nhé, vì sợ em hiểu lầm nhà anh buôn bán trái phép rồi báo công an nên anh mới nói thôi nhé. Hi hi” trông anh lúc này dễ thương thật, càng được nuông chiều tôi càng lấn tới hỏi nhiều hơn:

“tập đoàn gì ạ?” câu hỏi này làm cho anh khá bối rối, sao vậy nhỉ?

“À...ừ...thì là...là...là GREEN!”

“GREEN? Sao em chưa nghe bao giờ nhỉ? Mà GREEN có lớn như RED không? À mà nói đến RED mới nhớ, anh có biết cậu chủ của tập đoàn ấy không? Nghe nói cũng tầm tuổi anh đấy, mới trẻ vậy thôi mà đã ác như vậy rồi...”

“À cũng nghe qua thôi chứ anh chưa có gặp mặt, nhưng sao em biết rằng cậu ta ác? Những thông tin ấy đâu có được công bố ra ngoài đâu, chỉ những người trong ngành kinh doanh mới được biết thôi mà, thậm chí là phải kinh doanh lớn mới được biết mà...” ban đầu anh thoáng bối rối rồi sau thì lại tò mò hỏi tôi một loạt các câu hỏi, sao vậy nhỉ? Bình thường anh đâu có như vậy đâu, anh đâu có quan tâm đến chuyện của người khác...

“Ồ tại vì nghe lỏm được mấy đứa ở lớp nói chuyện với nhau thôi, chúng nó toàn những đứa con ông cháu cha, gia đình bệ thế cả mà...”

Chẳng hiểu lúc ấy tôi làm sao nữa mà tự nhiên lại làm cái mặt nhìn...khổ nạn không tả nổi, thế là anh bật cười... nụ cười của anh ấy càng lúc càng thường xuyên hơn thì phải...

Giá như ban đầu gặp mà anh ấy cũng cười như vậy thì có phải hơn không... mà hơn cái gì thì tôi cũng không biết nữa...

Có bao giờ em biết?

Anh chỉ là một con quỷ

Một con quỷ trong hàng nghìn con quỷ

Nhưng...

Anh sẽ chấp nhận tháo mặt nạ

Để làm một thiên thần khi bên em

Em đã chạm đến trái tim anh
Em làm nó tan chảy và loạn nhịp
Chẳng thể nào biết được..
Anh đã yêu em từ lúc nào?
Từ buổi sáng trong veo
Buổi trưa ấm áp
Buổi chiều dịu êm
Hay buổi đêm lộng gió...

Win là một thiên thần ẩn sau con người khó ưa nhất mà tôi từng gặp.

Vậy còn Nguyên? Có khi nào anh lại là một con quỷ được che đậy kín đáo bởi lớp ngoài hiền lành và thánh thiện kia không?

Không! Tôi không muốn vậy.

Nhưng, tại sao Nguyên lại muốn giết Win chứ? Tôi thật không ngờ là ở cái tuổi chưa đầy 18(Minh Anh nói đó là chuyện cách đây 2 năm) hay nói đúng hơn thì là bằng tuổi tôi bây giờ-17 mà Nguyên lại có suy nghĩ mình sẽ giết người chỉ vì thua kém, anh thậm chí còn thực hiện rồi mà. Thật may là nó thất bại nếu không chắc có lẽ anh đã trở thành một kẻ sát nhân máu lạnh rồi.

Xin anh, xin anh đừng là ác quỷ. Xin anh hãy để em hối hận về những suy nghĩ sai lệch về anh và đừng khiến em phải bật khóc về một sự thật nào đó...

Em yêu anh như sương rồng xa mạc...yêu mãnh liệt và yêu đến kiệt cùng. Em yêu anh như bồ công anh trong gió...rất nhẹ nhàng và cũng rất mong manh. Em yêu anh như giọt nắng long lanh...sẽ chẳng ồn ào mà ấm áp đến lạ...

Chiếc ly rơi xuống vỡ tan thành vô vàn mảnh vụn nhỏ mà sắc nhọn, rượu vang đỏ trong ly tràn ra ngoài như một vũng máu đỏ rực rỡ và có sức hút đến lạ...

7. Chương 7. Sinh Đôi

Gia Nguyên buông tay cho ly rượu rơi tự do xuống sàn nhà. Nhìn những mảnh vỡ chìm trong “vũng máu” anh khẽ nở một nụ cười man rợ của một con quỷ với những suy tính trong đầu.

“Để xem...các người hạnh phúc đến bao lâu...”

Vừa mới bước vào lớp thì cô chủ nhiệm đã gọi tôi và Hùng ra gặp riêng khiến cho tôi không khỏi lo lắng, có khi nào là chuyện tôi ném giấy vào đầu thầy giáo không?

“Dạ thưa cô...?” tôi rụt rè theo cô ra ngoài ban công. Nhìn Hùng thì có vẻ là cậu vẫn rất là bình tĩnh. Cậu cho hai tay vào trong túi quần và ngẩng cao đầu đi ngay sau tôi, đầy vẻ tự cao, nhưng điệu bộ này đâu phải là của một học sinh mắc lỗi đến gặp cô chủ nhiệm đâu, cách cậu ấy bước đi khác xa với vẻ co ro cúm rúm như sắp chết rét của tôi...

“Thoải mái chút đi!” Có lẽ là Hùng đã phải nhịn để không bật cười vì bộ dạng của tôi lúc này, nghe cậu nói làm tôi cảm thấy ngượng và cố gắng để lưng thẳng, mặt cao hơn một chút. Nhưng...cái bộ mặt lạnh tanh

khi cô quay lại nhìn chúng tôi khiến cho tôi lại quay trở lại bộ dạng mèo chết rét ban đầu, bao nhiêu cố gắng để cố thể bình tĩnh và tự tin hơn rơi xuống vỡ tan trong một căn phòng tối tăm, mịt mù...

“Cô làm An sợ hết vía rồi.” Hùng nhìn cô nói một cách nghiêm túc.

“Cô xin lỗi! Nhưng cô nghĩ các em nên biết chuyện này để cùng cô giải

quyết.” “Chuyện này” là chuyện gì? Sao nghe cô nói có vẻ quan trọng, à không, phải nói là nghiêm trọng vậy nhỉ? Tuy sau lời xin lỗi cô có kèm theo một nụ cười nhưng vẫn không thể giấu nổi vẻ lo lắng đang hiện rõ trên nét mặt của mình.

“Cô nói nhanh đi!” Hùng lại nghiêm giọng, cô lưỡng lự một chút rồi quay lưng lại phía chúng tôi nói:

“Lâm Anh...” tôi giật mình khi nghe cô nhắc đến cái tên này, chẳng phải cô định nhắc đến vụ tôi ném giấy vào người thầy giáo sao? Tự nhiên lại nhắc đến Lâm Anh, mà nó vẫn chưa có đi học, có khi nào nó chuyển trường hay là đi du học vì quá buồn phiền chuyện của Hùng rồi không?

Sau khi thở dài cô tiếp tục nói:

“Lâm Anh đang trong bệnh viện, con bé có ý định tự tử nhưng may sao mà gia đình phát hiện kịp thời” bệnh viện? Tự tử? Toàn thân tôi lạnh toát và chân tay bủn rủn hết cả. Tất cả là do tôi hay sao? Tại tôi thân với Hùng ư? Sao nó lại ngốc nghếch và dại dột đến vậy cơ chứ? Tôi và Hùng ốn đâu có chuyện gì...

“Cô nghĩ bây giờ ta nên để Hùng quan tâm đến Lâm Anh, hãy cho con bé thấy mình vẫn được yêu thương...” tôi nghĩ cách này khác hợp lý và chắc chắn sẽ hiệu quả. Và đối với Hùng chắc việc này không khó vì cậu ấy cũng có tình cảm với Lâm Anh mà...

“Em nghĩ cách này...” chưa kịp nói hết câu thì Hùng đã chen ngang lời tôi nói, giọng nói của cậu lúc này thật lạnh và...đáng thương:

“Không được!” tôi cảm nhận được cái tắc nghẹn trong lời nói của cậu.

“Nhưng tại sao? Chỉ là đóng giả cho con bé vui thôi mà, đến khi nó bình tâm lại ta sẽ khuyên nhủ nó từ từ...?” cô nhìn Hùng với ánh mắt như là đang cầu xin được giúp đỡ vậy...

“NHƯNG.” Cậu lớn giọng rồi nhìn cco với đôi mắt đỏ hoe

“LÂM ANH...thực ra...là...em gái. Anh em thì làm sao có thể tồn tại thứ tình cảm đó với nhau được chứ? Bọn em...không thể.” Giọng Hùng nhỏ dần rồi run run sắp khóc. Có lẽ mọi thứ đang tắc nghẹn lại cổ họng và phải cố gắng lắm cậu mới nói được thành lời.

Những gì cậu nói ra như sét đánh ngang tai tôi và cả cô giáo nữa. Em gái ư? Sao có thể? Thì ra là vì lí do đó mà cậu luôn phải đẩy Lâm Anh ra xa khỏi mình dù cho trái tim cậu cũng đang đau thắt từng giây phút. Có lẽ cũng vì Lâm Anh đau khổ khi biết được sự thực nên cậu không dám nói ra. Cậu sợ làm Lâm Anh buồn, không, có thể cái cảm giác ấy còn hơn cả đau mà ta chẳng thể nào gọi tên được. Sao mọi chuyện cứ diễn ra như là đang đóng phim tâm lý vậy?

Tôi và cô như đứng chôn chân tại chỗ khi cậu bỏ đi, lúc này ai cũng có thể đoán ra được là cậu đang khóc. Vì lòng tự trọng và vì tính sĩ diện của một thằng con trai mà cậu không muốn cho bất cứ một ai thấy được giọt nước mắt của mình. Tôi có thể làm được gì không? Làm một cái gì đó để giúp cho hai người họ, bất cứ điều gì...

Nhưng...chuyện này...tôi chẳng biết mình có thể làm gì...

Nói cho Lâm Anh biết sự thật thì chắc chắn nó sẽ không chịu đựng nổi và thậm chí nó còn có thể tự tử thêm một lần nữa, mà này sau thì khó có thể may mắn như lần trước được. Còn nếu để hai đứa nó đến với nhau thì chẳng phải đó là tình cảm loạn luân sao, với lại đời nào Hùng chịu nghe.

Cuối giờ học tôi, Hùng và cô chủ nhiệm tranh thủ ghé qua bệnh viện thăm Lâm Anh. Lúc vào phòng nó còn đang ngủ nên tôi với mọi người chỉ ở lại một lát rồi ra ngoài. Bố của con bé không có ở đây, chỉ có 2-3 người giúp việc.

“Chào cô!” bà giúp việc cúi đầu chào cô giáo một cách lịch sự rồi quay sang mỉm cười với tôi dù cho tôi biết chắc rằng bây giờ bà ấy đang chẳng thể nào mà vui được. Chắc bà ấy thương Lâm Anh lắm!

“Vâng.” cô giáo cũng mỉm cười chào lại.

Trong lúc cô giáo nói chuyện với bà giúp việc tôi kéo Hùng vào phòng của Lâm Anh nhưng chẳng hiểu sao mà cậu cứ lưỡng lự trước cửa phòng không vào. Phải khó khăn lắm thì tôi mới lôi được cậu vào, nó vẫn còn đang ngủ, trông nó xanh xao và gầy đi nhiều. Nó bây giờ không còn là một cô hotgirl chảnh chọe nữa mà thay vào đó là bộ dạng tiều tụy, thảm thương.

“Hùng định giấu đi thân phận thực của nó mãi sao? Làm như vậy không nên đâu, giấy thì đâu gói được lửa, rồi sẽ có một ngày sự thật sẽ bị phơi bày thôi. Rồi việc hai người là anh em sẽ bị nó phát hiện ra thôi.” Tôi nhìn sang Hùng chờ đợi cậu trả lời nhưng đáp lại cậu im lặng. Mãi lâu sau cậu mới trả lời:

“cậu nghĩ đơn giản vậy sao? Nếu để Lâm Anh biết nó là đứa em gái sinh đôi bị thất lạc của tôi thì nó cũng chẳng vui vẻ gì hơn được đâu. Với lại tôi cũng chẳng muốn con bé phải tới căn nhà lạnh lẽo không chút hơi ấm gia đình mà tôi đang sống bây giờ. Cứ để nó sống cuộc sống như bây giờ có lẽ sẽ tốt hơn.” Thì ra hai người họ là anh em sinh đôi, thế mà tôi cứ tưởng họ là anh em cùng cha khác mẹ cơ, nhưng rõ là họ chẳng giống nhau chút nào mà...

Theo lời của Hùng thì Lâm Anh được sinh sau cậu nhưng 5 ngày, lí do thì cậu có nói nhưng với một đứa ngu si như tôi thì những lời giải thích ấy là quá khó hiểu, tôi chẳng hiểu gì. Cô bé đó được đặt tên là Linh Anh(?) sau khi nữ y tá đi ra ngoài thì quay lại đã không thấy Linh Anh đâu nữa. Ban đầu gia đình đoán là đã có người bế nhầm đi, họ cũng đã thuê người đi tìm trong một thời gian dài nhưng không thấy nên quyết định dừng việc tìm kiếm lại, nhưng Hùng vẫn bí mật tiếp tục cuộc tìm kiếm và thời gian gần đây cậu đã tìm ra...

Có điều lạ là tôi cũng cùng ngày sinh với Lâm Anh, ngày 16 tháng 5.

8. Chương 8. Hoán Đổi

_ 17 năm trước tại bệnh viện Roses _

“Con bé chết rồi!” ông bác sĩ nói giọng run run, mặt tái mét nhìn đứa bé tím ngắt trên tay mình. Trong khi chưa biết phải làm thế nào thì người mẹ yếu ớt kia đòi được xem mặt đứa con của mình. Cũng may là bà nhanh chóng lịm đi ngay sau đó và được chuyển sang phòng hồi sức.

“Con bé chết từ khi còn trong bụng mẹ rồi.” Ông bác sĩ dè chừng nhìn người đàn ông đang đứng tại cửa phòng cấp cứu

Ông bác sĩ đó nhanh chóng trở thành kẻ thất nghiệp, một sự rủi ro không hề được lường trước khi mà ông ta đã nhận chịu trách nhiệm cho ca mổ này, tất nhiên là nếu không có sự gì thì hiển nhiên sau đó công việc của ông ta sẽ tăng tiến nhanh đến chóng mặt nhưng bây giờ thì chỉ vì một đứa nhỏ đã chết từ trong bụng mẹ mà ông ta mất việc và sẽ chẳng bao giờ có thể làm bác sĩ hay một công việc nào khác.

“Giữ bí mật chuyện này và đưa một đứa bé khác về cho bà ấy!” người đàn ông đó vẫn giữ nét mặt lạnh tanh và ra lệnh cho cấp dưới của mình.

Đứa nhỏ ở lồng kính số 18 bị bế đi có một nốt ruồi son ở cổ tay, đứa bé mà từ nay sẽ sống với cái tên Lâm Anh thay cho người bạn xấu số của mình.

“Cô ơi! Con gái tôi?” cặp vợ chồng trẻ đảo mắt quanh căn phòng nhỏ. Lồng kính số 18 không có đứa bé nào. Cô ý tá nhìn xung quanh một lượt rồi tiến lại ôm đứa bé ở lồng kính số 16 ra.

“Là bé này phải không?”

“Đúng rồi! Nốt ruồi son cạnh cổ tay này” bà mẹ nở một nụ cười tươi rói với đứa con của mình rồi đón lấy nó từ tay của ý tá.

Tại lồng kính số 5 thằng bé vẫn nằm đó nhìn theo đứa em bé bỏng vừa mới chào đời của mình bị bế đi. Đứa bé đáng ra sẽ sống với cái tên là Linh Anh chứ không phải Linh An.

Thằng bé hôm đó đột nhiên khóc rất nhiều và không ai đó thể dỗ cho nó nín, mắt nó cứ nhìn ra ngoài cửa...

9. Chương 9. Sự Thật Tàn Nhẫn (phần 1)

“Đến đây một lát đi! Anh có chuyện muốn nói với em!” đang cùng Hùng ra về thì có tin nhắn từ Nguyên gửi đến. Chẳng hiểu sao mà đột nhiên tôi lại có cảm giác... sợ hãi. Nhưng...sao tôi lại phải sợ chứ? Nguyên là người yêu của tôi cơ mà, muốn gặp tôi thì có sao đâu...

Anh ấy muốn nói với tôi chuyện gì?

Bỏ Hùng ở lại tôi vội vàng bắt xe đến địa chỉ anh cho. Vừa xuống taxi tôi đã trông thấy chiếc Volk Swagen màu xanh bạc của anh rồi.

Sau phút lưỡng lự tôi mở cửa và ngồi vào xe. Tôi có một linh cảm rất chắc rằng anh bây giờ không còn laig anh của mọi ngày nữa mà anh bây giờ đang là Nguyên khi ở cạnh Win và ở thế giới của anh ấy.

Anh khởi động xe và bắt đầu lao đi, tôi thấy vận tốc đang tăng lên nhanh chóng, 180-195-210...tôi sợ hãi đến nỗi không dám mở mắt ra nhìn nữa, hai môi mím chặt để không phát ra tiếng hét của sự sợ hãi, hai tay tôi bấu chặt vào ghế như kiểu nếu buông ra thì người tôi sẽ ngay lập tức bắn ra khỏi xe vậy. Tôi có cảm giác là móng tay mình bị gãy và đang chảy máu nhưng trong hoàn cảnh này thì nỗi đau không được cảm nhận rõ rệt vì nỗi sợ hãi đã bao trùm và lấn át toàn bộ. Tôi thật sự đang rất sợ, sao anh lại hành động như vậy chứ?anh làm như vậy có ý gì chứ? Để làm gì? Sao tôi lại có cảm giác như anh ấy đang muốn giết chết tôi ngay bây giờ? Nếu mà anh chỉ muốn tôi chết đi thì xin anh hãy để tôi tự ban cái chết ình vì tôi không muốn bàn tay anh nhuộm máu còn nếu anh muốn giết một ai đó để nguôi cơn giận thì tôi chỉ mong tôi sẽ là người cuối cùng chết dưới tay anh.

Win ơi, tạm biệt!

Tôi từ từ buông lỏng đôi bàn tay đang rỉ máu ra...

Anh dừng xe lại tại một con đường dài và vắng, xung quanh có rất nhiều cây cao.

“Cô yêu tôi lắm đúng không?” tôi giật mình và sững sờ khi nghe cậu hỏi này của anh, “cô-tôi”? tôi bắt đầu rơi nước mắt sau bao nhiêu cố gắng rằng mình sẽ không khóc. Mọi lời nói của tôi tắc nghẹn lại cổ họng. Win...

“Sao? Thấy tôi như vậy cô buồn lắm à? Chà... được một bé con xinh xắn như cô yêu say đắm như vậy đúng là hạnh phúc thật đấy! Ha ha...”

“Anh, sao...sao anh lại nói...những lời như vậy chứ? Tại sao vậy anh? Anh...anh chỉ là đang đóng kịch để trêu em thôi phải không anh? Anh chỉ là...chỉ là... phải không? Anh nói gì đi chứ?!... đừng nói ra nhưng câu nghe đáng sợ như vậy..đừng như vậy...” tôi nấc lên từng tiếng trong nước mắt, tôi biết anh không diễn kịch nhưng sao tôi lại mong anh ấy chỉ... tôi, phải làm sao đây?

“Đủ chưa? Cô mắc bệnh hoang tưởng à? Ngay từ đầu tôi tiếp cận cô cũng chỉ vì muốn cô yêu tôi thôi. Vì sao à? Vì tôi biết thằng nhãi đó yêu cô, thật không ngờ là chỉ vì một đứa con gái rẻ mạt là cô mà tôi được trông thấy cảnh nó suy sụp như vậy. Dù sao, cũng phải cảm ơn cô” anh vừa nói vừa mỉm cười mãn nguyện. Tôi biết “thằng nhãi” đó là Win. Win, anh yêu tôi sao? Tại sao? Tại sao chứ? Tôi đã làm cái gì vậy? Gia Nguyên của tôi, anh ấy đã đi đâu mất rồi? Sao anh lại biến thành một ác quỷ chứ? Làm một thiên thần thì có gì là không được? Win ơi, em xin lỗi! Em đã quá ngu ngốc mất rồi, sao em đã không nhận ra mọi

chuyện sớm hơn chứ? Anh đang ở đâu vậy? Em sợ lắm, thấy sợ lắm, đến cứu em với, em sắp không chịu được nổi nữa rồi!

“Sao anh lại làm vậy? Win thì đã làm gì lên tội với anh?”

“Nó đã làm gì ư? Nó chỉ là một thằng bắt tài vô dụng mà thôi. Vị trí mà nó sắp có được đáng ra người xứng đáng nhất phải là tôi, là tôi mới đúng. Chẳng qua là cha truyền con nối thôi chứ thằng đó đâu có xứng. Vị trí người đứng đầu RED lẽ ra phải là của tôi, cô hiểu không? Nó chẳng làm được gì... mà cô có muốn biết nó là một người như nào không? Một thằng sát nhân máu lạnh, những người nó đã từ giết không sao đếm hết đâu, còn nữa, cô có muốn biết nó giết người như thế nào không?” anh giữ lấy hai vai tôi rồi hét lên giận giữ. chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao lại là RED? Không phải GREEN sao? Từ xanh sao có thể chớp mắt cái là chuyển sang đỏ rồi? Win-RED, đỏ-chiến thắng, có phải là rất ý nghĩa không?

Tôi không còn chút sức lực nào để suy nghĩ nữa...mọi thứ mờ đi...mọi lời anh nói khiến tai tôi ù đi... hình ảnh Win dần hiện lên trong đầu tôi...ờ phải rồi, khuôn mặt ấy rất phù hợp...

Nguyên đập mạnh cửa xe và tôi biết anh muốn gì, ngay lập tức tôi bò xuống xe. Phải, là bò xuống vì chân tôi bây giờ không cả đứng nổi nữa rồi chứ nói gì đến bước. Tôi chẳng biết phải làm gì, trái tim tôi đau nhói. Sao lại là tôi chứ? Cái tôi cần là một cuộc sống bình yên bên gia đình của mình thôi mà, sao lại lôi tôi vào cuộc chơi rồi biến tôi ra thành thế này chứ?

Tôi lục tìm điện thoại, mẹ, phải gọi mẹ...

Sao không được? Sao lại báo máy bận vào lúc này chứ? Mẹ ơi, con sợ lắm, con sợ lắm rồi.

Bố, sao cũng không gọi được cho bố vậy? Sao máy bố cũng bận rồi? Bố mẹ đang nói chuyện à, sao lại vào lúc này chứ?

Con phải nhờ vào ai đây? Đến bố mẹ cũng bỏ mặc con thì con biết trông vào ai đây? Win...

“Alô? Chuyện gì vậy? Tôi đang bận lắm, em đừng có làm phiền tôi chứ?”

“giúp em với, xin anh, xin anh hãy giúp em, em không biết nhờ vào ai nữa, em sợ lắm, em không biết phải làm gì cả... xin anh đấy!...” tôi bật khóc nhìn xung quanh mình, so với cái đêm đi tìm Nguyên thì bây giờ tôi đang

đứng ở chỗ đáng sợ hơn gấp trăm nghìn lần.

“Em đang ở đâu?”

“Em không biết...”

TRời tối và gió lạnh dần...

Không còn kịp suy nghĩ gì thêm anh chạy như điên ra khỏi phòng rồi lao xe đi. Anh không biết và cũng không thể biết được con quỷ đáng sợ đó đã làm gì người con gái anh yêu rồi.

“Tao, nhất định sẽ giết mày, R2 (tên gọi của Nguyên trong RED)! Sao lại làm tổn thương người con gái đó”

Em sao rồi? Đợi anh, chỉ một chút nữa thôi anh sẽ đến bên em ngay, xin em đừng xảy ra chuyện gì. Nếu không anh sẽ chẳng thể nào tha thứ cho bản thân mình được đâu...

Càng lúc anh càng lo lắng hơn khi mà GPS chẳng thể nào dò được vị trí chính xác của nó, chắc chắn Nguyên đã cài đặt chương trình làm rối loạn đường truyền ở xung quanh chỗ nó từ trước rồi. Anh ta chắc chắn là muốn Win phải phát điên lên vì lo lắng cho nó...

10. Chương 10. Sự Thật Tàn Nhẫn (phần 2)

Tôi bị ánh sáng của một chiếc xe hơi nào đó làm cho lóa mắt. Phải chăng là Win? Như gặp được vị cứu tinh tôi lấy hết sức vùng dậy để chạy lại chỗ chiếc xe, nhưng, không phải. Có vài người đàn ông lạ mặt từ trong xe bước ra, nhìn thì tôi không có chút linh cảm nào tốt đẹp cả. Tôi sợ hãi lùi về phía sau khi nhận thấy họ đều là người của RED thông qua logo con dao màu đỏ được gắn trên áo (mặc dù không biết logo của RED là gì nhưng màu đỏ của con dao khiến cho tôi liên tưởng ngay đến tập đoàn tà ác đó, và liên tưởng của tôi không sai).

Nguyên là người của RED, Win cũng là người của RED. Nếu vậy thì những người này do ai phái tới? Nguyên hay Win? Tôi đã nhanh chóng có được câu trả lời khi người cuối cùng trên xe bước xuống. Rất quen, quen đến nỗi dù cho đã rất khác so với bình thường nhưng tôi vẫn nhận ra, Minh Anh. Con bé cũng là người của RED giống anh trai mình sao? Con người với vẻ ngoài ngây ngô, đáng yêu của Minh Anh thường ngày hóa ra cũng chỉ là cái vỏ bọc thôi sao? Tại sao ai cũng phải kĩ lưỡng mà bọc thêm ỉnh một lớp vỏ đáng sợ như vậy chứ?

Nhưng con bé đến đây làm gì? Lại còn dẫn theo một đám người nữa, không có vẻ gì là nó đến để giúp tôi, con bé cũng đã thay đổi như Gia Nguyên rồi, đáng sợ lắm. Sao tất cả mọi người lại thay đổi, hay đúng hơn là tháo bỏ mặt nạ để phô ra bộ mặt thật của mình vào hôm nay vậy? Tôi đã làm gì lên tội để mà phải rơi vào hoàn cảnh này cơ chứ?

“Minh...” chưa kịp nói hết hai từ “Minh Anh” thì con bé đã nhanh chóng tặng cho tôi một cái tát như trời giáng rồi. Mắt thẳng bằng tôi ngã xuống đất. Con bé sao lại hành xử như vậy?

“Chị không có tư cách gọi tên tôi. Tôi ghét chị! Không. Tôi căm thù chị.” Con bé hét vào mặt tôi khiến cho tôi vô cùng bàng hoàng. Sao lại nói ghét tôi?

“em, em đang nói gì vậy chứ? Chị đã làm gì để em phải căm thù chị đến mức này?” tôi cố gắng đứng dậy để hỏi cho ra lẽ.

“Ha ha chị đừng có mà giả nai ở đây nữa, chị định diễn kịch cho ai xem? Chẳng lẽ chị không biết tôi thích Win hay sao? Anh tôi còn chưa đủ sao mà chị còn phải cặp kè với cả Win nữa?”

“Chị, chị không biết em có tình cảm với Win, với lại chị cũng đâu có gì với anh ấy đâu”

“không có gì, không có gì mà anh ấy lại cho chị vào căn nhà đó sao? Quen anh ấy lâu như vậy rồi mà tôi cũng chỉ có thể được anh ấy coi như là em gái và anh còn chưa bao giờ cho tôi đặt chân vào căn nhà đó, vậy mà chị...” con bé đang nói đến căn nhà mà tôi ngủ lại hôm say sưa đó sao?

“Minh...” lại một cái tát nữa được giáng xuống thật điêu luyện để ngăn không cho tôi gọi tên của con bé ra. nó căm hận tôi đến mức này sao?

“Tôi sẽ không phải nói nhiều với chị. Mong là chị sẽ không quá sợ hãi. Máy người này sẽ hộ tống chị về và nếu như chẳng may chị có chết thì cũng chẳng sao vì Win sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc em là hung thủ đầu chị à. Mọi tội lỗi sẽ được đổ lên đầu của anh Nguyên, họ dù không có chuyện này cũng đã là kẻ thù rồi, bây giờ mối quan hệ của họ có còn được ở mức kẻ thù thôi không khi mà Win nghĩ là anh Nguyên...” con bé vừa nói vừa cười khoái chí. Nó nghĩ khi tôi chết rồi thì không còn ai có thể giành Win với nó.

Nó điên rồi. Chết trong tay Win thì tôi còn có thể chấp nhận được chứ còn nó thì không, không bao giờ...

“Hay! Rất hay! Một kế sách thật hoàn hảo và cũng thật ngu ngốc. Định đổ mọi tội lỗi cho anh trai của mình ư?” cả tôi và con bé đều bị tiếng nói đó làm cho giật mình và quay người sang một bên. Mặt con bé dần tối sầm lại, tái mét còn tôi thì như tìm được lối thoát khi thấy Win. Như đã an toàn tôi thả lỏng người, không thể nào giáng gượng được nữa rồi. Tôi ngất lịm xuống đất trong vòng tay của Win...

Nguyên cũng khá là bất ngờ khi thấy em gái mình đem người đi định “xử đẹp” người mà đã là người yêu của anh. Anh đang rất tức giận vì anh biết Win là nguyên do...

“Bốp”

“Anh...” Minh Anh mở to hai mắt rưng rưng nhìn lên anh trai mình đầy cảm phẫn. Con bé không tin rằng anh trai lại có thể ra tay đánh nó.

“Mày có biết là mày đã làm cái gì không? Chỉ vì thằng khốn đó mà mày làm vậy sao?”

“Anh tưởng anh hay lắm sao? Em yêu Win đấy, sao không? Em đánh con ranh đó đấy, sao không? anh xót lắm sao? Anh yêu nó sao? À em quên mất anh thì làm gì có trái tim mà hiểu được thế nào là tình yêu... tham vọng quyền lực của anh nó đã gặm hết trái tim của anh rồi.” Toàn thân anh run lên bần bật, nó hỏi anh yêu Linh Anh sao? Anh không có trái tim và không biết yêu sao?

Phải không khi mà nhìn thấy Minh Anh chuẩn bị dang tay đánh nó anh đã định ra cản lại nhưng lí trí không cho phép anh làm vậy. Anh đứng bất lực trong góc khuất đó, khi thấy nó bị đánh thực sự anh đã có cảm giác rất lạ, cái cảm giác mà anh chưa từng nghĩ nó sẽ tồn tại trong cuộc đời của mình, một chút như là...đau cho nó vậy. Người con gái đó, vô tội mà... chính anh, anh chính là người đã nhẫn tâm đưa người con gái thánh thiện đó vào cuộc chiến này. Anh không hiểu tại sao một con quỷ mà cũng có cảm giác hối hận vì những chuyện mình đã tạo ra...

“Ra ngoài!” anh quay mặt đi nói nhỏ nhưng nghiêm nghị, con bé vẫn đứng đó chưa chịu ra, có lẽ nó vẫn còn ầm ức lắm khi bị đánh như vậy.

“RA NGOÀI!” anh đưa tay gạt mạnh mấy cái bình cổ trên kệ xuống, hàng loạt những tiếng đổ vỡ chen chúc nhau, con bé sợ hãi lùi lại mấy bước để tránh cho những mảnh vỡ không bắn vào người mình rồi quay lưng bỏ ra ngoài.

Vẫn ly rượu vag đỏ như mọi khi, nhưng sao hôm nay nó lại chẳng có vị gì?

“Lâm Anh! Sao bạn lại ở đây? Bạn ra viện bao giờ vậy?” tôi thấy Lâm Anh đang đứng trên cây cầu mà tôi đang đứng. Nhưng mà, nó vẫn đang mặc đồ của bệnh viện mà. Tôi tiến lại gần nó hơn.

“Câu trốn ra đây sao Lâm Anh?” tôi đặt tay lên vai nó và tay tôi bị hệt. Toàn thân con bé tan biến ngay trước mắt tôi...

11. Chương 11. Vị Cứu Tinh

“AAA...” tôi hét lên. Thì ra chỉ là một cơn ác mộng...

“Em sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?” Win nhìn tôi đầy lo lắng. Cơn ác mộng đó, hình như nó đã tìm đến tôi rất nhiều lần trong đêm hôm qua thì phải, lạ quá.

“Em, em đang ở đâu đây Win?” tôi đưa mắt nhìn không gian xung quanh, hình như không phải là nhà Win.

“Bệnh viện...” hai từ đó làm tôi bất chợt cảm thấy rùng mình, Lâm Anh, tôi phải sang phòng nó ngay, có một dự cảm chẳng lành ập tới.

Mặc dù không chắc là mình có nằm chung bệnh viện với nó hay không nhưng tôi vẫn lao ra ngoài mặc cho Win ra sức ngăn cản. Bất lực anh đành để tôi đi và theo tôi.

Sau một hồi tìm kiếm tôi thấy Hùng đang đứng trước cửa phòng cấp cứu. Thật sao? Trái tim tôi thất lại. Tôi sợ, cảm thấy sợ, cơn ác mộng đó...nó tan biến...

“Lâm Anh? Sao lại vậy Hùng ơi?” tôi bật khóc nức nở, chẳng hiểu vì gì nữa nhưng mà tôi cảm thấy sợ lắm. Win mặc dù chẳng hiểu gì nhưng cũng ôm lấy tôi. Lúc này tôi quên anh là người cầm đầu những con quỷ tàn ác nhất thế gian...

“Lâm Anh biết hết rồi nên...” Hùng đưa hai tay lên ôm đầu, chắc cậu đang khổ sở lắm. Tôi là người ngoài mà còn chịu không nổi nữa huống chi là hai người họ, nhưng người trong cuộc. Trò chơi này thật đau và nó được nhuộm đậm màu máu. Bị thương...

Chưa kịp nói gì thêm thì y tá và bác sỹ chạy ra nhìn Hùng rồi hỏi:

“Ở đây có ai chung nhóm máu với bệnh nhân không? Bệnh viện không còn nữa.”

“Sao có thể thế được, nhóm máu AB có thể tiếp nhận tất cả các loại máu mà. Tại sao?” Hùng nhìn vị bác sỹ chăm chăm như có gì nhầm lẫn.

“Không phải AB mà là O, máu này chỉ...” chưa kịp nói nói câu thì ông bác sỹ ngừng lại vì Hùng đang trong trạng thái bất ổn. Tôi biết cậu ta đang sợ, hỏi thử xem có mấy ai không sợ khi tính mạng của người mà mình yêu thương đang đứng trên bờ vực thẳm mà mình chỉ có thể đứng nhìn, không làm gì khác được...

“Lấy máu của tôi đi” anh im lặng bên tôi này giờ mới lên tiếng. Những gì anh nói ra rất có giá trị. Anh là hy vọng sống cha cả Lâm Anh và Hùng...

“Cậu đi theo cô này làm thủ tục xét nghiệm rồi lấy máu” ông bác sỹ thở phà nhẹ nhõm nhìn Win. Anh gạt đầu nhìn tôi với vẻ như trấn an “em sẽ không sao đâu, em đừng lo” rồi nhanh chóng bước theo cô y tá. Tôi nhìn theo Win, anh đúng là vị cứu tinh của mọi người. Win chẳng giống với những gì tôi biết, chẳng giống với những gì mà người ta nói. Ngay lúc này đây điều tôi tin tưởng chỉ có một, rằng anh là một thiên thần sống trong động quỷ...có lẽ mọi việc anh làm chỉ là do hoàn cảnh...tôi có thể hiểu cho anh mà... không cần biết anh đã làm gì, đã giết bao nhiêu người, chỉ cần quan tâm rằng anh đang ở đây, đang cứu sống một mạng người. Thủ lĩnh tương lai của RED, tổ chức đâm máu đối với tôi là vô cùng xa vời...

12. Chương 12. Vậy Tôi Là Ai?

Tôi và Hùng bây giờ cũng chỉ còn cách là ngồi đợi mà thôi, chẳng thể làm gì khác.

“Xin lỗi nhưng tôi có thể làm phiền hai bạn một chút được không?” một anh chàng bác sỹ trẻ tiến lại phía chúng tôi và lên tiếng phá vỡ bầu không khí ảm đạm này. Hùng đưa ánh mắt tò mò rò xét anh bác sỹ trẻ này, có lẽ anh ta chỉ đang là bác sỹ thực tập thôi.

“Dạ được, có chuyện gì ạ?” tôi lên tiếng trả lời.

“Tôi đang làm bài thực hành việc xét nghiệm ADN nhưng lại không được lấy máu của bệnh viện nên làm phiền hai người...” anh bác sỹ này lại rụt rè nhìn Hùng.

“Lấy của tôi với anh là được rồi. Linh An mới ốm dậy, người còn yếu” Hùng trả lời với giọng điệu lạnh tanh, vẫn biết cậu không có thói quen nói nhiều với người lạ nhưng trong trường hợp này thì không ổn rồi, anh bác sỹ đang bị cậu ấy dọa cho đổ cả mồ hôi nóng mồ hôi lạnh.

“Nếu vậy cho tôi xin hai sợi tóc thôi cũng được”

“Nếu vậy thì được rồi” thấy Hùng đang định nổi nóng với anh chàng rắc rối này tôi nhanh chóng nhổ một sợi tóc đưa cho anh ta, Hùng cũng đưa tay nhổ một sợi tóc để anh ta...biến đi.

“Cảm ơn! Tôi sẽ đưa kết quả cho hai người, đợi tôi nhé!” tôi mỉm cười gạt đầu chào, tôi lấy kết quả ấy để làm gì cơ chứ? Mà nhìn Hùng có vẻ mệt mỏi quá... mà còn việc anh em sinh đôi không cùng nhóm máu là sao nhỉ?

Sau ca cấp cứu Lâm Anh được chuyển vào phòng hồi sức, nhìn nó rất yếu. Mà chẳng biết Win đâu rồi nữa.

“Người vừa rồi hiến máu cho bệnh nhân Lâm Anh đâu rồi ạ?” tôi lại gần chỗ cô y tá vừa đưa anh đi thử máu để hỏi.

“À, cái cậu ấy sau khi lấy máu xong đã đi ngay rồi, còn nhắn với cô là xong việc sẽ quay lại ngay.”

Vẫn biết là anh rất bận nhưng mà vừa mới cho đi một lượng lớn máu như vậy đã làm việc ngay như vậy liệu anh có sao không?

Lâm Anh cũng tỉnh lại rồi nhưng mà con bé vẫn chẳng chịu nói chuyện gì cả, trên khuôn mặt xanh xao ấy chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì, chỉ thấy cái gì đó lạnh lạnh, u tối. Hùng cố giấu đi những giọt nước mắt của mình vào trong đưa tay ra nắm lấy đôi bàn tay gầy guộc của nó, đôi bàn tay lạnh ngắt đến nhói lòng...

Tôi có cảm giác mình như người thừa vậy, đang định ra ngoài để nhường không gian riêng cho hai người họ thì cửa đột nhiên mở. Đằng sau cánh cửa là anh bác sỹ thực tập lúc nãy, nở một nụ cười ngượng, anh nói:

“Thật ngại quá, tôi quên không gõ cửa, nhưng có cái này...tôi nghĩ là cần đưa cho hai người” vừa nói anh ta vừa tiến lại đưa cho Hùng tờ giấy, là kết quả xét nghiệm ADN của chúng tôi. Cậu nhìn chăm chăm vào kết quả rồi nhìn lên anh bác sỹ vẻ khá ngỡ ngàng, tôi lấy tờ giấy trên tay cậu, thật là không dám tin vào mắt mình nữa. Tôi và Hùng sao đột nhiên lại có chung huyết thống? Sao lại có 99,99% là anh em? Không phải là Lâm Anh sao?

Tôi là ai?

13. Chương 13. Con Nuôi

“Kết quả này, có nhầm lẫn gì không vậy?”

“Tôi cũng nghĩ hai người không phải anh em em thấy em người vẫn xưng hô như bạn bè nên nghĩ kết quả nhầm lẫn, đã thử đi thử lại 3-4 lần rồi. Nếu mọi người không tin tôi thì cứ thử làm xét nghiệm lại xem.” Anh bác sỹ nhìn chúng tôi lúng túng giải thích.

“Không cần đâu.” Một người đàn ông đứng tuổi mặc vest đen mở cửa đi vào. Lúc đó chỉ có Hùng Và Lâm Anh là biết đó là bố của Lâm Anh

“Lâm Anh không phải là con gái ruột của tôi. Hôm đó cùng lúc có 3 bé gái ra đời, Lâm Anh thực sự, Linh An và Linh Anh. Lâm Anh đã chết từ khi còn nằm trong bụng mẹ, sợ vợ mình sẽ không chịu nổi cú shock quá lớn này ta đã cho người bế về một đứa bé thay thế, Lâm Anh bây giờ đáng ra là Linh An, đáng ra con phải được sống cuộc sống yên bình bên bố mẹ ruột. Bố xin lỗi con. Bác cũng xin lỗi cháu, Linh Anh. Chỉ vì bác mà mọi sự mới đến như này, nếu hôm nay Lâm Anh mà có chuyện gì chắc ta sẽ phải ân hận cả đời...” tai tôi như ù đi, lại chuyện gì nữa thế? Bố mẹ không phải bố mẹ ruột của tôi sao? Tôi không muốn như vậy đâu, tôi yêu bố mẹ mình nhiều lắm. Như vậy chẳng phải tôi chỉ là con nuôi thôi sao?

Lúc này Lâm Anh mới bật khóc choàng tay ôm lấy Hùng. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Chỉ có tôi là không biết nên khóc hay cười nữa, chẳng biết là nên vui cho hai người họ hay là buồn cho chính bản thân mình đây?

Mẹ tôi cũng vừa vào và nghe hết câu chuyện, bà là người mau nước mắt như tôi vậy nên cũng xúc động ôm lấy tôi khóc thút thít, làm tôi muốn mạnh mẽ cũng không được...

Tôi đi tìm Win. Có rất nhiều câu hỏi tôi muốn hỏi anh ấy. Lúc này tôi đã vô tình nhớ ra một chi tiết rất quan trọng, trước đây đã có lần anh ấy gọi tôi là Linh Anh và tôi không nghĩ đây chỉ là một sự trùng hợp không thôi. Rõ ràng là anh đã biết rõ sự thật từ rất lâu rồi vậy mà...anh giấu tôi. Tại sao?

“Em muốn gặp anh!” “Xe của anh đang đợi em trước cổng bệnh viện đây!”

“Ừm...”

Lúc nào cũng là anh biết rõ tôi muốn làm gì. Còn anh ấy thì...chẳng bao giờ tôi có thể hiểu được.

14. Chương 14. Kí Ức

Đã rất lâu rồi tôi không đặt chân đến nơi này... quán vẫn giữ nguyên được vẻ yên bình của nó.

Không một bóng người, không gian thật buồn chán và có cái gì đó như là xưa cũ...

Tôi ngửi được mùi thơm của cà phê đi ra từ bên trong bếp, chắc Win đang ở bên trong. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại không muốn vào trong mà thay vào đó chọn lấy một cái bàn gần cửa sổ và kéo ghế ngồi xuống, lát sau anh mang ra hai cốc cà phê đen và có cả một cốc đường nữa.

“Quán càng ngày càng thưa khách rồi!” tôi nói ra câu này là bởi muốn anh làm cái gì đó, tôi biết anh có thể làm cho quán cà phê này phát triển nhưng không hiểu sao anh lại không làm điều đó. Tôi không muốn nó bị ngưng hoạt động, tôi yêu nó. Nó gắn bó với biết bao nhiêu kỉ niệm của tôi. Lần đầu gặp Nguyên và cũng là lần đầu gặp Win, ngay tại nơi này.

Hình như lần đầu gặp Win không phải chỉ cách đây vài tháng mà là vài năm, mà không có thể là lâu hơn cả vài năm...

Khi còn nhỏ đã có lần tôi đi lạc. Lúc đó tôi đã lang thang đến một quán cà phê, vấp ngã ngay tại cửa quán tôi cứ thế mà òa ra khóc. Khách trong quán trong ai thèm để ý đến tôi, phần vì cửa của quán là cách âm nên họ không nghe, phần vì họ không có thời gian để tìm đường về nhà cho tôi. Chỉ có một cậu bé là quan tâm đến tôi. Mặc dù còn nhỏ nhưng có vẻ cậu ấy rất ít nói.

Đưa cho tôi cây kẹo cậu ấy chỉ nói duy nhất hai từ

“Đừng khóc!” tuy chưa thể nín ngay nhưng tôi cũng không khóc to nữa mà chỉ thút thít thôi.

“Tay của anh bị sao thế?” tôi để ý thấy tay của cậu bé ấy chảy rất nhiều máu nhưng lại không hề băng lại, thấy tôi hỏi vậy cậu bé đó gất:

“Trẻ con, đừng xen vào chuyện của người lớn!” vừa nói cậu bé vừa lúng túng cho tay giấu ra đằng sau lưng.

“Nhưng anh cũng đâu phải người lớn đâu.” Tôi mở to hai mắt nói một câu ngây thơ.

“Nhiều chuyện.”

“Thế thì thôi, em không nói nữa.”

...

“Anh đưa em về đi!” tôi nhìn cậu bé đó rồi van xin.

“Không biết đâu!” cậu bé lại gất lên.

“...” tôi im lặng không nói thêm gì nữa...

“Cho này!” cậu bé đưa cho tôi một sợi dây chuyền rất đẹp, là đồ đắt tiền nhưng lúc đó nhỏ quá nên tôi không biết gì cả.

“Thật sao? Anh cho em thật hả?” tôi bị sợi dây chuyền làm cho hoa hết mắt và quên luôn cả chuyện mình cần phải về nhà. Mặt dây chuyền là một bông hoa có nhị làm bằng đá (bây giờ mới biết nó là ngọc bích)

“Ừm, cho thật” nói xong cậu đứng dậy bỏ đi nhưng lại bị tôi kéo áo quanh lại.

Cậu bé lại gất lên:

“bỏ ra!”

Tôi lắc đầu

“Muốn gì nữa?”

“Anh không đưa em về sao? Em không nhớ đường về nhà. Anh đưa em về...” những gì tôi nhớ được chỉ có thế thôi. Còn vì sao về được nhà tôi cũng chẳng nhớ nữa. Giờ tôi mới thấy quán cà phê này và quán cà phê trong kí ức rất giống nhau, cậu bé trong kí ức và Win cũng rất giống nhau...

“Đang nghĩ gì thế?” tiếng của Win kéo tôi trở về hiện tại.

“Không, không có gì nhưng mà...anh vừa nói cái gì vậy? Nhắc lại một lần nữa được không?”

“Anh cho quán ngưng hoạt động rồi!” tôi sững lại...

“Tại sao?”

“Anh muốn giữ nó cho riêng mình” tôi có phần an tâm hơn sau câu nói của anh.

“Nghĩa là anh không phá bỏ nó đi đúng không?”

“Ừm...nó gợi cho anh nhớ lại rất nhiều kỉ niệm...mẹ khi còn sống rất thích quán cà phê này vì đây là nơi đầu tiên bà gặp bố anh. Đây cũng là quà mà bố tặng ẹ vào ngày đính hôn.” Tôi sững lại nhìn anh, mẹ anh...mất rồi sao? Rồi chẳng hiểu sao tôi lại nói ra câu đó:

“Em cũng vậy, đây cũng là nơi gắn với em rất nhiều kỉ niệm. Lần đầu gặp Nguyên và hơn hết, hơn mười năm trước là lần đầu em gặp anh...”

Tôi chợt nhận ra rằng mình vừa nói một câu vô cùng ngu ngốc. Sao tôi có thể dám chắc cậu bé đó là anh? Làm sao đây? Anh nhìn tôi với ánh mắt rất lạ, không ngạc nhiên, không thắc mắc, không có vẻ gì là đang muốn hỏi tôi. Một ánh mắt rất là xưa cũ...

15. Chương 15. Kí Ức Của Win

Hôm gặp nó là hôm mà mẹ anh mất. Anh đã biết ngày này sẽ đến, anh đã chuẩn bị tâm lí nhưng sao mà anh vẫn đau đến vậy? Ngoài mặt anh không để lộ ọi người thấy cảm xúc của mình nhưng bên trong, trái tim anh đang gào khóc...

Không chịu đựng được thêm anh bỏ đến quá cà phê mà mẹ vẫn hay đưa anh đến, anh cảm thấy hối hận khi đã tỏ ra thờ ơ và lạnh lùng với mẹ... đau lắm!

Vừa lúc đó anh gặp nó, thấy nó đang ngồi khóc thật đáng thương nên anh đã dỗ nó nín. Rồi còn cho nó sợi dây đáng giá bằng cả một căn biệt thự mà trước lúc nhắm mắt mẹ đã cho anh:

“Hãy tặng nó cho người con gái con yêu thật lòng nha Hà Văn...” Thái Hà Văn là tên trên giấy khi sinh của Win nhưng từ khi sinh ra cho đến bây giờ chỉ có hai người gọi anh bằng cái tên đó mà thôi, người mẹ đã mất và bà nội.

Bà nội đang cùng ông nội định cư bên Đức từ ngoài giao RED cho bố của Win, mặc dù vậy nhưng anh vẫn biết ông nội vẫn luôn đứng đằng sau và nắm vững trong lòng bàn tay mọi hoạt động của RED...

Ngày bố anh tiếp nhận RED cũng chính là ngày mà mẹ anh mất, khi vị phu nhân được cả thế giới ngưỡng mộ qua đời thì ngoài anh và bà quản gia ra thì không một ai ở cạnh bên bà. Giây phút đó anh đã tự đâm tay vào tường đến mức máu chảy luể loại...

Chẳng hiểu sao anh lại vứt sợi dây quý giá đó cho con bé mà mình chỉ vừa mới gặp... con bé lại còn làm phiền anh phải tìm nhà cho nó nữa.

Bây giờ thì anh chẳng thể sống nếu thiếu đi con bé ấy rồi. Mãi là một Linh An trong sáng đáng yêu. Thật bất ngờ khi nó lại chính là con bé mà anh đã từ coi là phiền phức ấy. Hơn cả là nó vẫn còn nhớ và nhận ra anh chính là cậu bé năm xưa...

Anh giống như một chiếc la bàn, dù thế nào vẫn định hướng Bắc- Nam. Dù mắt anh có nhìn đi đâu đi nữa thì trái tim anh vẫn chỉ hướng về phía em mà thôi...

16. Chương 16. Chờ Ngày Ta Vượt Qua Mọi Rào Cản...

Mọi chuyện được dàn xếp một cách hợp lí và hoàn hảo.

Tôi vẫn là Linh An , vẫn sống cùng bố và mẹ trong căn nhà nhỏ...

Lâm Anh vẫn là cô hot girl con nhà giàu, vẫn kiêu kì...

Chỉ khác một điều là tôi có thêm anh trai là lớp phó học giỏi, nhà giàu và đẹp trai... Đang xưng hô cậu-tớ đột nhiên phải chuyển sang anh-em thật là không quen lắm nhưng mà phải công nhận một điều là có anh trai thích thật ý.

Đã vậy thỉnh thoảng tôi còn được bạn gái của anh (Lâm Anh chứ còn ai vào đây nữa) dẫn đi spa chính chu lại nhan sắc nữa cơ, mặc dù không xinh ra là bao nhưng thích lắm...

Tôi cũng dần có chỗ đứng ở trong lớp và không còn bị hắt hủi như trước nữa...

“Ý của chú là sao ạ?” nó cố giữ im được bình tĩnh nhất có thể để nói chuyện với người mà tự xưng là chú họ của Win, ông ấy cũng đang làm việc cho RED.

“Ta nghĩ tốt nhất cháu nên tránh xa thằng Win, dù cho không nói ra nhưng ta chắc chắn một điều là bác ta sẽ không muốn cho cháu trai ông ấy nảy sinh cái gọi là tình yêu thực sự đâu. Một khi cái gọi là tình yêu ấy mà nảy sinh thì ông ấy sẽ đập tắt nó bằng mọi giá... Ta cũng chỉ là lo cho sự an toàn của cháu thôi. Không ai có thể biết trước được ông ấy sẽ làm gì, nhưng ta chắc chắn một điều là một khi để ông ấy phải nhúng tay vào thì sẽ không có gì là nhẹ nhàng cả đâu...”

Nói xong người đàn ông đó lên xe và đi thẳng bỏ lại tôi một mình với bao suy nghĩ, chẳng lẽ lại từ bỏ tình yêu thực sự của mình chỉ vì sợ hãi sao? Tôi đã phải rất vất vả mới có thể tìm ra được người mà mình thực sự yêu...

Có thể câu nói “điếc không sợ súng” trong trường hợp này là hoàn toàn đúng khi mà tôi chấp nhận sống trong nguy hiểm để có thể yêu anh. Tình yêu đã lấn át đi nỗi sợ hãi trong tôi...

“Này? Em còn muốn đi đến bao giờ nữa đây?” anh mệt mỏi ngồi xuống bãi cỏ xanh rì gần bờ sông. Chắc là tôi hành anh ấy hơi quá rồi, nhưng cũng chỉ vì đây là lần đầu tôi được đến một nơi có không khí trong lành và nhiều cảnh đẹp như thế này thôi...

“Oh... thật thất vọng mà... em không ngờ là sức khỏe của anh lại kém như vậy đấy. Cũng tại anh đi đâu cũng ngồi xe hơi đây mà...” tôi quay lại ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ừm, cuộc sống của anh chắc là tẻ nhạt quá nhỉ?” anh ngả lưng nằm xuống bãi cỏ mắt nhìn lên bầu trời trong veo và tận hưởng bầu không khí lạnh của những ngày đông.

Tôi không trả lời câu hỏi của anh vì tôi không biết, tôi chưa sống qua cuộc sống của anh thì làm sao có thể nói nó tẻ nhạt hay không. Nhưng có vẻ như anh vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ phía tôi.

“Em chỉ biết anh là một người bận rộn quá mức so với tuổi của mình! Có thể là vất vả...”

“Tất cả những công việc anh đang làm chẳng là gì cả, sẽ chẳng thấm vào đâu với khối công việc mà anh sẽ phải làm khi tiếp nhận RED từ tay bố mình...”

Tôi nhìn anh tò mò. Vậy tại sao anh lại cảm thấy tệ nhạt nhỉ? Lúc ấy thực sự là tôi đã đánh đồng hai từ tệ nhạt và vất vả...

“Bởi vì cuộc sống của anh không có em.” Tôi không hiểu anh đang nói gì, rõ là tôi đang hiện hữu từng ngày trong cuộc sống của anh mà, tại sao anh lại nói cuộc sống của anh không có tôi trong đó?

“Em chỉ ở trong trái tim của anh, anh không muốn em phải sống chung một thế giới với anh...” hơi buồn một chút nhưng tôi hiểu được anh, tôi hiểu anh cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi, tôi hiểu anh đang muốn nói rằng tôi không thể làm người yêu của anh...tôi hiểu anh lo cho tôi nên cũng không giận anh, cố tỏ ra mình không buồn, tôi cũng từ từ ngả lưng nằm xuống cạnh anh:

“Em cũng không muốn làm phu nhân của RED, cũng không muốn con em sau này sẽ thừa kế RED. Em chỉ muốn sống một cuộc sống bình dị bên gia đình của mình thôi...”

Tôi có cảm giác bàn tay thường ngày vẫn cứ lạnh ngắt của mình đang ấm lên, là hơi ấm 37 độ được truyền ra từ bàn tay của anh...

“Anh chưa bao giờ có suy nghĩ là mình sẽ tiếp quản RED, đó chỉ là trách nhiệm của anh và anh đang cố hết sức để trốn tránh cái trách nhiệm đó, bằng tất cả khả năng của mình.”

Tôi khá bất ngờ với câu nói của Win nhưng vẫn im lặng đợi câu trả lời...

“Lẽ ra bố mẹ anh đã có một cuộc sống rất hạnh phúc bên nhau nhưng chỉ vì cái trách nhiệm cha truyền con nối đó mà mẹ anh đã phải chết trong cô đơn và đau khổ”

Tôi tin anh nhất định sẽ làm được và tôi sẽ đợi đến ngày đó, tôi biết rằng chỉ có cách chờ đợi đến ngày đó thì tôi với anh mới có thể thật sự đến bên nhau, không rào cản, không lo toan, muộn phiền...

17. Chương 17. Đe Dọa

Win trở về nhà (nhà chính, nhà mà hôm anh đưa nó về là nhà riêng của anh) và nhận thấy không khí có gì khác lạ, số người làm cũng nhiều lên nữa

“Tôi đã nói là giảm số người làm xuống mức tối thiểu nhất có thể rồi mà. Tại sao vẫn có nhiều như vậy chứ?” anh coi có khó chịu nhìn đám người ra ra vào vào trong nhà, nhà thì rộng thật nhưng cũng chẳng mấy khi bẩn mà cứ lau lau chùi chùi mãi làm anh thấy khó chịu, anh không thích thấy có người lạ cứ đi lại trong nhà mình.

“Ông bà nội của thiếu gia sẽ xuống đến sân bay trông có lẽ là khoảng 5p nữa” bà quản gia nhìn vào cái đồng hồ quả quýt- thứ mà lúc nào cũng ở trong tay của bà ấy rồi nói.

Anh không nói gì mà đi thẳng lên phòng, chưa bao giờ anh thấy mình lại lo lắng thế này khi ông bà nội mình về, anh đang lo lắng cho nó, lần này về chắc chắn là có liên quan đến sự có mặt của nó trong cuộc sống của anh chứ không phải chỉ là để dự buổi lễ thừa kế lại RED của anh vào tháng sau...

...

“Cháu có về thờ ơ với ông nhỉ, Win?” anh không phản ứng gì, chỉ từ từ dập tắt điều thuốc mà thôi, lâu sau nh mới trả lời:

“Chẳng phải về thờ ơ này của cháu là do ông dày công huấn luyện mới có hay sao?” từ khi sinh ra anh đã được huấn luyện cho cách để trở thành một ác quỷ là như thế nào rồi, mỗi ngày anh đều phải chứng kiến cảnh bố mình giết người dù cho anh vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh, lớn hơn một chút thì được học cách cầm dao rạch vào cơ thể của người khác, có khi lại chính nhân viên của RED. 4 tuổi anh đã được học cách cầm súng và giết người lần đầu là khi anh 5 tuổi...

“Đúng vậy ta đã phải rất vất vả để cháu có thể được như ngày hôm nay, vì vậy ta không muốn bao năm của chúng ta bị đổ sông đổ bể chỉ vì những thứ tầm thường, nhỏ bé” ông rất ít khi nói thẳng ra điều gì vậy mà hôm nay ông lại không ngần ngại ám chỉ thẳng việc ông sẽ trực tiếp giải quyết việc của anh với nó.

“Ý ông là sao?” mặc dù đã hiểu nhưng anh vẫn hỏi lại vì anh không bao giờ có thể đoán được ông sẽ làm gì... lòng anh bắt đầu nóng lên như lửa đốt...

“Ông biết lí do mà cháu chuyển R2 sang sang Bangkok và Lela (tên gọi của Minh Anh trong tổ chức) sang Newyork. Cháu nghĩ rằng ông không đứng sau những tay vào thì cháu có thể dễ dàng chuyển R2 sang làm việc tại phần chi nhánh được sao?” anh từ lâu đã dự đoán được mọi chuyện rồi, mặc dù ông đã không còn là người đứng đầu của RED nữa nhưng mà ông vẫn nắm trong tay mọi quyền hành tại RED, trên danh nghĩa người đứng đầu nhưng mọi việc của RED bố anh vẫn phải thông qua ông và những điều liên quan đến anh thì ông lại càng rõ...

“Điều kiện là gì?” anh biết ông đã biết được ý định muốn rời khỏi RED của anh và đang mang Linh An ra để đe dọa. Đúng là gừng càng già càng cay.

“Tiếp nhận RED và mở rộng nó hơn nữa, bố cháu chỉ là một thằng bắt tài vô dụng. Như vậy ta sẽ để con bé đó yên, bằng không... cháu hiểu ta chứ?”

Anh tức tối bỏ đi. Anh phải làm gì đây, đã đến mức ông phải đe dọa anh như vậy rồi thì không đời nào ông lại chịu để yên cho nó, bỏ qua chỉ là ngoài mặt thôi chứ sau lưng thì...

18. Chương 18. Học Sinh Mới

Hôm nay chẳng hiểu cái trường quái quỷ này lại có chuyện gì hot nữa mà học sinh các lớp lại đổ ra sân trường đông như vậy nữa. Tuy học ở đây chưa lâu nhưng cũng đủ để tôi biết rằng tất cả những chuyện được coi là nóng sốt trong trường này thì chẳng có cái gì tốt đẹp cả.

Rồi chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác như bị ai theo dõi vậy...

“Á? Sao anh lại ở đây?” có người đột nhiên vỗ vào vai tôi, quay lại thì hóa ra là Win.

“Lớp của em ở đâu?” tôi ngơ ngác tỏ vẻ là chẳng hiểu gì cả, anh hỏi lớp tôi để làm gì cơ chứ nhỉ? Không thể để mấy đứa lớp tôi thấy anh với tôi được, ai chứ bọn lớp tôi chắc chắn biết anh là ai.

“Yên tâm đi! Hơn tháng nữa mọi người mới biết mặt Win, còn bây giờ thì chỉ biết anh với tên thật của mình thôi, không biết anh là người thừa kế của RED đâu mà em lo...” Ờ, ra là mọi người không biết mặt anh mà chỉ nghe danh thôi, nhưng mà chuyện đó thì có liên quan gì đến câu hỏi của tôi nhỉ? Rốt cuộc anh đến trường rồi hỏi lớp của tôi làm gì?

...

Anh chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi mặc cho tôi lặp đi lặp lại cả trăm lần rồi.

Bực mình tôi bỏ anh lại sân trường rồi đi lên lớp. Mặc dù mọi người không biết anh là Win nhưng mà vẫn nhón nháo, xôn xao nên vì anh...đẹp trai. Và tôi không thích điều này. Thấy có chút gì đó bực bội...

Từ hôm anh trai tôi (Hùng ý) với Lâm Anh yêu nhau thì giờ nào tôi cũng phải xem phim “sến”, tôi tuy không phải tuýp người khô khan nhưng không bao giờ là ướt át cả. Giờ nào hai người họ cũng ngồi cười đùa rồi nói những câu như kiểu trong phim tâm lí tình cảm khiến cho tôi thấy khó chịu chết đi được.

Cô chủ nhiệm vừa thông báo là lớp sẽ có học sinh mới chuyển vào. Tôi chẳng mấy quan tâm. Mong là học sinh đó sẽ không phải là con nhà kinh tế tầm thường như tôi, bởi nếu vậy thì bạn đó khổ rồi. Còn nếu như lại là tiểu thư hay thiếu gia nào đó thì tôi chẳng nói đến làm gì. Mấy kiểu học sinh như vậy thì lớp tôi cũng chẳng thiếu gì, thêm một người nữa như vậy cũng có khác gì đâu.

“Em muốn ngồi đâu? Bàn đầu có chỗ trống em ngồi đó nhé?” từ lúc học sinh đó bước vào tôi chỉ nghe tiếng cô nói, tất cả câu hỏi của cô đều không có câu trả lời, chỉ như vậy cũng biết học sinh mới này thuộc lớp thiếu gia hay tiểu thư gì gì đó rồi.

Tôi vẫn tranh thủ gục đầu xuống bàn để ngủ trước khi bắt đầu vào bài học, thực sự thì tôi rất thích những lúc cô giáo có chuyện gì đó cần nhắc lớp bởi vì khi đó nó có thời gian để làm việc riêng mà không bị nhắc (hầu như là ngủ)

Tôi thấy khá là khó chịu khi nhận ra có người đang ngồi vào bàn của mình, ngẩng đầu dậy tôi quát lên:

“Đừng có mà ngồi vào bàn này, ra chỗ khác đi!” nói xong tôi mới nhìn mặt của kẻ đó, không tin nổi vào mắt mình tôi phải dụi đi dụi lại mấy lần mà vẫn thấy cái mặt anh đang toét toét trước mặt mình, sao Win lại ở đây? Ngay trong lớp tôi. Và với danh nghĩa của học sinh mới?

Thực sự thì Win đi học là một thảm họa với tôi. Ngồi trong lớp anh ấy chẳng học hành gì mà toàn ngồi ngủ, không thì chơi game trên điện thoại

“Anh hết việc làm hay sao mà đi học để quấy rối em thế? Chẳng phải anh bận rộn lắm sao?”

Anh không nói gì mà lại gục đầu xuống ngủ tiếp. Đạo này anh còn có cái kiểu không thèm trả lời tôi khiến tôi phát bực lên được ấy.

...

Đến lúc phải làm bài kiểm tra toán tôi cười thầm trong bụng vì có anh ngồi cạnh, bình thường thì ngu si đần độn không biết gì cũng không dám hỏi bài của chúng nó. Anh chắc chắn là giỏi toán lắm. Cũng phải thôi, đường đường là người thừa kế RED mà ngu sao được, nhất là về mấy cái vấn đề tính toán này... thích quá.

Vậy mà ai ngờ đâu...

“Sao anh không làm bài?”

“Anh không thích làm thôi!” đấy, anh không làm thì tôi lấy gì mà chép, chẳng lẽ lại bảo anh ấy làm cho thì mất mặt lắm, đúng rồi, mấy bài toán này chắc đơn giản quá anh ấy không thèm làm...

“Hử? Tên thật của anh là Hà Vân á? Con gái thế?” tôi giật bắn mình khi nhìn thấy tên của anh trên bài kiểm tra, con trai gì mà tên Vân?

“Có muốn anh đánh cho em một trận không? Là Vân đấy!” tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết mình nhìn nhầm, cũng chỉ tại chữ anh xấu quá thôi mà sợ anh xấu hổ nên không dám chê.

Thế là tôi cũng không làm bài, cả giờ kiểm tra chỉ trong vai ngồi cãi nhau với anh vậy mà cô giáo cũng không bảo gì.

Chỉ có điều tôi muốn hỏi anh nhiều điều lắm mà không dám. Tôi muốn hỏi tại sao anh lại đi học trong khi công việc của anh thường ngày rất bận rộn? Tôi muốn hỏi bao giờ thì anh tiếp quản RED? tôi muốn hỏi bao giờ thì anh sẽ rời xa tôi?

Tôi lặng im ngồi nhìn anh ngủ, mọi người trong lớp có lẽ cũng đã đoán ra mối quan hệ của chúng tôi (trong khi tôi và anh đang trong một mối quan hệ không thể gọi tên...) nên cũng có bàn tán, mặc dù không biết chúng nó nói gì nhưng kiểu gì chả la lá như là tôi xấu mà anh lại đẹp trai, thật là không xứng đôi, hay cũng đại loại như thế...

Hết giờ học anh nói muốn tôi dẫn đi chơi:

“Em đưa anh đi đi, anh chỉ đi học một ngày thôi nên em đưa anh đi đi, ngày mai anh không biết mình có thể gặp nhau nữa không. Anh sợ là mình sẽ nhớ em...”

Nghe anh nói nụ cười trên môi tôi vụt tắt. Anh nói vậy là sao? Chẳng lẽ hôm nay là buổi hẹn đầu tiên và cũng là cuối cùng của chúng tôi sao? Tôi gần như là sắp khóc nhưng lại không dám, sợ anh buồn...

19. Chương 19. Mình Tạm Biệt Nhau Nhé!

“Ey. Anh làm sao thế? Đi chơi với người ta mà...” tôi hiểu là anh đang không vui và tôi cũng vậy nhưng tôi muốn buổi hẹn ngày hôm nay phải thật ý nghĩa nên phải tạm gác lại cái nỗi buồn đang sắp hạ gục nụ cười của tôi bây giờ vào bên trong.

“Nếu... anh không còn sống nữa em có quên anh không?” tôi sững lại. Sao tự nhiên anh ấy lại nói vậy chứ? Hôm nay anh nói ra toàn những câu lạ lùng thôi, nào là không gặp tôi nữa nào là sợ sẽ nhớ tôi đến bây giờ lại là sống với chả chết. Tôi sợ lắm, tôi không biết là anh đang định làm gì nữa. Có khi nào anh định... vớ vẩn quá rồi, đúng là điên mới có những suy nghĩ như vậy mà...

Nếu anh chết thì tôi vẫn yêu anh đến trọn đời và không bao giờ quên... hơn ai hết tôi nhận ra anh mới là người mà tôi yêu thật lòng.

Với Minh có lẽ chỉ là cảm giác rung động của tuổi mới lớn mà thôi, với Nguyên thì chỉ là cảm giác thích một món đồ đẹp và xao xuyến trước những hành động giả tạo của anh mà thôi.

Còn với Win thì khác. Định mệnh đã mang chúng tôi lại gần nhau nhưng chỉ có điều là số phận không chịu chấp nhận cho chúng tôi được bên nhau...

“Sao em không trả lời? Em sẽ quên anh đúng không? Sao em khóc? không sao đâu, đó là điều mà anh muốn mà, anh muốn em sẽ quên anh đi và sống thật tốt.” anh hình như là đang kìm nén cảm xúc của mình, tôi nhận thấy đôi mắt của anh đang đỏ...

“Ừ, em sẽ không nhớ anh đâu. Anh hãy cứ làm một vị thủ lĩnh tốt và hãy luôn nhớ rằng dù anh có làm chuyện gì đi chăng nữa thì em vẫn luôn tin anh là một người tốt. Em vẫn sẽ dõi theo anh mà, nhưng anh không cần quan tâm đến em đâu, anh hãy cứ quên em đi...” nói đến đây tôi bật khóc. Nói vậy thôi chứ tôi rất sợ là anh sẽ quên tôi đi, tôi sợ lắm cái cảm giác một người thì mãi nhớ còn một người thì đã quên...

Tôi chòang tay ôm lấy cổ anh (anh ấy cao nên tôi phải nhón chân lên, mỗi). Tôi chợt lặng người khi cảm nhận được thứ nước mặn đắng vừa thấm vào vai áo mình. Win, anh ấy khóc sao?

Mặc dù cho bà nội anh nói là sẽ giúp anh nhưng anh biết rằng bà sẽ không bao giờ có thể trở thành đối thủ của ông nội được. Bây giờ anh chỉ còn ba sự lựa chọn, một là rời xa nó và quay lại thế giới tanh mùi máu của mình, hai là cố chấp yêu nó để rồi anh sẽ hại chết nó, và ba...

Trong bóng đêm Win nở một nụ cười đau khổ rồi nhưng giọt nước mắt cứ theo đó mà đuối nhau rơi, rơi vào nụ cười và rơi vào sự bất lực, nỗi sợ hãi đang lấn át anh...

Yêu nó, bên nó giúp anh có một cuộc sống thật hạnh phúc. Biết đến nụ cười tươi. Nó cũng cho anh biết thế nào là nước mắt...

Anh lặng người nhìn ra ngoài, mặc dù bóng tối bao trùm gần như à tất cả nhưng ánh đèn mờ ảo vẫn giúp anh nhìn thấy cái bóng yếu ớt, mỏng manh của nó bên ngoài quán cà phê.

Nó ngồi yên lặng trên bệ cửa và nhìn xuống mặt đường, không gian bấy giờ yên tĩnh đến độ nếu lắng tai nghe thì còn có thể nghe thấy tiếng rơi của nó nữa. Nó đang khóc.

Anh chẳng thể làm gì hơn ngoài việc ngồi im và theo dõi nó, trong quán khá là tối nên nó không thấy anh, cũng bởi đôi mắt đang ngày một mờ đi của nó n

20. Chương 20. Đừng Quên Em...

Sẽ ra sao nếu như cuộc sống của tôi từ nay sẽ mãi chìm trong bóng tối? Chẳng lẽ tôi sẽ mãi không nhìn thấy gì nữa sao? Tôi sợ lắm khi biết mắt của mình có vấn đề và chắc chắn sẽ mất đi thị giác trong 2 tháng 3 tháng, cũng có thể là lâu hơn hoặc ngay ngày mai... mỗi ngày ngủ dậy khi nhận ra ánh mặt trời tôi thầm cảm ơn vì ngày hôm nay mình vẫn còn được nhìn ngắm thế giới xinh đẹp này...

Tôi không muốn...bố mẹ tôi sẽ ra sao khi biết tôi bị mù? Rồi cả Win nữa...và liệu rằng tôi có nhớ anh ấy nhiều lắm không khi cả đến nhìn ảnh của anh cũng không có khả năng?

Cứ như thế tôi bật khóc trước cửa quán cà phê của Win, mặc dù có mã mở cửa nhưng tôi lại không muốn vào trong bởi nơi tôi đang ngồi mới chính là nơi tôi và anh gặp nhau.

Còn nữa, những gì mà ông nội anh nói lúc chiều. Có phải rằng tôi sẽ phải rời xa nhau mãi mãi không? RED không bao giờ chấp nhận cho anh yêu tôi ư? Tại sao chứ? Tại sao ông ấy lại nói anh không được phép có tình cảm với bất kì ai? Chẳng lẽ ông ấy muốn biến anh thành một con quỷ thật sao?...

"Tất cả sẽ kết thúc vào thứ bảy. Đây sẽ là lần cuối hai đứa có thể gặp nhau. Sau buổi tiệc tất cả mọi thứ liên quan đến cô sẽ biến mất khỏi Win, không sót lại một chút gì..." tôi hiểu ý ông ấy nói, nhưng không hiểu hết. Tôi hiểu rằng ông ấy sẽ làm mọi thứ để tống cổ tôi ra khỏi anh mãi mãi nhưng tôi không hiểu tại sao ông lại nói tất cả sẽ biến mất khỏi kí ức của anh?

"Theo đúng phong cách của ông, giữa cháu và ông nên có một cuộc trao đổi đúng chứ?" anh đứng quay lưng lại với ông nội của mình và nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Được thôi, yêu cầu là gì?"

"Cháu sẽ dành ra một tuần để đi học cùng Linh An, sau một tuần cháu sẽ cắt đứt hoàn toàn nhưng với điều kiện cuộc sống của cô ấy sẽ được yên ổn."

"Ta lấy cái gì để tin vào lời nói của cháu? Nguyên tắc của ta thì cháu cũng rõ mà..."

"Cháu sẽ tiếp quản RED theo ý ông muốn, tất nhiên nếu ông không tin vào lời nói của cháu thì ông có thể đưa cháu đi phẫu thuật cắt kí ức..."

"Được thôi, một ngày hoặc không một giây phút nào."

Anh chấp nhận, lần này có vẻ như ông đã tin vào lời của anh. Cũng là do ông chưa yêu ai nên không biết sức mạnh của tình yêu nó mạnh mẽ đến mức nào. Và nó cũng khiến con người ta đưa ra những quyết định mù quáng...

Nhìn mình trước gương tôi cảm thấy mình đã thay đổi quá nhiều. Từ một cô bé ngây thơ, hồn nhiên tôi đã dần trở thành một con người giả tạo, giả tạo bằng nụ cười, giả tạo rằng tôi sẽ quên anh...

Sau buổi tối hôm nay tôi sẽ phải xa Win, xa người tôi yêu mãi mãi, theo sự sắp xếp của ông anh... hành lí của cả nhà đã được chuẩn bị xong, chỉ còn chờ tôi trở về sau bữa tiệc nữa thôi là gia đình tôi sẽ biến mất...

Sẽ biến mất như một giấc mộng trong anh, không, có lẽ là sẽ biến mất hoàn toàn không một chút dấu vết...

"Mẹ!" tôi quay lại ôm ôm trằm lấy mẹ mình khi bà vừa bước vào phòng.

"Con gái của mẹ càng lớn càng xinh rồi..." mẹ cũng ôm chặt lấy tôi mà vỗ về.

"Mẹ biết con yêu Win nhiều lắm!"

"Không đâu. Con yêu bố mẹ hơn. Với lại cũng chỉ vì anh mà cuộc sống của gia đình mình mới thành ra như vậy mà. Rồi con sẽ nhanh chóng quên thôi" tôi biết rằng mình chỉ có thể nói vậy chứ tôi làm sao có thể quên được anh? Trừ khi phép màu tồn tại thì may ra...

"Mối tình đầu đầu dễ quên vậy. Đừng từ bỏ! Bố mẹ luôn bên con mà!"

21. Chương 21. Màu Huyết Dụ... Tan Biến...

Tại bữa tiệc mọi thứ được trang hoàng vô cùng long lẫy và sang trọng. Tôi chỉ như một con kiến nhỏ bé lạc lõng giữa chốn này... tất cả mọi thứ đều xa lạ. Không một ai biết tới tôi và tôi cũng chẳng biết họ.

Tôi cố gắng đưa đôi mắt của mình tìm anh nhưng không thấy, đông người quá, đã vậy ai cũng trang hoàng ỉnh lốp vỏ màu đen khiến mọi thứ với tôi trở lên thật khó khăn, nhìn vào ai cũng chỉ là một màu đen, mọi thứ xung quanh thì được trang trí với gam màu chủ đạo là đỏ, chính xác thì là đỏ huyết dụ... tôi nhận thấy mắt của mình hình như nó đang mờ đi. Mặc cho tôi cứ cố gắng để dụ dẫm rồi mà nó vẫn cứ vậy, tôi cảm thấy sợ hãi...

Đột nhiên có người kéo tôi lại, có thể nào là Win? Tôi giữ nụ cười trên môi rồi ngẩng cao đầu nhìn anh nhưng nụ cười đó nhanh chóng vụt tắt khi mà người trước mặt tôi... vừa lạ mà lại cũng rất quen...

Ra là cậu cũng là người của RED, vậy chẳng lẽ tất cả những mối tình của tôi (dù là ngộ nhận thôi) đều liên quan đến RED sao?

“Thật không ngờ rằng cô gái mà anh trai anh nói đến lại là em đây, Linh An!!” Minh đưa tôi ra ngoài dạo một vòng. Bây giờ cảm giác tôi dành cho cậu thật là lạ lùng, tôi cảm thấy đêm nay cậu không còn là Minh nữa...

“Anh trai ư? Không phải Win là con một sao?”

“À ừ, anh chỉ là cháu ngoại của ông thôi...”

“Vậy à?”

“Ừm”

Cả hai cùng im lặng một lúc lâu thì Minh bắt đầu mở lời trước:

“Chuyện lúc trước, xin lỗi em! Anh chỉ muốn em biết là anh chưa bao giờ lừa dối em cả, tất cả những ggif Thy nói chỉ là dối trá mà thôi. Anh không có ý gì khác đâu...”

“Ừm...” tôi không biết phải nói gì lúc này cả, tâm trạng của tôi đang trở lên hỗn độn. Chỉ một giờ nữa thôi là tôi phải xa nơi đây, xa anh, xa mãi mãi...

Khi bữa tiệc bắt đầu, chúng tôi vào trong. Đầu tiên là lời chào hỏi đầy uy nghiêm mà theo như lời giới thiệu thì tôi được biết đó là bố của Win. Nhìn ông như một con hổ dũng mãnh và nghiêm nghị nhưng lại không đáng sợ bằng ông nội của Win. Tôi không nghe thấy ông ấy nói gì vì đang bận tìm Win. Tôi thấy nhớ anh ấy lắm, cả tuần nay tôi không được gặp anh rồi, không nhanh thì tôi sẽ chẳng thể nào gặp anh ấy lần cuối trước khi tan biến mất. Chỉ còn 30p nữa thôi...

Cuối cùng anh cũng xuất hiện. Khác hẳn với phong cách bụi bặm thường ngày, hôm nay anh lịch lãm như một quý ông thực sự vậy, nhưng tôi không thích hình ảnh này của anh vì anh vô cảm...

Khi anh đang phát biểu tôi chợt nhớ ra nhìn vào đồng hồ trên tay Minh, 5p nữa tôi phải ra ngoài cổng nơi tổ chức bữa tiệc, thật lạng lẽ nếu không bố mẹ tôi sẽ “tan biến”...

“Sau khi tôi chết...Vị trí này sẽ dành cho Hoàng Nhật Minh, R1” tôi giật mình nhìn lên nơi anh đứng. Cả hội trường trở lên nào loạn vì câu nói đó của anh. Cả họ và tôi đều không hiểu ý của câu nói đó...

Và rồi anh đã giải thích ọi người hiểu ra mọi chuyện, ai cũng sửng sồ, ngạc nhiên còn riêng tôi thì hoàn toàn sợ hãi. Ngay lập tức tôi ngất lịm đi trong tay Minh.

Đỏ huyết dụ...

22. Chương 22. Không Anh...em Sợ Lắm...lấy Ai Bảo Vệ Em Bây Giờ?

Hai tuần sau

Sau đêm hôm đó chuyến bay bị hủy và gia đình nó vẫn sẽ sinh sống ở Hà Nội. Chỉ có điều đó lại không phải là một cái kết có hậu...

Sau khi chính mắt mình nhìn thấy anh rút súng ra bắn thẳng vào tim mình rồi ngã xuống với cái áo sơ mi trắng đầm máu tươi, nó ngất lịm đi ngay lập tức. Cũng từ khi đó cuộc sống của nó hoàn toàn chìm trong bóng tối...nó trong phút chốc đã gần như là mất đi tất cả... mất đi ánh sáng và mất cả anh.

Thật không ngờ rằng đó lại là kế hoạch của anh để thoát khỏi RED, tại sao? Tại sao anh lại lựa chọn cách đó?

Mất anh nó chẳng còn muốn sống nữa. Từ khi tỉnh dậy nó lúc nào cũng đập phá đồ đạc và la hét như một kẻ điên vậy. Nó ném cả bình hoa vào người Minh làm anh phải khâu 17 mũi ở tay vì bình hoa khi va vào tay anh thì vỡ tan. Nó không hề biết rằng mình làm anh bị thương vì khi nghe thấy tiếng vỡ nó cứ ngỡ rằng mình ném trúng vào tường...

“Win đâu?” ngày nào cũng vậy, nó luôn mơ mơ hồ hồ hỏi anh đâu? Nó không tin là anh đã chết dù cho chính mắt mình đã chứng kiến cái cảnh tượng ấy, cái cảnh mà anh từ từ ngã xuống rồi khép mắt lại...

Đến khi không thấy ai trả lời nó lại tự bật cười như một con điên:

“À, quên mất, Win chết rồi, chết rồi con đâu. Anh ghét em nên anh bỏ đi rồi mà, tại anh ghét em mà...”

Rồi nó lại khóc, nhìn thảm thương vô cùng, cái cảm giác của nó bây giờ tưởng như là chết đi có khi còn hạnh phúc hơn...

“Win, chết rồi sao? Ai bảo thế chứ? Ai dám bảo anh chết rồi chứ? Không phải... Mẹ? Mẹ ơi! Sao lại vậy? Mẹ nói là không phải đi sao Win của con lại chết được? Anh ấy đã hứa là sẽ bảo vệ cho con mà.... Bây giờ ai bảo vệ con đây?... Con sợ lắm..., không có Win con sợ lắm...” mẹ nó không biết làm gì ngoại việc ôm ngực khóc nức nở. Minh thì phải giữ người nó lại thật chặt để nó khỏi đập phá đồ đạc rồi tự làm mình bị thương...Lâm Anh cũng đứng nhìn nó như vậy, không cảm được lòng cô cũng khóc...Tuy Hùng không khóc nhưng không có nghĩa là anh không đau và không biết thương em gái mình...

Nó còn quá nhỏ để chịu đựng những tổn thương, mất mát như này...

Tất cả mọi người đều thực sự hoảng sợ khi bệnh của nó ngày một nặng... và bác sỹ đã nói rằng nó có biểu hiện của bệnh tâm thần do bị tổn thương tâm lý quá nặng và quá đột ngột. Kiểu như là phát điên để trốn tránh với sự thật tàn nhẫn này vậy...

“Tôi nghĩ gia đình nên để bệnh nhân...”

“KHÔNG! Không phải! Con gái tôi không điên, nó không bị điên. Không ai được đưa nó vào viện tâm thần... không ai được phép!” mẹ nó hét ầm lên rồi chạy ra ôm chặt lấy nó như sợ rằng có người sẽ bắt con gái của bà đi vậy.

“Mẹ đưa con về nhà, mẹ con mình cùng về!”

“Ừ, về nhà. Đi về thôi! Về nhà có Win đang đợi. Phải về nhà với Win...”

...

“Không chịu đâu! Không ở nhà này đâu! Nhà này đâu có Win!” nó lại bắt đầu la hét lên khi mà mọi người đưa nó về nhà, nó muốn đến nhà của Win. Nhưng cuối cùng sau một hồi dỗ dành ddué kiểu nó cũng chịu ở nhà mình...

“Con nằm đây ngủ một lát để mẹ đi nấu cơm con ăn nha?!” nó ngoan ngoãn nằm xuống ngủ như một đứa trẻ con vậy... nó đưa tay lên nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ mình và khóc, nước mắt nó rơi thấm đẫm gối...

Nó tin, nhất định anh sẽ trở về trong một sớm ban mai...

Người ta nói:

Tình đầu mỏng manh lắm đấy!

Dù thế nào cũng có lúc vỡ tan...

Nhưng...

Nó cũng bền lâu lắm đấy!

Dù thế nào ta vẫn trong trái tim nhau..

23. Chương 23. Nụ Hôn Cuối

Hùng có việc bận nên hôm nay không đến thăm nó được, anh gọi điện ẹ nó để xem tình hình của nó thế nào nhưng gọi mãi không được. Anh thấy lo lo nên chuyển sang gọi vào máy ở nhà, thấy điện thoại nó nghe máy nhưng lại không nói gì...

“Alo? Linh An? Phải em không?” vì không thấy ai nói gì ở đầu giây bên kia nên anh đoán ngay được là nó nghe máy...

“Cà phê! Cà phê!” nó chỉ lăm bắm đi lăm bắm lại hai từ đó rồi cúp máy... mặc dù đang bận lăm nhưng lại thấy lo nên anh phải tạm hoãn lại công việc của mình để đến nhà nó xem sao.

Trên đường đi anh có ghé qua tiệm mua cho nó một cốc cà phê:

“Cà phê của em đây!” nó ngồi im không nói gì, anh nhẹ nhàng đặt cốc cà phê vào tay nó thì bị nó hất ngay đi:

“Cà phê, cà phê cơ!”

Không ai hiểu nó muốn cà phê gì cho đến khi Minh tới. Vì rất thân với Win cho nên anh biết nó đang muốn gì...

“Để em đưa An ra ngoài một chút nhé?”

Hùng gật đầu rồi nhờ Minh chăm sóc cho nó vì anh thật sự là đang rất bận...

Anh đưa nó đến quán cà phê và để nó ngồi vào bàn cạnh cửa sổ. Nó cảm nhận được cái vị quen thuộc của quán, vị của gió và hương thơm của mọi thứ nơi đây...

Khẽ nở nụ cười nó đưa tay chạm nhẹ vào mặt bàn, có chút lạnh lạnh. Nó cười mà nước mắt cứ rơi mãi. Quá khứ hạnh phúc xen lẫn hiện tại đau thương khiến cho trái tim nó...lạnh ngắt. Cái lạnh của đau thương, của tuyệt vọng...

Minh chỉ lặng im nhìn nó. Nhìn những cảm xúc của nó đang rơi ra từng chút một, từ hạnh phúc đến bi thương...cười, rồi nụ cười chan nước mắt.

Bất chợt anh có một ước mơ thật buồn cười, ước rằng anh là Win, à không, ước rằng nó yêu anh như yêu Win, dù chỉ là một ngày hay chỉ là một thời điểm nào đó trong cuộc đời sắp hết hạn này...

Lấy ra một chiếc khăn tay anh lau nước mắt cho nó rồi nhẹ nắm lấy bàn tay ấy:

“Em có thể mỉm cười một lần được không? Xxin em đấy! Một nụ cười cuối cùng dành cho anh!” anh nói như đang thì thầm một câu chua chát, tuy nhỏ nhưng cũng đủ để nó nghe và nó hiểu...Nó im lặng thật lâu, thật lâu...anh biết nó đang suy nghĩ.

Chắc anh sẽ chẳng thể được thấy nó cười đâu...

Và...

Nó mỉm cười, nụ cười dành cho anh. Cố gắng lưu giữ lại hình ảnh này vào trái tim mình rồi anh cố gắng nói thêm một câu nữa. Từng tiếng nghẹn ngào vì anh đang sắp khóc, mà không, anh đã khóc rồi, anh đã khóc từ rất lâu trước đó rồi cơ, chỉ là nước mắt chưa rơi ra ngoài thôi...

“Anh...hôn em...được chứ? Bạn thôi cũng được...” câu hỏi của anh tràn đầy hy vọng. Anh không dám mong là nó sẽ đồng ý nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ hy vọng, dù là mong manh...giống như mong một tia nắng trong ngày đông lạnh lẽo...anh thấy mình cô đơn...

Nó không trả lời. Anh hiểu, cố gắng nở một nụ cười an ủi chính mình anh đứng dậy toan bước đi...

Nó kéo anh lại, khẽ gạt đầu. Thật khó có thể diễn tả được hết cảm xúc của anh lúc này. Cố gắng kìm nén cảm xúc của mình anh quỳ gối xuống và nhẹ đặt lên môi nó một nụ hôn... rất nhẹ...chỉ như một cánh hoa đào rơi xuống mà thôi...

Lau nhanh giọt nước mắt vừa rơi anh vội bỏ đi, anh biết mình không thể ở lại đây thêm một giây phút nào nữa. Vì...nếu ở lại bên nó dù chỉ một giây nữa thôi, anh sợ mình sẽ không đủ can đảm để rời đi.

Với lại cũng có người khác chăm sóc cho nó rồi. Anh ở bên thì cũng chỉ làm con bù nhìn mà thôi...

24. Chương 24. Khi Yêu Thương Trở Lại...

“Cảm ơn em!”

“Tất cả những gì em làm không phải vì anh mà là vì em và vì người con gái mà em yêu thôi. Đừng làm An buồn thêm một lần nào nữa, bằng không thì em sẽ chẳng ngại đánh nhau với anh đâu” Minh mỉm cười, nhưng liệu đó có được coi là một nụ cười hay không khi mà anh chỉ có cảm giác là mình đang nhe răng ra thôi...

“em nghĩ là em có thể thắng được anh sao?” đúng là để đánh nhau mà thắng được anh thì thật là khó bởi điều đó từ nhỏ anh đã được rèn luyện rồi... tuy cũng là cháu của ông nhưng vì là cháu ngoại nên Minh không được ông “quan tâm đặc biệt” như Win, hồi nhỏ thì anh thấy rất ghen tị với Win nhưng khi lớn lên rồi và khi cũng bắt đầu được học cách để làm một con quỷ anh đã thương anh mình biết bao, anh muốn được sống một cuộc sống bình thường như bao người khác...

“Được rồi, em không thể thắng nhưng nếu anh mà làm cho An buồn một lần nữa thì chẳng khác gì anh tự thua chính bản thân mình đâu...”

“Được rồi mà! Em yên tâm đi...”

“Em sẽ không chúc anh hạnh phúc vì em không muốn nói ra thứ ngược với suy nghĩ của mình...” nói xong không kịp để Win trả lời Minh đã vội quay đi. Tất cả những lời anh vừa phải nói thật sự làm cho anh đau lắm, nhưng, thà anh chịu đau nghìn lần còn hơn là để nó phải đau một lần...hơn nữa anh còn làm gì khác được sao khi mà anh chỉ là người thứ ba xen ngang cuộc tình của họ, và chỉ là yêu đơn phương thôi...

Nghe tiếng mở cửa, biết là Minh quay lại nó vội vàng lau nước mắt. Nó không muốn chỉ vì mình mà mọi người phải khổ nữa, nó biết trong thời gian qua nó đã làm mọi người phải lo lắng ình... nó sẽ học cách đối diện với hiện thực:

“Anh còn muốn gì nữa?”

“Muốn yêu em, anh yêu em rồi thì em cũng yêu anh nhé?”

Nó sững sờ, trái tim loạn nhịp. Có phải bệnh của nó nặng lắm rồi không? Có phải nó đang gặp ảo giác không? Giọng nói, hơi ấm...sao quen thế? Là anh sao?

Nó biết mình không thể nhầm lẫn được vì nó vẫn luôn tin tưởng là anh còn sống mà, nó vẫn luôn tin là anh sẽ trở về mà...

“Vậy anh nghĩ là đã có giây phút em ngừng yêu anh ư?” nó nói xong thì nước mắt đã rơi từ bao giờ, những giọt nước mắt hạnh phúc...

Anh mỉm cười kéo tiến về phía trước rồi kéo ghế ngồi đối diện với nó. Nó sợ hãi đưa tay quơ quơ trong không chung, nó sợ anh sẽ biến mất cũng với giấc mơ...

Anh không biết nó đã từng rơi vào trạng thái của người tâm thần và cũng không biết mắt nó không còn thấy gì nữa nên giây phút thấy nó hoảng loạn tìm anh như vậy anh thấy hoảng sợ, nắm lấy tay nó thật chặt anh lắp bắp:

“Mắt, mắt của e sao vậy? Sao, sao vậy được?”

“Nói với em đây không phải là giấc mơ đi anh! Hãy nói rằng anh đã về với em đi!” nó vẫn không dám tin vào mọi chuyện, nó sợ bệnh của mình đã quá nặng đến mức mơ mà cứ ngỡ là thật.

“Không phải mơ. Anh về rồi...về bên em rồi...”

ps: nhiều người cứ nghĩ đây đã là kết truyện nhưng không phải đâu nhé, truyện còn dài... :)

25. Chương 25. Hy Sinh

Đêm hôm đó

“Bà nội?” Win giật mình quay lại khi thấy bà nội bước vào.

Đảm bảo không có ai có thể nghe được rồi bà mới bắt đầu nói:

“Vì không có nhiều thời gian nên cháu hãy nghe bà nói và đừng thắc mắc gì thêm nhé! Bà đọc được ý định bây giờ trong đầu của cháu và bà không muốn cháu phải hành động như vậy. Ta không muốn bị kịch một lần nữa lại xảy đến.

Ta đã mất bố cháu và bây giờ ta không muốn mất luôn cả cháu...”

Bà đã nên kế hoạch cho anh tự sát trước tất cả mọi người trong tổ chức để cho họ tin rằng anh đã chết nhưng thực ra anh chỉ dùng súng bắn vào bên cạnh tim của mình, vì anh có kĩ thuật dùng súng rất tốt nên việc xác định vị trí mình sẽ bắn là việc đơn giản...sau đó sẽ có người bí mật đưa anh đi để cấp cứu, tất nhiên trước đó bà cũng chuẩn bị một người khác đã qua chỉnh hình cho giống hệt anh để thay thế...

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, khi mà ông nội của anh còn đang rất tức giận bà tiến vào phòng:

“Ông thực sự là một con quỷ đáng sợ nhất từ trước đến nay, trước cái chết của cả con trai lẫn cháu trai ông ông đều không có chút cảm xúc gì...”

Thực ra kế hoạch hôm nay của bà cũng là do học được từ ông mà ra, từ ngày bố Win tự sát vì mất vợ ông đã không hề mảy may quan tâm mà đưa ngay một người khác lên thay thế (tất nhiên là đã qua chỉnh hình giống hệt bố của anh để anh không bị mất vị trí thủ lĩnh của RED sau này, cha truyền con nối), kể từ ngày hôm đó bà vẫn luôn cảm hận ông...

“Bà vẫn còn hận tôi trước cái chết của thằng con vô dụng kia sao? Tất cả những thằng đàn ông mà phải ngã quỵ trước tình yêu với một con đàn bà đều là những thằng vô dụng, bất tài...” nghe ông nói đến đây thì bà đã vô cùng kích động, dù biết ông chưa một phút yêu bà thật lòng nhưng trước tối giờ ông chưa bao giờ nói ra điều đó, vậy mà... bao năm qua chưa bao giờ bà ngừng yêu ông nhưng cũng chính ông là người biến tình yêu ấy thành lòng thù hận và đến hôm nay...

“Bà...bà...bỏ gì vào trong rượu?” ông ôm ngực mình rồi dần quỵ xuống, cái chết nhanh chóng nhưng đầy đau đớn khi từng mạch máu trong tim bị đứt ra, cái chết không thể cứu vãn được.

Trước đó bà đã nén nỗi đau vào rượu của ông loại thuốc độc mà RED mới nghiên cứu ra, loại thuốc không có thuốc giải. Thời gian từ khi trúng độc đến lúc chết kéo dài hai tiếng và cơ đau chỉ bắt đầu và kéo dài 5s trước khi chết khi đồng loạt các mạch máu trong im đều bị đứt ra. Bà không muốn ông phải quá đau đớn trước khi chết vì bà vẫn yêu ông...ông cũng khá nhanh nhạy khi đoán ra mình đã bị trúng độc khi uống rượu trong bữa tiệc đó...

“Một người như thằng Minh sẽ không bao giờ chịu tiếp quản RED đâu vì thế mà chắc chắn vị trí đó sẽ thuộc về cậu, vị trí và cậu luôn mơ ước. Nhưng cậu sẽ chỉ có được vị trí đó nếu như cậu đảm bảo sẽ làm theo những gì tôi nói...”

Bà đứng nhìn Nguyên mặt lạnh tanh và anh cũng vậy.

“Được, đáng để trao đổi lắm chứ! Bà cứ nói!”

“giữ bí mật về cái chết giả của Win. Bí mật đưa xác của tôi và ông nội Win về Đức và nói chúng tôi đã quay lại đó. Tất cả những tài liệu được người của ông ta gửi tới cậu hãy dùng tài khoản của ông ta ở Đức để phê duyệt rồi gửi lại... đến một thời điểm thích hợp hãy cho công bố cái chết của chúng tôi...”

Mặc dù anh đã chờ đợi vị trí này rất lâu rồi và nay coi như đã đạt được, vậy sao anh vẫn không thấy có cảm giác gì gọi là vui? Chẳng lẽ cái anh muốn không phải vị trí này mà chỉ là tranh đấu với Win thôi sao? Hay là khi không có thì ao ước đến khi có rồi thì lại thấy nó thật nhàm chán? Hay anh đang muốn cái gì khác, quan trọng hơn cả vị trí này?

Sau khi xếp xong tất cả mọi việc bà đến bên ông rồi nắm lấy tay ông:

“Ông phải dừng lại thôi, ác như vậy là đủ rồi. Sống như vậy thì vất vả lắm, để tôi với ông cùng đi xuống địa ngục. Chúng ta phải tự giải thoát mình...đến lúc nghỉ ngơi rồi...” sau khi nói xong bà khóc và nằm xuống cạnh ông, bà cũng đã uống loại thuốc độc đó...

Mất của nó sau khi được phẫu thuật ghép giác mạc đã nhìn lại được, nó sống một cuộc sống bên Win và gia đình của mình nhưng nó và anh vẫn biết để đổi lại cuộc sống hạnh phúc ấy là sự hy sinh đáng tiếc của bao nhiêu người vô tội.

...

Anh nắm chặt trong tay chiếc khăn thấm đẫm những giọt nước mắt của nó. Anh không đủ can đảm để sống mà nhìn người con gái đó hạnh phúc với người khác nhưng cũng không lẽ rời xa nó...

Nhắm mắt thật chặt anh thả lỏng người, khẽ mỉm cười với suy nghĩ:”anh thua em rồi nhé, bây giờ em sẽ luôn theo sát An, hơn cả anh nữa...”

Có người ngã xuống từ tầng 18. Máu chảy. Mọi người không một ai gọi xe cứu thương vì họ biết rằng anh đã chết... hình ảnh và nụ hôn của nó sẽ theo anh mãi mãi...

Không ít những cô gái trẻ đi đường phải đứng lại thốt lên đầy tiếc nuối vì anh quá đẹp. Và họ không biết rằng anh còn là người vô cùng si tình nữa...

Cảnh sát tìm được trên người anh mảnh giấy viết vội:

“ sau khi chết tôi muốn tặng lại đôi mắt của mình cho...”

Dù phải chết nhưng chắc chắn một điều rằng Minh sẽ không bao giờ hối hận vì tình yêu mình đã trao đi...

Yêu em, anh không hề sợ chết

Chỉ sợ thấy giọt buồn trên mắt em

Yêu em, anh sẽ cho đi tất cả

Chỉ cần môi em giữ mãi nụ cười

Tình yêu là thứ ngọt ngào nhất nhưng ngược lại nó cũng là thứ đắng cay nhất. Tận cùng của đau khổ không phải là cái chết mà là nhìn người mình yêu đau. Bất kì một câu chuyện tình yêu nào cũng có những lúc thật đẹp...nó là một câu chuyện dài vô tận, không bao giờ có kết thúc. Vì vậy đừng xem đây là một cái kết buồn cho Minh...

Hãy nhớ rằng mọi thứ luôn có tương lai...

chờ đợi tương lai của Minh ở những chương sau nhé! :)

26. Chương 26. Vì Sao Anh Lại Buồn?

Cuối cùng thì Nguyên cũng có được vị trí mà anh ấy muốn, cũng tốt thôi, chẳng sao cả, Win của tôi đã được thoát khỏi RED. À ừ thì anh ấy vẫn chưa có nói tôi làm bạn gái của anh ấy, nhưng ai cũng thừa biết anh ấy là của tôi rồi chứ còn gì...mà tại sao anh ấy lại không nói ra cái câu quan trọng ấy nhỉ?

Rõ là bảo yêu tôi vậy mà sao không nói tôi làm bạn gái của anh ấy? Buồn quá mà, rõ là sống chung một nhà và ngủ chung...à à ngủ chung một nhà thôi mà...(tuy rời khỏi RED tài sản trong tay anh ấy đã bị hao hụt đi rất là nghiêm trọng nhưng mà anh ấy vẫn còn những 7 quán cà phê cơ mà nên có mua một căn nhà gần quán cà phê và nói gia đình tôi dọn về sống chung cho đỡ buồn). Cứ nói là về sống chung cho đỡ buồn nhưng thực ra là để đỡ nhớ tôi ấy mà...

Thực sự thì tôi cũng mới học xong lớp 12 thôi và vì xảy ra nhiều chuyện quá nên tôi đã bỏ lỡ mất kì thi đại học rồi(ôi mẹ ơi) và bây giờ đang sống cuộc sống của một đứa thất học :v là làm thêm. Làm trong quán cà phê của Win thôi.

Bây giờ anh ấy đã mở lại quán đó rồi và còn để mẹ tôi làm thêm bánh và các loại đồ uống khác ngoài cà phê nữa nên quán khá là đông...

"Này, em có nhất thiết phải gán những thức đó nên tường không? Nhìn vương hết cả mắt đấy!" anh cứ đứng cầu nhàu khi tôi vất vả trang trí lại quán mà không giúp người ta được một tay...

"Anh nên biết quán này khá là gần trường cấp 3 à? Phải trang trí cho teen một chút thì mới hút được nhiều khách chứ." Tôi nhăn mặt lại với anh, suy nghĩ một chút anh mỉm cười :

"Cần gì phải thế. Cứ treo ảnh anh ở cửa thì có khi 5p thôi cũng thừa khách vào quán rồi, mấy cô học sinh bây giờ nhìn cũng xinh xắn phết đấy!" nghe đến đây tôi bắt đầu tức (hình như phải nói là ghen nhưng thôi) định quay lại cho anh một trận mà quên rằng mình đang đứng trên ghế cao, bước đi như đi trên sàn nhà thế là hụt chân và phi ngay xuống đất.

"Á..."

"Sao vậy?" bố mẹ tôi từ trong bếp chạy ra, lúc đầu Win đang đỡ tôi dậy rồi...

"A, đau tay quá!" đứng dậy rồi tôi mới nhận ra tay mình bắt thường, từ bé đến giờ hôm nay mới biết mùi của việc bị gãy tay nó kinh khủng như thế nào.

...

"Cậu làm gì con gái tôi mà để nó ngã đến mức gãy tay như vậy hả?" sau khi bó bột xong về đến nhà bố tôi mới tra khảo anh, nhìn anh có vẻ lúng túng, chưa bao giờ thấy anh như vậy...

Tưởng đâu có mỗi mẹ chồng nàng dâu hóa ra là còn có bố chồng con rể nữa...

"Con cũng không rõ...à hay tại An ghen với mấy cô học sinh cấp 3 nhỉ?" anh ấy vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào tôi, sao bây giờ anh lại đáng ghét như vậy chứ?

“Làm, làm gì có chuyện đó chứ...Em cũng từng làm gọc sinh trung học rồi chứ, với lại em cũng có là gì của anh đâu mà ghen...” nghe tôi nói đến đây anh mỉm cười, thật là không biết anh nghĩ gì trong đầu nữa...

“Sao? Chẳng lẽ cậu chưa tỏ tình với oen gái tôi sao?” bố tôi lại bắt đầu kiểm chuyện...

Vậy mà anh ấy lại tỏ vẻ như là ngây ngô lắm hỏi lại bố tôi

“Ô, chẳng lẽ còn phải tỏ tình mới được nữa sao ạ?”

...

Vậy là đến cuối cùng anh ấy vẫn không nói tôi làm bạn gái của anh, tại sao vậy chứ?

Buổi sáng mẹ tôi dậy rất sớm để ra quán làm bánh, bố cũng phải đi làm, chỉ có tôi và anh ở nhà...thế là hiển nhiên buổi sáng trở thành thời điểm ngưng ngừng nhất trong ngày. Tôi ngại không dám xuống nhà nhưng mà bụng thì lại đói không chịu được... rón rén ở cửa phòng xem anh đã đi làm chưa thì thấy anh vẫn đang ngồi xem tivi, đang định đóng cửa lại thì anh gọi lớn:

“Còn không mau xuống ăn sáng đi để anh còn đi làm nữa.” Bị phát hiện mất rồi, rõ là tôi mở cửa rất nhẹ mà anh ấy đang xem tivi và không hề quay đầu lại nhìn...

“Thì anh cứ đi đi, sau em ăn...”

“Em nhìn lại cái tay mình hộ anh cái, tay chân như thế thì ăn uống nào được. Còn không mau xuống đây nữa à?”

Vậy là tôi lại phải cun cun đi xuống, chẳng hiểu sao đột nhiên tôi lại ngoan ngoãn như vậy nữa...

Tôi cứ ngồi đờ ra ở đấy khi mà anh đưa thìa cơm ra trước mặt mình, chẳng lẽ lại để anh bón cơm cho như trẻ con vậy?

“Còn không chịu ăn nhanh để anh còn đi làm nữa!” anh nói xong thì tôi cố nhắm mắt nhắm mũi vào để ăn, không cả dám nói chuyện luôn, một đứa trẻ con 3 tuổi còn có thể tự ăn cơm vậy mà tôi nay đã 19 tuổi rồi còn phải...

“Bây giờ thì em muốn đi làm chung với anh hay là ở nhà một mình đây?” thú thực là tôi muốn đi lắm nhưng mà...không thay quần áo được. Vậy là đành ngậm ngùi nói sẽ ở nhà xem phim...

Vẫn biết là anh rất thông minh và nhanh nhạy trong việc đọc được suy nghĩ trong đầu người khác nhưng anh lại quá thẳng thắn khi nói ra những thứ mình đã đọc được, ví dụ như:

“Thôi, nhìn em là anh biết em muốn đi rồi. Cứ mặc cái váy nào có khóa sau lưng rồi anh sẽ kéo khóa hộ em. Chẳng lẽ em lại sợ anh làm gì em à?”

“Làm, làm gì có chứ...”

Cuối cùng tôi vẫn phải chịu thua anh vì đúng là tôi rất muốn ra ngoài, ở nhà một mình chắc tôi buồn chết mất. Vậy mà đi đến ngang đường anh lại bỏ tôi bơ vơ ở đấy vì lí do quên đồ ở nhà phải quay lại lấy, nói tôi đứng đợi...

Chẳng hiểu vì sao nữa mà mọi người qua đường cứ nhìn tôi với ánh mắt rất lạ, cứ như tôi đã làm điều gì sai trái.

“Chị ơi! Cái chú đẹp trai đi cùng với chị bảo là có việc gấp không quay lại được nên bảo chị đến quán trước đi.” Một nhóc con nhìn khác xinh chạy ra kéo tay tôi, đoán ngay ra là Win tôi nhăn mặt lại, đúng là không có việc gì tốt đẹp cả mà...

Trên đường đến quán tôi thấy mọi người vẫn cứ lạ lạ sao ấy khi mà cứ nhìn tôi rồi cười khúc khích, chẳng lẽ trên người tôi có gì đó buồn cười sao? Gần đến nơi thì tôi bị người ta đưa tay lên bịt mắt lại đang định kêu lên vì tưởng bắt cóc (nghĩ lại mới thấy mình ngu vì bắt cóc người ta bịt miệng chứ không phải mắt, vả lại đây là đường phố đông người thì làm gì có thằng ngu nào lại làm cái trò ấy chứ) thì nghe tiếng mẹ tôi:

“Im lặng và đi theo chỉ dẫn của mẹ nhé con gái, mẹ biết là con cũng đoán ra chuyện gì xảy ra rồi đúng không?” ừ, trong đầu tôi đang hiện ra một loạt những hình ảnh lãng mạn trong phim Hàn rồi, là những màn tỏ tình ấy, tôi biết Win không khô khan đến mức bỏ rơi câu nói cần thiết ấy đâu mà, chắc là anh ấy đã trang trí quán thật đẹp và đứng đó với bó hoa chờ đến khi tôi bước vào thì sẽ nói ra câu nói thần thánh ấy...

Dù vậy nhưng tôi vẫn tỏ ra không biết gì cả...

...

Đến khi mẹ tôi bỏ tay ra thì tôi hoàn toàn giật mình, đúng là tôi đã nghĩ ra chuyện gì sẽ xảy ra nhưng tôi không nghĩ rằng anh ấy lại phải kì công như vậy.

Bóng bay được treo thành từng chùm dọc hai bên đường trước quán, tôi thấy anh đang đứng trước mặt mình (nhưng không có bó hoa nào), tôi bắt đầu nghe thấy tiếng nhạc rất hay, giai điệu của bài hát rất quen...tôi nhớ là mình đã từng nghe nhưng lại không nhớ...

Tôi gần như là bật khóc khi biết anh sẽ hát...

will you marry me

do you want to live together forever

we can sweetly love each other,

have a baby that looks like me, a baby that looks like you,

not be sick forever.. i want to live like that

honestly, i love you more

in a relationship between man and woman

they say it's better like that

i'll love you more

i'll care for you more

when tears fall and it's hard

when it hurts, we'll hurt together

i'll love you forever

i'll protect you forever

i'm thankful that i met someone as great as you

i want to love only you everydaywill you marry me

Thực sự thì tôi cũng không muốn nói ra đâu vì xấu hổ lắm khi mà học hết cấp 3 rồi tôi vẫn rất kém trong việc nghe tiếng anh, nhưng câu duy nhất tôi nghe được là “Will you marry me?” và tất nhiên tôi cũng hiểu câu nói ấy...

Chợt giật mình nhận ra anh đã hát xong và đang tiến về phía tôi...

“Em bắt vì sao anh lại chọn ngày hôm nay không?” tôi không biết nói gì ngoài việc lắc đầu, hình như tôi sắp khóc...

Sau khi đưa tay nhìn lên đồng hồ anh cười rồi nói:

“Vì khi bóng đêm xuất hiện là thời điểm con người ta sống thật với chính bản thân mình, anh muốn em biết rằng tất cả những lời nói của anh hôm nay dành cho em đều là thật và anh yêu em bằng con người thật của mình...” ban đầu tôi không hiểu anh đang nói gì nhưng đến khi nhật thực xuất hiện tôi đã hiểu ý nghĩa của câu nói ấy...

“Và anh muốn em biết rằng, anh 23 tuổi và đã có đủ khả năng để nuôi vợ và nuôi con, có thể em chưa cần sinh con cho anh ngay nhưng...đồng ý lấy anh nhé?” cảm xúc của tôi như vỡ òa trước lời cầu hôn của anh, vừa nói anh vừa quỳ xuống và đưa ra trước mặt chiếc nhẫn với biểu tượng mãi mãi...lúc đấy tôi không thể nói gì vì đang khóc (thật ngại quá) nhưng tôi nghĩ là mình đã gật đầu...

Giây phút anh đeo nhẫn cho tôi cánh hoa hồng được thả xuống rất nhiều... lại một lần nữa tôi gật mình khi thấy pháo hoa được bắn lên bầu trời. Dù là bầu trời không được tối như buổi đêm nhưng những chùm pháo hoa vẫn rất lung linh và đẹp, đẹp hơn hết tất cả những chùm pháo hoa tôi từng được xem vì tôi biết nó được dành ỉnh...

Vậy là tôi sắp làm cô dâu sao?

Nhìn chiếc nhẫn lung linh trên tay mình tôi nghĩ rằng chẳng sao nếu như tặng anh một nụ hôn cả...

Nghĩ là làm, mặc dù tay như vậy nhưng tôi vẫn nhón chân lên và đặt lên môi anh một nụ hôn...

Anh lên xe và lao vút đi, bây giờ anh đang thấy không vui...kít phanh xa lại anh gục đầu lên vô-lăng:

“Điều duy nhất tôi thắc mắc bây giờ là tại sao tôi lại thấy buồn...?”

Nguyên không nhận ra là mình đã yêu nó vì đơn giản anh nghĩ mình không biết yêu thương ai bao giờ...

Dù ối lần đi qua con đường đến trường nó anh vẫn thấy nhớ cái thứ người ta vẫn gọi là kí ức ấy...

“Vì sao tôi lại thấy nhớ em?”

Thực sự rất xin lỗi các bạn đẹp trai xinh gái đang theo dõi chuyện này nhé vì bận ôn thi cuối kì nên tớ sẽ phải dừng khoảng hơn một tuần, các bạn thông cảm nhé :) tớ hứa tớ đảm bảo là sẽ quay lại trong thời gian sớm nhất có thể, muộn nhất sẽ là 10-5-2015 nha!

nếu rảnh rỗi thì các bạn cũng có thể đọc một chuyện khác của tớ lại đây:

</em-anh-va-chong-chenh-tinh-gio.html>

Yêu thương các bạn nhiều nhé! <>

27. Chương 27. Em Ghen Anh À...

Có thể bạn nói tôi tính khí thất thường, khó ưa nhưng phải nói thật là khi thấy mấy cô học sinh vào trong quán chỉ để ngắm Win tôi thật là chỉ muốn tổng cổ hết ra ngoài đường thôi. Vẫn biết là anh chỉ ở trong pha cà phê nhưng thỉnh thoảng anh vẫn cứ lảng xảng ra bên ngoài giúp tôi tính tiền.

“Của em 50k nhé!” tôi thật là không chịu đựng nổi khi mà bây giờ nụ cười của anh lúc nào cũng thường trực trên môi. Ngày xưa thì bảo mãi không cười, còn nói cười không hợp với anh, bây giờ thì chỉ muốn bịt ngay cái khẩu trang vào mặt anh thôi.

“Anh cười nhìn đẹp trai quá, em về nhé! Chào cô nhé!” tôi bực mình nhìn hai đứa học sinh vừa đi ra, tôi biết là chúng nó cố ý gọi tôi là cô mà, chúng nó ghen tị tôi có anh chồng sắp cưới đẹp trai nên mới thế chứ gì? Gọi Win là anh còn tôi là cô sao? Tôi mới 19 thôi mà...

“Em sao vậy?” Win nhăn mặt nhìn tôi, có khi nào là anh ấy đang bực vì tôi khó chịu với mấy cô nhóc ấy không? Hay anh nghĩ tôi trẻ con, tôi ghen quá mức, tôi quá đáng?

“Bây giờ anh còn khó chịu với cả em nữa à? Nếu thích thì anh đi theo mấy đứa ấy luôn đi...” Tôi bực tức đóng tủ đựng tiền lại đến “rầm” một cái rồi đi ra ngoài, tôi không muốn ở trong quán này để cứ phải nhìn cái cảnh anh cười đùa với mấy đứa con gái khác mãi như thế nữa...

Tôi chạy ra khỏi quán mà nước mắt chảy dài, anh thậm chí còn không cả thèm đuổi theo tôi nữa đấy. Bây giờ thì anh tốt thật đấy, ngày xưa còn lo lắng quan tâm tôi bây giờ thì bỏ mặc tôi thế này đây...

Bực tức tôi muốn nổi loạn, tôi muốn làm những thứ mà trước đây tôi chưa từng nghĩ là mình sẽ làm, tôi muốn thử qua những thứ mà trước đây tôi chưa từng nghĩ là mình sẽ thử...tôi muốn anh phải hối hận vì đã bỏ mặc tôi như thế này...

...

Tôi vào bar...

Đây tuy không phải lần đầu tiên tôi vào đây nhưng tôi vẫn thấy lạ lẫm, mới đầu tôi thấy hơi sợ và muốn đi ra nhưng ra đến gần cửa rồi thì lại quay vào...

Ngoan quá để anh lên nước à?

Tôi nổi loạn, tôi uống rượu, loại mạnh nhất và uống khá nhiều vì thực sự thì nó khá ngọt chứ không đắng như tôi tưởng...

“Hello baby! You are sexy girl.” Có ai nói cho tôi biết tên Tây to xác này đang làm nhằm cái gì hay không vậy? Tôi chẳng nghe anh ta đang nói gì cả, nhạc lớn quá... tôi cũng bắt đầu thấy choáng váng rồi...đầu đầu quá. Nhưng, tên này đang đưa tôi đi đâu vậy?

“Bỏ tôi ra đi! Anh đưa tôi đi đâu vậy chứ?” tôi mơ màng nhận ra mình đang bị đưa đi trong cơn say và cố sức chống cự tên to xác ấy, nhưng anh ta khỏe quá.

Tôi cảm thấy sợ hãi...

Từ xa một cái gì đó bay đến khiến cho anh ta ngay lập tức ngã ra sau, tôi lảo đảo lùi lại vịn tay vào cái bàn cạnh đó. Sao vậy? Đang đánh nhau à? Ai lại đánh nhau ở đây vậy cơ chứ?

...

“Theo anh về nhà nhanh!”

“Anh là ai mà sao trông giống thằng chồng tương lai xấu xa của tôi thế này?” tôi vừa nói vừa cười vỗ vỗ lên mặt của người đang đỡ mình...

“Em uống bao nhiêu rồi không biết nữa!”

28. Chương 28. Nhân Viên Bí Ẩn...

Lại là cái cảm giác choáng váng này, nhưng lần này còn khó chịu và mệt mỏi hơn nữa vì hình như tối qua tôi uống rượu chứ không phải bia như lần trước...mắt vẫn chưa mở được ra nên tôi nằm nghĩ lại xem tối qua có chuyện gì xảy ra.

Bắt đầu từ lúc tên to xác ấy đến rồi đưa tôi đi, tôi bị hắn đưa đi sao? Không. Có ai đó đến và đánh nhau thì phải...rồi sao nữa nhỉ? Chẳng nhớ gì hết... tôi đưa tay lên ôm đầu và giật mình khi phát hiện có thứ gì đó đang ở cạnh mình, chợt lạnh hết cả sống lưng tôi dừng lại. Từ từ mở mắt ra và:

“Áaaaa! Cái quái gì vậy? Sao, sao anh lại ở đây hả Win?” tôi la lên và đập anh xuống khỏi giường khi phát hiện anh đang ôm tôi mà ngủ. Tối qua anh đã đánh nhau với tên kia và đưa tôi về? Bất giác sợ hãi và thấy ngại tội độ tôi mở chăn ra và thấy yên tâm hơn khi thấy trên người mình vẫn còn nguyên quần áo. Ờ thì chẳng qua trên phim cũng hay có những tình tiết như vậy mà...

Vậy mà chẳng hiểu sao tôi vẫn nói ra cái câu nói đáng xấu hổ đó...

“Chẳng lẽ anh cũng là một tên đê tiện...nhân lúc em say mà giả trò...” rõ là tôi vừa mới kiểm tra rồi mà sao vẫn nói vậy chứ nhỉ? Đến điên mất!

“Này, em nghĩ anh là loại đó sao? Em nhìn lại đi, quần áo em vẫn nguyên nhé!”

...

Tôi im lặng một lúc vì không biết nói gì nữa thì anh lại bắt đầu giả trò trêu chọc:

“Mà nếu anh có làm gì thì cũng có làm sao đâu, dù sao mình cũng sắp cưới mà...hay là em thất vọng vì anh không làm gì cả?”

Nghe anh nói xong tôi tức tôi bật dậy, ném cho anh cái gối vào mặt xông tôi đi tắm. Phải cố tỏ ra thật bình thường mới được. Chỉ là ngủ chung giường thôi mà, cứ coi như tôi ngủ chung với bố đi. Nhưng mà chẳng lẽ hôm qua bố mẹ tôi không biết gì về việc anh đưa tôi về trong tình trạng say sấn rồi còn ngủ luôn trên giường của tôi sao?

“Bố mẹ em đâu?”

“Bố mẹ vợ tôi qua về quê rồi, nói tuần sau mới lên.”

Thấy lạ nhưng tôi cũng không hỏi thêm vì đoán là có hỏi thì anh cũng không biết, nhà tôi làm gì có quen quán gì ở đâu nhỉ? Cả ông bà nội lẫn ông bà ngoại đều mất rồi, bố mẹ thì đều là con một, không có anh chị em gì, nếu có thì cũng là họ hàng xa, từ trước đến giờ chưa lần nào nghe bố mẹ nói sẽ về quê...

Hôm nay có mình tôi và anh trông cửa hàng, khách thì vẫn đông như thế. Mà chuyện tôi ghen rồi vào bảo tôi qua không thấy anh nhắc đến nên tôi cũng thôi luôn, nghĩ lại thì thấy mình thật ngu ngốc mà, lẽ không may tôi qua anh không đến thì tôi chẳng phải đã bị gã đó ăn tươi nuốt sống rồi sao. Nghĩ đến đây tôi chợt rùng mình và thấy ớn hết người. Muốn hỏi vì sao anh biết tôi ở đó mà đến tìm nhưng lại không dám, thôi kệ vậy.

Mà sao tôi thấy người mình cứ lạ lạ, mỗi mỗi thế nào ấy nhỉ? Chắc tại tôi qua uống nhiều quá đây...

Nhưng sao mà hôm nay anh lạ thế nhỉ? Thỉnh thoảng lại nhìn trộm tôi với ánh mắt rất lạ, cứ như là làm điều gì có lỗi vậy ý, đến khi tôi nhẩn mặt nhìn lại thì anh lại lảng đi sang phục vụ khách.

Nhìn anh lúc này thì tôi thật không nghĩ rằng mới đây thôi anh còn là thiếu gia của một tập đoàn tầm cỡ quốc tế ấy, bây giờ anh vẫn là chủ của quán cà phê lớn nhất Hà Nội vậy mà vẫn có thể khom lưng phục vụ khách...anh khác xưa nhiều rồi, nhưng tôi vui vì điều đó...

“Em ơi! Cho anh hỏi một chút được không?” tôi ngơ ngác nhìn cậu học sinh đang gọi mình, nhìn đồng phục thì cùng trường cấp 3 với tôi nhưng chắc bây giờ vẫn còn đang đi học, vậy mà dám gọi tôi là em ấy. Nhưng thôi không sao, còn đỡ hơn mấy đứa dám gọi tôi là cô.

Tôi mỉm cười đi ra chỗ cậu nhóc, sung sướng vì có dịp trả đũa anh, nhìn anh tức tối mà tôi cứ cười thâm trong bụng.

“Chuyện gì vậy em? À mà chị năm nay 19 rồi nhé.”

“Ồ vậy à? Em xin lỗi tại chị trẻ quá nên em cứ nghĩ chị 16 hay 17 tuổi thôi chứ...” cậu nhóc nhìn tôi cười ngại ngùng vì nhầm tôi nhỏ tuổi hơn, đáng yêu thật.

“À mà em muốn hỏi chị ở đây có nhận thêm người làm không? Em muốn kiếm thêm việc làm thêm...” cậu nhóc nói nhỏ với tôi và tôi còn để ý là thỉnh thoảng cậu còn liếc nhìn đang Win đây về dè chừng nữa. Nghe câu hỏi ấy tôi khác ngạc nhiên:

“Nhìn đồng phục của em thì chị không nghĩ em sẽ đi làm thêm đâu...”

“À, em học khối B thôi chị.”

“À, được rồi. Chị sẽ chuẩn bị hợp đồng, ngày mai em quay lại nhé, chị sẽ xếp giờ làm sao cho không ảnh hưởng đến việc học của em.” Tôi mỉm cười nhìn cậu nhóc.

...

Tôi nghĩ là anh đang ghen khi mà...

“Anh không nhận thêm người làm.”

“Sao anh lại khó chịu thế nhỉ? Em chỉ coi cậu nhóc như là em trai thôi mà có gì đâu. Với lại mình nhận thêm người làm cũng có sao, quán càng ngày càng có thêm nhiều khách, anh thì cũng bận nữa. Có phải anh chỉ phải lo việc ở mỗi quán này không thôi đâu...” vậy là tôi lôi ra một đồng lí lẽ để anh chịu nhận cậu nhóc đó vào làm.

“Em nghĩ là anh không lo nổi công việc của mình à? Em đừng coi thường anh quá như vậy chứ?”

“Em cũng chỉ là không muốn anh phải vất vả thôi mà.”

Tôi thật là không nói nổi anh, nhưng tôi lại không muốn chịu thua và thấy bức bối khi mà anh không chịu nhường nhịn mình chút nào cả. Tôi khóc, lớn rồi mà vẫn không thôi được cái kiêu trẻ con ấy...

“Bây giờ em lại còn khóc để anh nhận cậu ta vào làm nữa cơ à?” anh ôm đầu nhìn tôi, có khi là anh đang khó chịu, nhưng tôi mặc kệ:

“Anh không thương em, anh không chịu nhường em cái gì cả, anh ghét em rồi chứ gì?” cũng may là quán lúc này không có khách nếu không chắc sau này tôi chẳng dám ra đây nữa mất.

“Thôi thôi, anh thua em rồi đấy!”

“Đã bao giờ anh biết đến sự trả thù ngọt ngào chưa vậy, Win? Anh nghĩ sau bao nhiêu tội ác mà anh gây ra thì anh sẽ có cuộc sống yên bình hay sao? Không đâu, không có RED thì anh cũng chỉ đơn thuần là Thái Hà Văn thôi. Đã đến lúc anh phải biết đến hai từ “trả giá” rồi...” cậu mỉm cười nửa miệng rồi bước đi.

29. Chương 29. Anh Cũng Có Lúc Yếu Mềm...

Su thật sự là một cậu học sinh rất đáng yêu, cậu thân thiện và rất vui tính nữa (là cái cậu hôm qua đến xin làm thêm ý). Do ngoài giờ học ở trường ra thì Su (hỏi tên thật thì cậu nhóc kêu tôi cứ gọi như vậy cho dễ) không có học thêm gì cả nên thời gian cậu dành ra ở quán là khá nhiều. Từ hôm tôi ghen thì Win cũng ít ra bên ngoài hơn, có ra thì cũng chỉ dám đứng cạnh tôi thôi nên quán thừa khách hẳn nay có thêm Su thì quán lại đông trở lại...

“Su đẹp trai vui tính nên quán mình đông khách quá nhỉ! Chắc cũng là hotboy của trường phải không?” khi quán thừa khách thì tôi vẫn hay ngồi tán chuyện với cậu, tất nhiên là khi Win đã ra ngoài (anh ấy là một con người bận rộn mà) vì anh ấy mà thấy cạnh tôi với Su như vậy thì kiểu gì cũng khó chịu.

“Hotboy ở đây tạm dịch là chàng trai nóng tính chị nhé!” đó, tôi đã nói là cậu

nhóc nghĩ ra rất nhiều câu thú vị mà...

“Chị thấy em đâu phải là người nóng tính. Thân thiện, cởi mở, lại rất dễ tính ấy chứ...”

“Là do chị không hiểu rõ em thôi. Với em nóng tính có nghĩa là trả thù cay độc ấy!”

“Đó không phải là thâm độc mà là nóng tính sao?”

“Đã nói là với em rồi mà. Mà thôi không nói chuyện này nữa.”

...

“Anh sao thế?” tôi hơi lo lo khi thấy Win ngồi đăm chiêu bên cốc cà phê, đã lâu rồi anh không như vậy...cũng đã hơn 1 năm rồi mà...

“Anh không thích thằng nhóc đó, ánh mắt nó nhìn anh rất lạ...có một cái gì đó như là...căm ghét vậy.” Anh đưa tay lên ôm lấy đầu của mình. Tôi ngồi xuống và ôm lấy anh, thật chặt, anh cũng ôm tôi...

Tôi biết quá khứ vẫn để lại cho anh một nỗi ám ảnh lớn để mà bây giờ khi đã thoát ra khỏi cái địa ngục ấy rồi thì anh vẫn bị dày xéo bởi những tội ác mà anh đã buộc phải gây ra trong quá khứ, đi đâu anh cũng thấy mọi người coi mình là kẻ thù. Tôi thương anh lắm...đó đâu phải là lỗi của anh đâu mà để đến bây giờ anh lại phải chịu những nỗi đau này chứ...

“Chắc anh tưởng tượng nên thôi, đó chỉ là một cậu học sinh thôi mà, chắc tại thấy anh không thích mình nên cậu ta mới nhìn anh bằng ánh mắt hơi khó hiểu rồi anh lại nghĩ đó là căm thù...”

“Đừng buồn anh ra nhé!”

Dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng có những lúc anh rất yếu đuối, mỗi khi bị quá khứ hạnh hạ anh luôn ôm tôi thật chặt, mặc dù có thể tôi không có đủ khả năng để bảo vệ anh nhưng tôi nghĩ cái ôm đó và tính yêu của mình có thể khiến cho anh bình yên hơn...

...

Sau khi đóng cửa quán chúng tôi cùng nhau đi bộ về nhà, đường phố trời khuya lung linh ánh đèn, dù đang là mùa hè nhưng vì có gió nên thời tiết rất dễ chịu, ban đêm được nắm tay anh đi bộ về như này rất thích. Đang đi thì có cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình nên tôi dừng lại, đến khi Win hỏi thì sợ anh suy nghĩ nhiều nên tôi bịa ra một cái cớ khác:

“Em mỗi chân...”

Nhìn tôi như vậy anh nhăn mặt rồi quỳ xuống:

“Thật là không nên cho em xem nhiều phim Hàn Quốc mà...” thật là tôi không trí định nói vậy để bắt anh phải công nhưng được người mình yêu công thì ai từ chối được cơ chứ.

“Em nhìn vậy thôi chứ không nhẹ đâu đấy!”

“Có phải anh chưa công em bao giờ đâu.”

...

Vẫn biết đây không phải là lần đầu tôi được anh công nhưng mà chắc đây là lần đầu tôi được anh công trong trạng thái tỉnh táo :v Tôi thích cái cảm giác này lắm. Có thể gửi được mùi hương trên cơ thể anh và cảm nhận được từng nhịp đập của trái tim anh...Càng về đêm trời càng lạnh và gió cũng theo đó mà thổi mạnh hơn, tôi ôm anh chặt hơn. Cả hai đều im lặng, chắc cũng giống như tôi anh cũng không muốn phá vỡ nhịp của con tim...

“Hạnh phúc như vậy là yêu say đắm rồi. Xem ra tình yêu này sẽ ngọt ngào lắm đây...” Cậu vút điệu thuốc xuống mặt đường, nhắm mắt và quay lưng đi...

30. Chương 30. Căm Nắng, Căm Gió, Theo Đuổi Đau Thương...

“Anh với An sắp cưới rồi!” Win nhìn Minh Anh mặt không hề có chút cảm xúc gì, nhưng tôi thấy không được vui lắm khi mà anh đối xử với con bé như vậy, dù sao thì nó cũng thích anh. Lần đó nó đối xử với tôi như vậy chắc cũng là do nhất thời thôi, tôi không hề thấy giận con bé. Hơn nữa bây giờ nó đã trở về và đã thay đổi rồi. Người ta vẫn có câu “đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ chạy lại” mà. Sau hơn một năm

vắng mặt con bé đã thay đổi nhiều về ngoại hình, chắc nó phải vất vả lắm để giảm cân, bây giờ thì không ai tin nó đã từng là một cô gái mập mạp nữa, con bé có một khuôn mặt thiên thần...

Nó mở to đôi mắt nhìn anh rồi mỉm cười:

“Em không thích anh nữa mà, hôm qua khi đi trên đường em có gặp một người con trai và em nghĩ mình đã trúng tiếng sét...”

Anh nghe xong thì có vẻ là khá ngại ngùng, nhìn anh lúc này đáng yêu thật đấy...

“Em biết anh chàng ấy là ai chưa?” tôi khá hào hứng với chuyện của con bé, nó xinh đẹp như vậy thì chắc hẳn dễ lọt được vào mắt của nó cũng không phải là đơn giản...

Nó kéo tôi lại gần và nói nhỏ. Tôi khá ngạc nhiên nhưng vì con bé kêu giữ bí mật nên tôi không tiết lộ cho ai biết, đúng là trái đất tròn mà...

“Vậy chị cho em làm ở quán này nhé? Nhờ ai đó mà em học được khá nhiều món ngon ở Newyork đấy!” Tôi biết con bé đang ám chỉ đến việc anh bắt nó phải rời Việt Nam để sang Newyork cả năm trời, thế là anh kiểm soát bỏ đi:

“Sao cũng được nhưng mà quán bé tí thế này không cần nhiều người làm đâu. Bao nhiêu người như vậy mất hết cả không gian riêng tư của cặp vợ chồng trẻ rồi còn đâu...”

Sau một hồi ngơ ngác con bé giật nảy mình rồi quay sang tôi:

“Không phải là sắp kết hôn mà là kết hôn rồi sao? ở độ tuổi này sao?”

Nghe nó hỏi vậy tôi ngượng chín mặt rồi quay sang lườm anh một cái :

“Làm gì có, mới chỉ có người cầu hôn thôi chứ ai đã bảo cưới ngay đâu. Chị còn muốn đi học mà, đã lỡ mất một năm rồi không thể lỡ thêm năm nào nữa, nhất là chỉ vì chuyện chồng con...” tôi gằn giọng, tuy là đang nói với Minh Anh nhưng thực chất là tôi đang thông qua con bé để nói với anh là mình không muốn tổ chức đám cưới vào thời gian này. Thấy anh có vẻ buồn, nhưng biết làm sao được, dù sao thì tôi cũng cần có một cái bằng đại học và một công việc chứ, như vậy còn chưa xứng với anh...

...

Vậy là dù anh không muốn nhưng vẫn phải nhận con bé vào làm vì một lí do đơn giản là tôi muốn. Nhìn con bé cứ lảng vảng bên Su mà tôi thấy đến là tội cậu nhóc cơ... bình thường thì lúc nào cũng cười toe vầy mà từ hôm Minh Anh vào làm rồi bám dính lấy Su khiến ặt mũi cậu lúc nào cũng cau có, mà cũng phải công nhận một điều là sức chịu đựng của con bé cũng đến là ghê gớm cơ.

“Cô làm ơn cách tôi xa một chút được không?”

“Với điều kiện anh phải cách xa những nữ sinh kia, bao nhiêu nữ sinh để em phục vụ hết.” Con bé nói cứ như nó là người yêu của Su không bằng trong khi chỉ là nó đang đơn phương thích cậu, cũng nể khi mà con bé dám công khai tán tỉnh cậu với một cách hết sức là “lì” như vậy.

“Chị ơi, chị cho cô này nghỉ làm ngay lập tức hộ em cái. Con gái gì mà mặt dày kinh lên được... em không phải là chưa bị con gái đeo bám bao giờ nhưng mà đến mức độ này thì đây là lần đầu. Em sợ luôn rồi!” Su quay lại nhìn mặt nhìn tôi, dù hai đứa nó buồn cười thật nhưng mà cũng phải công nhận là Minh Anh cũng làm hơi quá và nhìn Su có vẻ rất mệt mỏi, chắc dạo này cậu cũng có chuyện gì đó...

“Em đã nói rồi, em sẽ theo anh cho đến khi nào anh chịu nhìn em thì thôi.” Nghe vậy Su quay lại mở to mắt nhìn con bé, cái nhìn theo tôi nhận xét là rất phũ rồi nói:

“Đấy! Tôi nhìn rồi đấy! Bây giờ thì làm ơn biến đi!” vẫn biết là con bé phiền nhưng Su nói như vậy cũng là hơi quá đáng. Dù sao nó cũng là con gái, cậu làm như vậy thì nó cũng biết tổn thương chứ. Chắc hẳn con bé phải thích Su lắm thì mới có những hành động mạnh rạn như vậy, con gái mà như vậy thì chứng tỏ là yêu không ít đâu...

“Ý em là không phải nhìn như thế, mà là anh yêu em cơ!”

“Nhìn với yêu có đồng nghĩa không mà cô nói thế?”

Cuộc tranh luận chắc sẽ không có điểm dừng nếu như Win không vào can ngăn:

“Thôi đi mấy đứa, quán đang đông khách đấy!” đúng là như vậy, mặc dù chúng nó cãi nhau trong bếp nhưng cũng đã có một vài bàn chú ý.

Nghे Win nói vậy Su cố kiềm lại cơn tức giận của mình rồi cởi bỏ đồng phục quán (cái tạp rề thôi), cậu bực tức bỏ ra ngoài:

“Cho em nghỉ sớm một chút, trừ vào lương của em cũng được.”

Cậu nhóc thì đang tức là vậy, không khí thì đang căng thẳng là vậy mà anh vẫn còn nói một câu thế này:

“Tất nhiên rồi, trừ lương cả ngày hôm nay của cậu vì cậu chẳng làm gì cả!” sao anh giàu mà ki bo thế nhỉ?

Dù cho Win đã rất cố gắng để nói cho Minh Anh hiểu rằng con trai bọn họ không thích bị đeo bám như vậy, nếu thích thì cứ quan tâm thầm lặng thôi cũng được...

“Con trai như vậy thôi nhưng dễ mềm lòng...”

“Ý anh là anh cũng vậy chứ gì? Nếu có cô nào quan tâm anh thầm lặng thì anh cũng mềm lòng chứ gì?”

...

Vậy là lần này không còn là Minh Anh làm cho Su tức phải bỏ ra ngoài nữa mà là tôi khiến cho Win phải bỏ ra ngoài, hai chị em chỉ biết ngồi nhìn nhau mà thở dài....

Con gái có khó chiều quá không?

31. Chương 31. Em Bé

Một tuần nay tôi cứ cảm thấy người mình mệt mỏi thế nào ấy, bình thường thì ăn nhiều như gì á mà dạo này lại còn có cái kiểu không muốn ăn cơm nữa, cứ thấy đồ ăn là tôi lại cảm thấy khó chịu. Thỉnh thoảng lại còn thấy đau bụng nữa. Chắc là tôi bị đau dạ dày. Bực thật mà...

“Chị ơi cho em thuốc đau dạ dày đi!” tôi tự mình ra hiệu mua thuốc, không để cho anh biết được vì nếu anh mà biết tôi bị đau dạ dày chắc sẽ ép tôi ăn cơm rồi đi bệnh viện kiểm tra à xem, tôi không thích.

“Em có đơn của bác sĩ không mà mua thuốc lung tung như vậy?” chị ấy cẩn thận nhìn tôi rò hỏi. Tôi đã không muốn vào bệnh viện nên mới phải ra đây mua thuốc rồi thì lấy đâu ra đơn với chả từ gì cơ chứ.

“Em không có đi khám nhưng chắc là đau dạ dày chị ạ. Em thấy buồn nôn rồi khó chịu khi thấy đồ ăn rồi người gợn cả tuần nay cứ mệt mệt làm sao ý. Em thấy ngày xưa mẹ em đau dạ dày nó cũng buồn nôn”

Chị ấy nhìn tôi rất cẩn thận rồi nói:

“Chị thấy em cứ thử đi khám đi, biết đâu em lại có thai. Nếu có mà cứ uống linh tinh thì hại cho bé lắm đấy. Những triệu chứng em nói giống như triệu chứng của thai phụ trong thời kì đầu mang thai. Em ề thử kiểm tra trước xem sao nhé?!” vừa nói chị vừa lấy trên kệ xuống hộp đựng que thử thai. Que thử thai? Em bé?

Tôi cứ cười cười rồi chả tiền đi về, không phải vì ngại mà là vì đi về cho nhanh. Chắc chị này mới ra trường hay sao, người ta có làm gì đâu mà có em bé được chứ nhỉ? Thật là vợ vẩn mà.

Thế là trên đường về tôi ghé một quán ăn nhanh, cũng thấy bụng mình đói nữa. Nhưng rồi gọi đồ ăn ra ngay lập tức tôi thấy khó chịu kinh khủng, phải chạy ngay vào nhà vệ sinh để nôn. Bà chủ quán cũng khác chu đáo, lo cho tôi nên chạy vào xem tôi làm sao. Thấy tôi nôn ói trong đây bà cẩn thận đi lấy một chậu nước nóng cho tôi lau mặt. Lau xong tôi nhìn bà đầy biết ơn:

“Con cảm ơn bà, nhưng bà cho con mượn lọ dầu gió được không ạ? Chắc con trúng gió!”

Thế là bà ấy vỗ vào vai tôi:

“Cha bố cô! Có thai mà dùng dầu gió, cô định giết con cô à?”

Nghe bà ấy nói tôi thấy sợ sợ, người cứ ớn ớn sao ý. Lại bảo tôi có em bé? Tôi cố gắng bình tĩnh lại:

“Sao bà lại bảo con có em bé ạ? Con đâu có...” tôi run run đưa tay lên bụng, trong này ngoài nội tạng ra thì chắc không có thêm cái gì khác đúng không?

Đúng chắc thấy tôi nôn ói nên mọi người mới đoán bừa như vậy thôi, tôi với Win cùng lắm cũng chỉ là mới có hôn thôi mà, tôi không ngu đến mức đi học bao năm trời mà không biết mình không thể mang thai chỉ với một nụ hôn như vậy.

“Các cô bây giờ cứ giỗi chối, tôi nhìn lông mày của cô là tôi biết.”

Nghe bà ấy nói vậy tôi cảm thấy sợ vô cùng, chẳng lẽ lại có thật? Chẳng lẽ chỉ... mà cũng bị có em bé hay sao?

Về đến nhà tôi thất thần, anh hỏi gì cũng không nói chỉ đi vào phòng rồi chốt cửa lại.

“Linh An? Em mở cửa ra mau, em sao thế? Có làm sao thì cũng phải nói chứ.

Em mà không mở anh phá cửa xông vào đấy!” anh cứ đứng bên ngoài cửa phòng gào thét. Ở trong tôi bực mình, mở cửa ra mặt tôi xị xuống, nhăn nhó...

“Em sao vậy?” anh nhìn tôi đầy lo lắng.

Tôi đưa ra cái que thử thai hiện rõ hai vạch xong rồi tôi ngồi thụp xuống đất khóc nức nở...

Anh cứ đứng đơ ra đấy, chắc anh nghĩ tôi đã làm chuyện có lỗi sau lưng anh rồi, phải thôi ai mà tin nổi việc chỉ có hôn thôi mà cũng mang bầu được chứ.

Không thể học tiếp được, lại còn bị anh nghĩ mình là người phản bội nữa. Cuộc sống của tôi cho đến hôm nay là sụp đổ hoàn toàn... mọi thứ tôi cất công xây dựng bao lâu nay coi như là đổ tan tành chỉ vì một đứa nhỏ không rõ nguyên do nào mà nó có thể hình thành trong bụng tôi được...

“Thôi nào, đừng khóc nữa, không sao đâu mà... anh đã có đủ khả năng để nuôi con rồi mà...” anh ngồi xuống vỗ về tôi, tôi biết trong lòng anh đang phân vân nhiều điều lắm...

“Anh tin đây là con của anh sao? Chắc không đời nào anh chịu tin rồi...” tôi vẫn nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn anh...

“Không, anh tin mà... chẳng lẽ em lại lén lút với thằng nào sau lưng anh à?”

“Không có, nhưng... mình có làm gì đâu mà em có em bé chứ?” nghĩ lại thì tôi thật là không dám tin rằng mình đã nói ra cái câu tế nhị như vậy...

...

Thế rồi anh chỉ cười mà không nói gì và nói sáng mai sẽ đưa tôi đi kiểm tra. Tôi vẫn cứ khóc mãi cho tới khi anh nói cũng có thể là que thử bị hỏng, không thể tin vào nó được thì tôi mới thấy an tâm hơn một chút...

32. Chương 32. Sinh Linh Bé Nhỏ

Trên đường đến bệnh viện anh không thôi nhìn tôi rồi hỏi tôi có thấy trong người mệt mỏi gì không khiến cho tôi càng thêm sợ hãi hơn vì anh như vậy rất giống một người chồng đang chăm sóc cô vợ mang bầu của mình.

“Em ổn không?”

“Anh đừng có như vậy được không? Anh làm cho em thấy sợ đấy!”

Thấy tôi như vậy anh mỉm cười trấn an rồi ôm lấy vai tôi, nói sẽ không sao đâu. Rồi còn nói nếu có em bé thật thì chúng tôi phải nuôi dưỡng nó thật tốt. Không được thấy sự xuất hiện của nó là một cú ngã trong cuộc đời vì nó sẽ biết hết và thấy tủi thân lắm.

Thật sự là tôi rất ngạc nhiên khi mà một người như anh lại có thể nói ra những câu nói phản khoa học, có xu hướng tâm linh như vậy. Nhưng sao anh lại biết mấy chuyện đó nhỉ? Không phải biệt tài của anh là những con số và những dòng chữ loằng ngoằng trên màn hình máy tính mà đối với tôi chúng chẳng có nghĩa lý gì trong khi anh nói chúng có giá cả nghìn tỷ đô sao?

Tôi không nói gì cho tới khi đã đến trước cửa phòng khám sản phụ. Thấy khá nhiều người đến khám một mình mà không có chồng đi cùng, nhưng họ lại khá là vui vẻ. Vì sao vậy, tôi nghĩ là họ sẽ phải thấy tủi thân khi mà đi khám thai chồng mình không đi chung chứ nhỉ?

“Là vì sinh linh bé nhỏ đang lớn lên từng ngày trong bụng họ khiến cho họ thấy vui, nó cho họ có động lực để sống tiếp dù cho không nhận được sự quan tâm cần thiết từ chồng của mình...” tôi ngạc nhiên không phải vì anh biết tôi đang thắc mắc điều gì (tôi đã quá quen thuộc với việc bị anh đọc được suy nghĩ rồi)

mà tôi thấy ngạc nhiên vì những gì anh nói.

“Anh lôi ở đâu ra những câu nói như vậy thế Win?”

“Anh dành ra một đêm hôm qua để đọc những thông tin cần thiết về em bé, những bà mẹ mang thai...nhiều và những điều mà những ông bố nên làm.” Tôi cá là anh đã đọc được rất nhiều, với cái đầu ấy... một cuốn sách hơn nghìn trang anh chỉ cần dành ra hơn 1h để đọc và nhớ hết nội dung của nó, anh còn nói nếu anh đọc nó trong vòng một tuần thì anh có thể kể lại không sót một từ...

Nhưng cái tôi quan tâm là sao anh lại đọc nó làm gì.

“Sao anh lại đọc những thứ đó làm gì trong khi chưa dám chắc là em có em bé. Anh mau khai thật đi! Anh có chuyện gì giấu em? Dạo này anh lạ lắm!”

Tôi nhìn anh mặt đầy nghiêm nghị, trong đầu đang suy nghĩ một thứ mông lung.

“Anh mau nói đi chứ!” tôi gần như là nổi cáu với anh, không, không phải là gần như mà là tôi đang nổi cáu với anh trong khi trước giờ tôi gần như là không như vậy...

“Này, nhìn em chắc là lần đầu mang thai thôi phải không? Đừng quát lớn tiếng như thế, em bé dù nhỏ nhưng vẫn đều nghe được cả đấy.” Một chị gái với cái bụng lớn quá khổ ngồi cạnh quay sang nói chuyện với tôi. Nhìn chị ấy có vẻ vất vả nhưng lại cười rất tươi, chị đưa tay lên xoa xoa bụng mình. Nhìn như vậy tự nhiên tôi lại muốn mình có em bé...

“Em bé được mấy tháng rồi chị? Trai hay gái vậy chị?”

“Em có muốn sờ thử không?” tôi gật đầu rồi đưa tay lên chạm nhẹ vào bụng chị. Kì diệu thật, em bé đang đập, tôi cảm nhận được...

“Là một bé gái đó em, gần 9 tháng tuổi rồi... chắc chỉ nửa tháng thôi là chị có thể gặp mặt con mình rồi... em biết không? Đối với một người mẹ thì con cái là quan trọng nhất, hơn cả mạng sống của mình nữa, đừng bao giờ có ý nghĩ chối bỏ đứa con của mình trong khi có vô vàn những người mẹ đã phải hy sinh mạng sống của mình để dành giật lấy từng giây phút sự sống cho con...”

Sau khi nghe chị nói xong tôi thấy lạ lẫm. Tôi thấy mình ân hận vô cùng khi mà đã có những suy nghĩ lệch lạc. Tôi nên biết trân trọng những thứ hạnh phúc mà ông trời ban tặng ỉnh, đúng chứ? Dù gì đi chăng nữa thì cũng là con của tôi, vẫn là một điều kì diệu...

“Trần Hoàng Linh An!” tôi giật bản mình, tôi thấy hồi hộp lắm. Tôi thậm chí còn không thể biết được mình đang nghĩ cái gì nữa...

Anh cũng cùng vào với tôi...

“Đúng là có em bé chứ ạ?” tôi nhìn lên màn hình máy tính mà chẳng hiểu cái gì, chẳng nhìn ra cái gì ngoài một vùng đen thui... cho đến khi bác sĩ chỉ vào một chấm tròn nhỏ rồi nói:

“Đúng rồi. Là em bé đó! Em nhìn chỗ này này...”

Giây phút ấy tôi không biết mình thấy sao nữa, có thể là hạnh phúc...

...

Ra khỏi phòng khám tôi nhìn thật kĩ lại tờ giấy khám sức khỏe của mình. Khoan đã. Thai được bốn tuần, tức một tháng trước, mà một tháng trước chẳng phải là cái ngày tôi tỉnh dậy cùng anh trên giường hay sao?

“Anh có nghĩ là nên cho em một lời giải thích hay không? Anh đã nói không có chuyện gì đêm hôm đó rồi cơ mà...”

Anh nhìn tôi gãi gãi đầu rồi cười xòa:

“Anh xin lỗi, anh không cố ý, nhưng mà em không nghe chị vừa nãy nói rồi sao? Em bé nghe thấy hết đấy!”

Ôi trời, chồng tôi. Vậy mà anh làm tôi cứ nghĩ đây là một phép màu phản khoa học chứ... tôi sẽ không tức giận vì em bé nhỏ của tôi. Tôi sẽ không suy nghĩ gì đến quá khứ nữa, tôi sẽ tưởng tượng về một tương lai đẹp bên em bé nhỏ...

Con của mẹ!

33. Chương 33. Bên Em Lăn Nữa.

Dù cho là bảo không quan tâm đến chuyện quá khứ nhưng tôi vẫn thấy giận Win, tôi không thềm nói chuyện với anh ấy, hỏi gì thì tôi nói (cũng chỉ là ừ thôi). Kể ra nhìn anh bị giận như vậy cũng thấy tội tội nhưng đúng là do lỗi của anh mà, lại còn giấu tôi nữa.

“Vợ giận anh à?” tôi suýt nữa thì phì cười nhưng may mà trước đó còn kịp nhớ ra là mình đang giận anh. Cái gì mà gọi vợ xưng anh chứ?

“Không.” Có em bé mà nói dối trắng trợn như thế liệu có sao không nhỉ? Rõ là tôi đang giận anh mà...

“Thế sao vợ không nói chuyện với anh?”

“Thế đây không phải nói chuyện thì là gì? Mà anh bỏ ngay cái kiểu vợ vợ đi nhá!” Đến là bực với anh cơ, không thể nào giận anh lâu được mà, chắc tại anh là cái đồ ranh ma...

Ngồi tần ngần một lúc anh quay sang tôi nói chuyện nghiêm túc:

“Vậy mình tổ chức đám cưới em nhé! Ngay tuần sau cũng được.”

Tôi cũng muốn vậy lắm chứ vì không thể để bố mẹ biết tôi “ăn cơm trước kẻng” được, nhưng mà bây giờ mà cưới thì rắc rối lắm. Tôi cũng chưa sẵn sàng. Dù là anh có đủ điều kiện để làm một người chồng và một người bố tốt nhưng mà tôi thì vẫn còn trẻ con, hay làm anh bực mình, rồi thì chưa được tích sự gì hết. Tôi nghĩ mình chưa có đủ tư cách để được làm vợ anh, nhưng, con của tôi có vui không nhỉ khi có một người mẹ như tôi?

“Sao? Em đang suy nghĩ gì thế? Mình làm đám cưới nhé?” anh ôm tôi vào lòng rồi thì thầm từng chữ rất ngọt vào tai tôi. Tôi cứ ra điều như là đang xem ti vi không thèm để ý đến lời anh nói nhưng thực ra tôi đang phân vân, tôi dần bối rối, tôi không biết mình phải trả lời anh thế nào.

“Hử? Mình làm đám cưới nhé?” anh vẫn kiên trì hỏi tôi thật nhẹ chứ anh không hề gắt nên khi tôi tăng lên đi câu hỏi của anh...

“Nhưng mà bụng ra sẽ to ra, mặc váy xấu lắm!” đúng là tuy mới một tháng nhưng tôi đã bị mất eo rồi, bụng như thế này mặc váy sao mà đẹp được.

Thôi thì về phần bố mẹ tôi sẽ nói khéo vậy, chắc họ cũng hiểu thôi. Cả hai người đều quý anh mà, họ từ lâu đã coi anh là con trong nhà rồi và họ cũng hiểu anh là loại người như thế nào. Anh không phải kiểu tay chơi “ăn ốc đổ vỏ”.

“Anh sẽ thuê thợ thiết kế riêng cho em một bộ váy cưới thật đẹp, sẽ không bị xấu đâu. Anh hứa đấy!” tôi thấy mình thật hạnh phúc khi có anh, không giống như những người đàn ông khác rất sợ việc cưới vợ. Có những người phải cưới vì người yêu mình có thai chứ không hề muốn vậy mà bây giờ anh lại là người nắm nỉ tôi đồng ý lấy anh trong tình cảnh này...

“Thôi. Hay là để sinh con xong thì mình cưới nhé? Rồi hôm mình cưới sẽ có cả em bé dự, như vậy chẳng phải rất tuyệt sao?” Tôi mỉm cười nhìn anh.

Ôm tôi thật chặt anh nói nếu không tổ chức đám cưới thì anh sẽ đi đăng kí kết hôn, anh không muốn em bé nghĩ anh không chịu chấp nhận hai mẹ con. Tôi bật cười. Sao anh khi sắp làm bố rồi lại có những suy nghĩ đáng yêu và trẻ con như vậy chứ? Anh bắt tôi phải đi ngủ sớm, không được thức khuya như mọi hôm nữa. Dù không muốn nhưng vì em bé tôi vẫn phải nghe theo.

Thiên đường

Một cậu trai trẻ được đưa đến trước mặt Thượng Đế. Anh vẫn giữ nguyên được phong thái lịch thiệp của mình giống như khi ở dưới hạ giới, cũng như giữ đẹp vẻ đẹp trai của mình nữa nhưng anh lại không thể nhìn được gì vì đã mất đi đôi mắt.

Thượng Đế nhìn anh một hồi rồi nói:

“Nể thương tình người không làm nên tội ác nào khi còn sống, lại còn hy sinh cứu người, tuy đó không phải một hành động đúng đắn nhưng nay ta sẽ cho người một đôi mắt và một điều ước. Nói điều ước của người cho ta nghe”

Mình không cần suy nghĩ nhiều mà nói ngay:

“Tôi không ước gì thêm ngoài việc được bên em một lần nữa. Tôi muốn được em yêu thương tôi hơn yêu thương Win.”

Thượng Đế bật cười:

“Tưởng sau một năm suy nghĩ người đã thông suốt hơn chứ vẫn còn vương vấn bụi tình hay sao?”

“Mới chỉ một ngày thôi mà, nhưng dù cho có là cả một kiếp đi nữa thì tôi vẫn muốn được bên em thêm một lần nữa...”

“Trên này tuy mới chỉ là một ngày nhưng ở dưới hạ giới thì đã là một năm rồi. Ta chấp nhận cho người được thực hiện điều ước đó!” cảm động trước tấm lòng của anh Thượng Đế đồng ý...

...

“Không, không đời nào tôi lại đi làm con của tình địch.” Anh có thể đợi đến kiếp sau để thực hiện điều ước của mình vậy mà...

“Người nên nhớ, những bà mẹ luôn thương con mình hơn thương những người chồng. Người sẽ nhớ được quá khứ của mình cho đến khi cất tiếng nói.”

Vừa dứt lợi anh hụt chân khỏi những đám mây và rơi xuống...

Trong đêm nó mơ liên miên, một giấc mơ rất lạ nhưng đến khi tỉnh dậy thì không nhớ một cái gì và đau bụng quằn quại. Mồ hôi mồ kê vã ra như nước. Win lo lắng lái xe đưa nó đến bệnh viện ngay trong đêm như đến khi kiểm tra thì lại không có vấn đề gì và thai nhi còn khỏe hơn bình thường nữa. Nó đã dần dứt cơn đau và thở phào nhẹ nhõm khi biết em bé không sao.

34. Chương 34. Giọt Mờ Áo.

Đêm qua thực sự là tôi đã rất sợ, tôi sợ em bé sẽ xảy ra chuyện gì không hay vì bụng tôi rất đau, tưởng như có thể chết đi được. Mặc dù bác sĩ đã nói em bé rất ổn nhưng tôi vẫn thấy rất lo vì dù sao tôi cũng mới chỉ 19 tuổi, độ tuổi quá nhỏ cho việc mang thai. Đã vậy bố mẹ tôi vẫn còn ở quê chưa về, rõ là bảo đi một tuần mà đến nay đã một tháng vẫn không thấy về, chỉ gọi điện về báo có việc nên ở lại đó thêm một thời gian.

Bây giờ thì bụng tôi cũng đã bình thường trở lại rồi, cũng do đêm qua như vậy nên tôi dậy hơi muộn cứ nghĩ là anh đi làm rồi nên cũng chưa chịu dậy, ai ngờ anh lại nghỉ làm ở nhà để chăm sóc cho tôi:

“Em muốn ăn gì?” anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán tôi trong khi tôi còn đang chưa tỉnh ngủ vẫn còn nằm trên giường.

“Anh không đi làm hay sao?”

“Không, em như vậy thì anh đi làm sao được. Hôm nay anh xin nghỉ để đưa em đi chơi, bác sĩ nói chắc do em mang thai sớm, tâm lý không được tốt nên mới xảy ra chuyện như đêm qua.”

Tôi ngồi dậy xí mặt rồi đưa tay ôm lấy cổ anh, tựa đầu vào ngực anh, anh cũng vòng tay ôm tôi thật chặt.

“Em làm ảnh hưởng đến công việc của anh rồi đúng không?” công việc của anh bận như vậy mà phải nghỉ ở nhà để đưa tôi đi chơi thật khiến cho tôi không thấy

thoải mái chút nào hết.

Anh nhăn mặt kéo tôi dậy:

“Em toàn lo những chuyện vớ vẩn đấy! Công việc cũng làm gì mà bận đến nỗi không thể đưa vợ con đi chơi được. Nào nhanh, đánh răng rửa mặt nhanh đi rồi xuống ăn sáng. Anh cho em đứng 5p đấy nhé!”

Nói xong anh đi xuống để dọn đồ ăn, tôi mỉm cười hạnh phúc đưa tay lên đặt vào bụng mình thầm nghĩ

“Em bé của mẹ, bố con tuyệt vời quá có đúng không? Sau này lớn em bé phải thương bố mẹ như bố mẹ thương em bé bây giờ nhé. Dù em bé nhỏ nhưng hiểu được những gì mẹ nghĩ đúng không?”

Sau khi làm vệ sinh cá nhân thì tôi thay đồ xong rồi mới xuống ăn sáng, ăn xong tôi lười phải đi thay đồ lắm.

Hôm nay chắc anh đã phải dậy từ sớm lắm để chuẩn bị đồ ăn cho tôi, anh nướng bánh và cả hầm sườn cho tôi nữa. Nói anh sao phải vất vả như vậy làm gì chỉ cần đi mua bánh cho tôi cũng được để anh còn ngủ, mấy hôm nay anh thức khuya dậy sớm nhiều quá rồi, tôi sợ anh sẽ ốm mất thì anh lại bảo bánh mỳ người ta làm không chất lượng, ít chất dinh dưỡng, ăn chỉ để no thôi.

“Ăn xong mình đi mua đồ em bé rồi đi xem phim nhé? Xem phim xong anh đưa em đi dạo rồi đi spa thư giãn một chút, xong rồi mình đi ăn tối rồi về nhà.” Anh vừa ngồi nhìn tôi ăn vừa nói, chẳng hiểu từ lúc nào mà anh lại hay nói đến vậy, chẳng bù cho ngày xưa nói câu nào cũng chỉ sợ phí nước bọt của mình.

“Nhưng đã biết em bé là trai hay gái đâu mà mua đồ, với lại em không đi spa đâu, em không thích mấy chỗ đó!” từ nhỏ tới giờ tôi giao việc chăm sóc sắc đẹp của mình cho người khác và cũng không ưa mấy cái kiểu

đó, mẹ bắt tôi đắp dưa chuột thôi tôi đã thấy vướng víu rồi chứ nói gì là nằm để cho người ta xoa lên người mình mấy thứ dưỡng chất nhớt nhều đó.

Vậy là tôi nhất quyết không chịu đi spa, anh cũng không thể bắt ép tôi đi được. Nhưng tôi lại phải đi mua đồ em bé cùng anh.

Thật sự thì rất hiếm khi tôi và anh có cùng quan điểm nhưng không hiểu sao lần này cả hai lại cùng muốn em bé là con gái, thế là cả hai cùng hào hứng chọn toàn đồ con gái.

“Con gái thích màu hồng chứ nhỉ?” nói xong anh nhặt lên một đồng đồ nào là quần áo, nào tất, nào giày, mũ đủ kiểu. Rồi thì anh còn lấy luôn cả đồ của bé 3 tuổi.

“Này, này. Anh đừng có lấy mấy cái đó, đồ của bé 3 tuổi mà, còn chưa biết em bé lớn đến mức nào nữa cơ mà, mua về em bé không mặc vừa thì sao?”

Anh nhìn đồng đồ trên tây đầy tiếc nuối rồi mãi sau cũng chịu để nó về lại kệ. Vậy là đồ của em bé từ sơ sinh cho đến lúc 1 tuổi hoàn toàn do anh chọn hết, chắc anh là một ông bố hiếm có trên thế giới này.

Chọn đồ xong chúng tôi đi xem phim, tôi giật mình khi biết anh mua vé phim hoạt hình. Anh nói phim hành động không tốt, phim tâm lý không tốt, phim ma lại càng không được nên anh mua phim hoạt hình. Tôi nhìn anh không nói lên lời, chẳng phải anh còn có thể mua phim hài hay sao? Đã vậy lại còn là hoạt hình búp bê baby nữa chứ, làm sao anh xem?

Đúng là tôi đã quá coi thường anh khi nghĩ rằng anh không thể xem được hoạt hình búp bê baby tại vì từ đầu để giờ anh đều xem một cách rất chăm chú, không có vẻ gì là chán ngán cả. Đến đoạn công chúa ôm hoàng tử anh còn nắm tay tôi mỉm cười nữa. Nếu đây không phải là rạp chiếu phim và xung quanh rất nhiều trẻ con thì có lẽ chúng tôi cũng đã bắt chước phim rồi.

“Này, hai người đừng có đóng phim tình cảm trong rạp chiếu phim hoạt hình như vậy có được không?” cả tôi và anh đều giật mình quay lại đằng sau.

“Ồ, Su?” tôi khá ngạc nhiên khi thấy cậu bé lại cùng Minh Anh đi xem phim, lại còn là phim này nữa chứ.

“Chị à, rõ ràng em là người hỏi mà sao chị lại để ý đến Su của em trước như vậy chứ?” Con bé nhìn tôi rồi bĩu môi.

“Đấy người ta gọi là sự hấp dẫn của những người đẹp trai!” cậu nói xong thì lấy lon coca bên cạnh uống một ngụm rồi nhìn tôi mỉm cười.

“Một cô gái như Linh An sẽ không bị hấp dẫn bởi gương mặt búng ra sữa của cậu đâu, để so với tôi thì cậu làm gì có cửa!” anh vẫn cứ xem phim và nói buâng quơ như vậy. Nhìn vẻ mặt của Su thì có vẻ là cậu nhóc không được vui, chắc cậu không đến mức để bụng những gì anh vừa nói đấy chứ?

“Nhưng sao hai đứa lại đi với nhau?”

“Chị à, phải khó khăn lắm em mới có thể đi với anh Su mà sao chị lại toàn hỏi những câu như vậy chứ?” con bé lại nhìn tôi rồi nhún vai, đúng thật là.

“Chứ không phải cô theo đuôi tôi sao?”

Minh Anh chưa kịp nói gì thì Win đã thay nó trả lời:

“Chứ không phải nó giống cậu hay sao?”

...

Vậy là kể từ lúc đó chúng tôi không thể nào xem phim được nữa. Su với Minh Anh thì cứ cãi nhau như trẻ con suốt con anh thì toàn ngồi nói bóng gió. Một ngày đang vui thì một mối vậy đây.

Xem xong phim thì tôi nói một muốn về, anh đồng ý rồi nói hôm khác sẽ đưa tôi đi tiếp.

Tình cờ đi ngang qua rạp chiếu phim Su thấy Win đưa Linh An vào nên cũng vào theo, lần này cậu chỉ vô tình chứ không có chủ ý theo dõi hai người họ, ai ngờ lại bị cô nhóc Minh Anh phiền phức bám đuôi.

Tự nhiên khi thấy Win tỏ vẻ chăm sóc nó như vậy cậu lại có cảm giác không vui trong lòng.

Cắt đuôi được Minh Anh cậu bước từng bước nặng nề trên đường mưa người dài, trời mưa nhưng cậu lại không tìm chỗ trú mà cứ mặc kệ để cho người mình ướt sũng.

Hoà vào mưa là giọt nước vô hình, những giọt nước đáng thương. Hình ảnh người chị gái hiện lên trong màn mưa mờ ảo...

35. Chương 35. Những Muộn Phiền.

Đến tối tự dưng tôi thấy bố mẹ lại kéo hành lý vào nhà, ơ, rõ là bảo tuần sau mới về mà hôm nay đã về rồi. Thế là tôi cứ chạy theo xoắn xoe tìm đồ ở quê xem có gì ăn ngon không. Từ hôm đau bụng phải đi viện ề đến giờ tự dưng tôi lại cứ thèm ăn liên tục, lại còn toàn là những thứ linh tinh khó kiếm nữa chứ khiến cho Win thêm vất vả cả ra.

“Cô ngồi im một chỗ cho vợ chồng tôi nhờ!” tôi sững người với câu nói của mẹ, bình thường thì mẹ vẫn hay trêu tôi nhưng mà chưa bao giờ trêu kiểu đấy. Thế là tôi cứ ngơ ngác nhìn bố mẹ mình đang xếp đồ mang ở quê lên ra bàn, cứ thấy lạ lạ thế nào ấy. Nhìn sang Win thì anh mỉm cười ý nói là không có gì rồi kéo tôi ngồi xuống ghế.

“Sao bố mẹ lên sớm thế? Con tưởng tuần sau bố mẹ mới lên cơ mà nhỉ?”

“Vợ chồng tôi lên sớm để xem vợ chồng anh chị ăn ở thế nào. Chị giỏi lắm rồi!” nghe đến đây tôi đã hiểu có chuyện gì xảy ra rồi, chắc là cái tên không biết sợ ai nhà tôi đã khai báo thành khẩn hết mọi chuyện với bố mẹ tôi rồi. Không biết phải giải thích thế nào vì dù gì thì chúng tôi cũng là người sai.

Mẹ tôi lấy tay đánh vào vai tôi một cái rồi mắng:

“Con có biết sinh mạng đáng quý như thế nào không? Tại sao con có thể có ý định giết hại đứa con của mình được hả? Lớn rồi chứ con bé bỏng gì đâu mà suy nghĩ nông cạn như vậy hả? Có em bé trước khi cưới thì có sao chứ, dù sao thì hai đứa cũng cưới cơ mà. Rồi thì còn biết bao nhiêu người làm mẹ đơn thân vậy mà tại sao con lại có ý định giết cháu của mẹ hả? Dù chỉ là một giọt máu nhưng nó cũng là một sinh linh đấy!” mẹ tôi vừa khóc vừa đánh tôi, bố và anh Win thì cản mẹ lại vì dù gì thì tôi cũng đang có em bé, chẳng hiểu mẹ đang nói cái gì nhưng thấy mẹ khóc tôi cũng khóc theo.

Bố tôi thấy vậy thì đưa tay lên lau nước mắt cho tôi:

“Sắp làm mẹ rồi mà còn khóc như vậy à? Không tốt cho em bé đâu con. Ngoan, nghe bố nín nào.” Anh cũng ôm lấy vai tôi ra điều an ủi.

“Còn bà nữa, nói linh tinh cái gì thế hả? Thành Win nó nói con bé mang thai lần đầu lại còn ảnh hưởng tâm lý không tốt nên mới phải nhập viện vì đau bụng chứ bà nghe đâu mà thành nó định bỏ thai thế hả?” cứ tưởng đâu mẹ tôi nghe nhầm thật chứ ai ngờ vừa lau nước mắt mẹ vừa nói:

“Ông thì biết cái gì? Chỉ khi có suy nghĩ muốn bỏ đứa nhỏ thì mới bị động thai thôi nhé!”

Bố nói mẹ tôi mê tín, toàn những điều vớ vẩn. Tôi nói một muốn đi nghỉ, nằm trên giường tôi không thôi nghĩ đến những gì mẹ nói, đúng là tôi đã có suy nghĩ muốn bỏ cái thai này đi.

“Em bé của em, mẹ xin lỗi, mẹ không cố ý đâu. Chỉ là bất ngờ quá nên mẹ không biết phải làm sao thôi, bây giờ mẹ biết rồi, mẹ thương em bé rồi. Mẹ biết mẹ sai rồi...” tôi nằm trong chăn xoa xoa bụng vừa nói vừa khóc. Đúng là tôi đã có suy nghĩ quá là nông cạn, có những người không thể có con vậy mà tôi lại có ý nghĩ bỏ đi đứa con của mình. Tôi là một người mẹ tồi tệ đúng không?

Hôm sau tôi theo mẹ ra cửa hàng, bố với anh Win không cho tôi đi vì sợ tôi mệt nhưng may có mẹ nói giúp, mẹ nói tôi phải ra ngoài nhiều một chút em bé mới khỏe được, làm việc nhẹ thôi. Tôi cũng nghĩ vậy vì nếu cứ bắt tôi ở nhà mãi thì chắc tôi buồn chết mất.

Nhưng vì còn ngại nên tôi nói mọi người không được tiết lộ chuyện tôi có em bé ra ngoài.

“Dạo này anh chị đi đâu mà hôm nay mới thấy ra quá vậy? Chị bị ốm à?” Su nhìn tôi đầy lo lắng, cậu nhóc rất biết quan tâm đến người khác đấy chứ. Nhưng không hiểu tại sao đối với Minh Anh cậu lại tỏ ra tuyệt tình đến vậy. Tôi thấy Su với Minh Anh cứ giống giống như anh Hùng với chị Lâm Anh, nhưng chắc hai người này không có quan hệ như vậy đâu. Vậy thì là gì nhỉ, là cậu thấy con bé phiền thật hay sao?

“Ừm, chị có hơi mệt một chút, nhưng hôm nay thì khỏe rồi. Mà Minh Anh hôm

nay không thấy đi làm nhỉ?” đang cười vui vẻ nghe tôi nhắc tên con bé cậu lại sầm mặt lại rồi nói đi làm việc, kì thật.

Mà vừa nói đến anh Hùng với Lâm Anh mới nhớ. Hai người này từ khi học xong cấp 3 thì vừa học vừa làm luôn tại công ty của gia đình nên không có thời gian rảnh rỗi nhưng mà như vậy cũng không được. Dù bận rộn đến đâu thì cũng phải đến nhà tôi chứ, dù sao tôi cũng là em gái anh và dù là không nói ra không thừa nhận nhưng Lâm Anh cũng là con của bố mẹ tôi mà. Tôi biết là vì sợ tôi buồn nên họ không nói chứ con mình để ra ai mà không thương cho được, tôi dù sao cũng chỉ là con nuôi thôi mà.

Hỏi Win xem Minh Anh có gọi điện xin nghỉ hay gì không thì anh nói thời gian này RED đang rất bận rộn nên có lẽ con bé không thể đi làm được. Đúng là tôi đã quên mất một điều rằng con bé vẫn còn làm việc cho tổ chức đó. Rồi cả Nguyên, chắc anh cũng vất vả lắm. Dù cho anh có đối xử với tôi và Win như vậy nhưng chúng tôi vẫn quyết định tha thứ dù cho có lẽ anh cũng không cần đến sự tha thứ đó.

Win nói anh chứ từng có ý muốn tranh đấu gì nhưng tham vọng của Nguyên quá cao, giống như ông nội anh nên Nguyên luôn tìm cách để tranh giành với anh từng chút một. Theo tôi thấy có thể bây giờ anh đang thấy ngao ngán vị trí của mình vì thứ gì mình không có còn ao ước chứ đến khi có rồi mới biết thực ra nó chẳng có gì, nhất là trong trường hợp này, để đạt được vị trí đó chắc anh đã phải hy sinh rất nhiều thứ, đầu tiên sẽ phải kể đến nhân cách của mình...

Còn Minh Anh, con bé chắc không được may mắn như Win, tôi biết con bé cũng không muốn làm việc tại tổ chức đó nhưng lại không có cách nào để thoát ra. nhất là khi yêu Su, chắc con bé cũng lo lắng cậu một ngày rồi cũng sẽ biết nó thực ra là ai...

Về Su thì nghe nói bố mẹ cậu đã mất từ khi cậu còn nhỏ, chỉ có mỗi chị gái thì vài năm trước cũng bị tai nạn đến nay thì vẫn hôn mê và không thể tỉnh lại được nữa. Thật đáng thương, chắc cuộc sống của cậu vất vả lắm...

36. Chương 36. Chỉ Là Muốn...

Minh Anh ngồi trầm ngâm trước cái máy vi tính trong phòng làm việc, vẫn cùng một công việc mà trước đây nó làm rất có trách nhiệm nhưng bây giờ thì nó lại không muốn làm gì hết. Chỉ ngồi im một chỗ nhìn những con số vô nghĩa chạy liên tục trên màn hình...

“Sao cậu không thích tôi? Cậu có nhất thiết phải làm như vậy không? Sống một cuộc sống yên bình không được hay sao mà cứ phải trả thù người ta? Rốt cuộc thì cậu đang định làm cái gì vậy chứ?” nó cứ ngồi lẩm bẩm suốt như vậy. Hơn ai hết nó biết rõ thân phận thực của Su, việc điều tra thông tin cá nhân của người khác thì chỉ cần nửa ngày là RED có thể tra ra hết cả gốc tích họ hàng mà.

Nó biết Su hận Win lắm nhưng mà dù sao đây cũng đã là chuyện của quá khứ rồi và hơn nữa đó cũng không phải là chuyện mà Win cố tình gây ra, rõ ràng ai cũng biết đó chỉ là một tai nạn và hơn ai hết chắc cậu ta cũng biết rõ thủ phạm thực sự là ai, cậu biết rõ người thực sự có lỗi trong chuyện này là ai...

Lần đầu tiên nó hẹn gặp Su với tư cách là một nhân viên cấp cao của RED, tất nhiên nó cũng đoán chắc rằng cậu đã biết từ lâu rồi, với con mắt và những suy đoán nhanh nhạy đó thì không có lí gì cậu lại không biết nó là người của RED, chắc cũng vì lí do đó mà cậu ghét cay ghét đắng nó, một người làm việc cho tổ chức mà cậu hận đến tận xương tủy...

“Cũng ra mặt rồi cơ à? Cô Lela!” Su nhìn con bé rồi nở một nụ cười khinh bỉ rồi lấy ra một điều thuốc. Cố gắng không đau lòng nó nói:

“Đừng có hút thuốc ở đây!”

“Ồ, tốt thôi!” cậu mỉm cười, một nụ cười khiến trái tim nó lạnh ngắt rồi vứt điều thuốc chưa kịp châm xuống đất. Đưa chân lên đạp nát rồi nói một câu buông quơ:

“Những thứ cận bã, ngấm ngấm để lại xã hội cũng chỉ đáng như này thôi. Thật khổ khi mà biết chết nhưng vẫn cứ lao vào. Chỉ khác là một bên vì chính nghĩa và một bên là vì sự ham muốn của con người.” Nó biết cậu đang mượn điều thuốc để ngấm ám chỉ RED, tuy gia đình cậu không có đối đầu với RED nhưng lại cũng là nạn nhân. Chỉ vì một lí do ngớ ngẩn mà bị kịch xảy ra, nó phá tan một gia đình vốn rất hạnh phúc với cuộc sống êm ả của mình...

“Anh biết rõ không phải là lỗi của Win mà!” nó lấy hết can đảm nhìn vào mắt của cậu. Su không nói gì mà chỉ cười khẩy một cái. Một lúc lâu sau mặt cậu biến sắc, lạnh dần...

“Tôi cũng đâu có nói đó là lỗi của anh ta?!”

“Vậy sao anh lại định trả thù Win? Anh ấy đang sống rất hạnh phúc và đang cố gắng sửa chữa những sai lầm của mình mà!”

“Tôi cũng đâu nói là sẽ trả thù!” cậu nhìn thẳng vào mắt nó khiến cho nó bối rối...

“Vậy, vậy lí do gì anh lại tiếp cận chị Linh An?”

Suy nghĩ một hồi lâu Su đứng dậy ra về, nó cứ ngồi im mà nhìn theo bóng dáng của người con trai đó, chợt cậu dừng lại nói:

“Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, không thù hận.”

Con bé chăm chăm suy nghĩ mãi về câu nói đó của Su, chẳng lẽ nó lại suy đoán sai? Cũng có thể lắm chứ! Đúng vậy, vì nếu trả thù thì Su sẽ tiếp cận anh nó-Gia Nguyên chứ không phải là Win, nhất định vậy. Nó tự nhủ với bản thân mình như vậy rồi quên đi mọi suy đoán của mình. Nó sẽ để cho cậu sống cuộc sống mà cậu muốn. Sẽ không nói ra bí mật đó với bất cứ ai...

Su ngồi tựa lưng vào tường của một căn nhà cũ trong ngõ nhỏ, thở ra làn khói mờ ảo...

“Tôi muốn sống một cuộc sống bình thường nhưng các người đã phá hỏng nó mất rồi. Có thể coi khinh mạng sống của người ta như vậy sao? Đến cả kí ức cũng không có phần cho người đã chết thay anh hay sao?”

Su rít một hơi dài rồi ngấm cổ lên trời và thở ra. Nhất định...

37. Chương 37. Hé Màn Kí Ưc.

Dạo này tôi thấy mình hay bị đói và ăn rất nhiều, cũng sợ bị béo nhưng lại sợ em bé bị đói hơn vậy là vừa ngồi trông quán tôi vừa ăn. Minh Anh không có ở đây nếu không con bé thảo nào cũng lại kêu tôi ăn nhiều à xem. Mà nói đến Minh Anh mới nhớ, dạo gần đây có vẻ như là Su cũng không vui, nhưng mà tôi lại không dám hỏi, đôi lúc cậu nhóc cũng khá là nóng tính.

“Chị ơi!” tôi mỉm cười nhìn lên cậu nhóc vừa gọi mình, chắc là thanh toán tiền.

“Sao em?”

“Chị cho em hỏi Su nó làm việc ở đây phải không ạ? Chị cho em gặp nó một chút với!”

Chưa kịp gọi thì tôi đã thấy Su đi từ trong bếp ra rồi. Thấy bạn thì cậu có vẻ hơi ngạc nhiên rồi kéo ngay bạn mình ra ngoài nói chuyện, đúng thật là... chắc lại sợ Win biết rồi trừ tiền lương đây mà.

Vừa ngồi trông quán tôi cũng vừa tranh thủ đọc thêm một vài bài viết về việc mang thai và chăm sóc em bé sau này, có nhiều việc phải làm quá... rồi sau khi sinh xong cũng có nhiều thứ tôi không được ăn nữa...

Đến khi nói chuyện với bạn xong Su quay lại làm việc nhưng tôi để ý được là thỉnh thoảng cậu nhóc lại nhìn tôi rất lâu rồi cúi mặt xuống suy nghĩ gì đó. Rồi còn xin về sớm nữa, hôm nay anh không có ở đây nên tôi cũng cho cậu nhóc về, chắc bạn bè lại rủ nhau đi chơi đâu đó. Thích thật đấy! Tôi thì chẳng có bạn...

“Mẹ ơi! Tự nhiên con thấy mệt, con về trước mẹ ở đây một mình như vậy có được không?” dạo này quán đông khách mà nhân viên thì cứ nghỉ hết như vậy, tôi thì cũng không làm được nhiều khiến ẹ tôi vất vả quá.

“Ừ, không sao đâu con. Mệt thì cứ về nghỉ đi, phụ nữ thời kì đầu mang thai là hay bị như vậy lắm, bình thường thôi nên cũng đừng lo lắng gì nhé?! Cũng sắp đến giờ bố con tan ca ở công ty rồi!”

“Vâng, vậy con về đây!”

Đi bộ thì cũng hơi mệt định bụng gọi taxi thì nghĩ đến ô tô tự nhiên tôi lại thấy sợ sợ, bình thường thì đâu bị say xe, mấy lần đi xe của Win tôi đã thấy say say rồi...

Lại phải cố lê lét cái xác đi về, đang đi thì gặp Su.

“Chị về luôn à?”

“Ừ, chị hơi mệt nên cũng về sớm.”

Suy nghĩ một lát cậu nhóc hỏi tôi:

“Anh Win không đi đón chị hay sao?”

“Không, hôm nay anh ấy bận lắm chắc cũng phải về muộn nữa nên chị đi bộ về thôi, với lại dạo này chị cũng không muốn ngồi ô tô.”

Nhìn tôi một lát rồi cậu nhóc nói tôi có muốn cậu đưa về không? Cũng sợ làm phiền nhưng khi Su nói cậu không bận gì thì tôi đồng ý, dù sao thì ngồi xe máy vẫn tốt hơn là đi bộ.

Lâu không được đi xe máy hôm nay ngồi lại thì thích thật đấy, gió mát lắm.

“Bây giờ em có chút việc ghé qua nhà, cũng ở gần đây thôi, chị về nhà cùng em rồi em đưa chị về nhé?”

Tôi đồng ý ngay vì từ lâu tôi đã muốn biết cậu nhóc sống cuộc sống như thế nào rồi.

Dù là sống một mình nhưng mà căn nhà của cậu lại cũng khá là lớn. Nghe cậu nói thì gia đình ngày xưa bố mẹ mất chỉ là do tai nạn giao thông và cũng không có nợ lẫn gì ai nên khi mất toàn bộ số tài sản để lại cho cậu cũng kha khá.

“Ô, con mèo đẹp vậy?” tôi thấy con mèo đang đứng đằng xa thì định chạy lại ôm nó ai ngờ Su lại vội vàng kéo tôi lại:

“ĐỪNG LẠI GẦN NÓ!” cũng cùng lúc đó con mèo đang định lao vào tấn công tôi, không ngờ nó đẹp mà lại hung dữ như vậy.

Sau khi đã mắng con mèo để nó đi chỗ khác cậu nói con mèo đó rất thông minh. Không hiểu rõ ý cậu lắm nhưng tôi cũng thôi không hỏi lại, thông minh mà lại đi tấn công người là sao?

Su rót cho tôi một cốc nước lọc:

“Đó là chị gái đã mất cách đây bốn năm của em, cũng cùng thời gian mà bố mẹ em mất...” cậu nói vậy khi thấy tôi đang nhìn vào bức ảnh người con gái trên tường, ban đầu cứ ngỡ là người yêu của cậu vì cô gái khá xinh và trẻ. Nghe cậu nói thì cô ấy bằng tuổi của Win và ngày xưa họ cũng cùng học chung trường nhưng chắc anh không quen.

“Họ mất cùng một vụ tai nạn à?”

“Không bố mẹ em mất khi đang trên đường đến nhận xác chị tại bệnh viện, em cũng cùng đi nhưng lại chỉ bị thương nhẹ vì đi tai nạn xảy ra mẹ đã vội vàng ôm lấy em.” Đúng là tình mẹ thật là cao cả mà, chắc là người mẹ nào cũng sẽ bảo vệ con của mình như vậy thôi, ngay cả tôi cũng vậy...

38. Chương 38. Bí Kịch Trong Quá Khứ.

Do một vài góp ý nhỏ mà từ chap này tg sẽ sửa “nó” thành “cô” nhé. trên thì các chap trước có thời gian thì tg sẽ tranh thủ sửa lại còn các wed khác cop từ thì bạn đọc thông cảm nhé! Thân!

Đang nói chuyện thì đột nhiên cô thấy hơi buồn ngủ nhưng lại có điện thoại của Win.

“Em nghe đây...”

“Em đang ở đâu? Mà em sao thế? Anh nghe giọng em cứ lạ lạ...”

...

“Alo? An?” anh lo lắng vì không thấy cô nói thêm gì nữa. Mãi sau mới có người trả lời, nhưng...

“Chị ấy đang ở chỗ của em. Anh không phải lo đâu.” Cậu nghe máy rồi nhìn cô đang nằm ngất lịm trên sàn nhà nở một nụ cười đầy thách thức với anh. Có thể việc mang cô ra để trả thù anh là sai trái vì cô vốn là người vô tội nhưng đó lại là cách tốt nhất và sẽ khiến cho anh đau đớn nhất.

“Su? Cậu đang ở đâu? Nếu không muốn tôi giết cả nhà cậu thì đừng có làm điều gì ngu ngốc. Tôi không ngại giết người đâu!” anh nghiến răng nói từng câu từng từ vào điện thoại. Cậu nghe xong chỉ cười nhếch mép một cái rồi tắt máy.

“Tất nhiên là anh đâu có ngại giết người, muốn giết cả nhà tôi ư? Anh không đủ khả năng đâu vì họ đã chết rồi cơ mà. Thật buồn khi anh không nhớ tôi là ai...”

Su đưa cô đến căn nhà khi xưa cả gia đình cậu sinh sống nhưng từ lâu đã bỏ hoang vì anh sợ phải sống trong đó, mỗi khi đặt chân vào đó từng mảnh kí ức hạnh phúc khi xưa lại tìm về khiến cho cậu thấy sợ hãi hiện tại.

“Đến rồi sao?” Một đám người đã ngồi đợi sẵn trong nhà nhìn cậu bế cô trên tay nở nụ cười đầy khả ố. Không nói gì cậu chỉ lẳng lặng ôm cô đặt vào trong căn phòng của chị gái mình khi xưa.

Trong căn phòng tràn ngập hình ảnh của Win trên tường, đều là những bức ảnh không rõ nét mà chị gái cậu chụp lên được bởi chưa bao giờ chị ấy có cơ hội lại gần

anh, có cả những tấm ảnh mà thoát nhìn qua thì không thấy gì đặc biệt nhưng khi nhìn rất kĩ thì có thể thấy bóng dáng một người con trai mờ nhạt khuất sau hàng cây. Chị gái của cậu đã mỉm cười hạnh phúc khi nhìn thấy những bức ảnh đó, cậu vẫn còn nhớ như in những nụ cười đó nhưng đồng thời cậu cũng không quên tiếng khóc ngày nào của chị.

Cậu ôm lấy đầu đau khổ khi nhớ lại những mảnh kí ức đó.

“Sao vậy, Sơn? Hôm nay là ngày em nên vui mới đúng vì chúng ta sắp trả thù được. Cho bố mẹ em và cho chị gái em nữa...” một người con trai bước vào phòng đặt tay lên vai Su, phải rồi tên thật của cậu là Sơn, cậu nói mình là Su vì cậu không muốn cho những người mà cậu xem là kẻ thù gọi tên của mình.

Sơn ngược mắt lên nhìn người con trai đó rồi nắm chặt tay lại:

“Mình có đang làm đúng không anh? Tại sao mình lại phải hại một người vô tội chỉ vì muốn trả thù? Mình có đang đi sai hướng không? Chị ấy đâu có lỗi gì...” cậu nhìn cô đang nằm ngủ trên giường mà lòng cảm thấy ân hận vô cùng, cậu không lẽ làm hại người con gái ấy, cậu đã từng rất ghét cô nhưng khi tiếp xúc cậu mới nhận thấy cô là một người con gái vô cùng thánh thiện...

Sau khi nghe cậu nói vậy người con trai đó ngay lập tức túm lấy cổ áo cậu:

“Sơn! Cậu quên rằng chính con đàn bà này đã cướp đi người mà chị gái cậu yêu thương hay sao? Cậu nghĩ rằng chị mình có thể hạnh phúc khi nhìn thấy người mà mình hằng đêm nhớ hạnh phúc bên một người con gái khác hay sao?”

Cậu gạt tay người con trai đó ra:

“Anh đang nói cái gì vậy? Chị ấy đâu có cướp cái gì của ai, dù sao thì chị tôi cũng chỉ là yêu đơn phương thôi mà. Tôi không muốn hại một người vô tội, với lại, không phải anh cũng yêu chị tôi sao? Chắc anh rất hận Win vì anh ta có được trái tim của chị tôi trong khi anh lại không thể, đừng mang cái chết của chị tôi ra để làm cái cớ trả thù...”

Nhận thấy Sơn đã nhận ra tất cả âm mưu của mình, Huy cố gắng dùng lời lẽ khôn khéo để khiến cho cậu không từ bỏ kế hoạch trả thù hoàn hảo mà anh đã phải mất rất lâu mới có cơ hội này:

“Thôi, nhưng chúng ta không thể dừng lại được, em không thấy dù cho được chị em hy sinh cả tính mạng mình để cứu thì anh ta cũng không có một mảnh kí ức nào dành cho cô ấy hay sao? Chính con đàn bà này đã chiếm hết vị trí của chị em...”

Sau khi nhận thấy thái độ của Sơn đã thay đổi theo hướng mình mong muốn Huy đi ra ngoài, nở một nụ cười đắc chí với đám bạn của mình ở bên ngoài. Họ đã lợi dụng Sơn cho việc trả thù của mình, những người ở đây tuy không phải ai cũng có thù oán với Win nhưng lại ghét anh do những lời người khác thuật lại.

Sau khi Su tắt máy Win đã gần như là phát điên lên. Anh không biết mình đã có thù oán gì với cậu ta để mà đối tượng được nhắm vào cho việc trả thù lại là cô. Hết Nguyên bây giờ lại đến cậu ta, tại sao những người đó lại luôn nhắm vào người con gái vô tội của anh?

Không có tín hiệu GPS nên Win phải gọi cho Minh Anh, bây giờ chỉ còn cách là dùng đến RED thì may ra anh mới có thể lần ra tung tích của cô.

“Chị ấy sao rồi?” Minh Anh sau khi nghe Win gọi thì nhanh chóng chạy tới, vội vàng đến nhà hiện tại của Sơn. Cửa đóng im lìm, anh kích động đưa chân đạp đổ cửa và xông vào trong, không có ai nhưng khi hai người họ vào tới thì tivi bật lên tự động. Trên màn hình là hình ảnh của người con gái mà anh không hề quen, cho dù anh có cố gắng đến mức nào thì anh cũng không biết người con gái kia có liên quan gì đến mình.

“Đó là chị gái của Su, người đã chết thay anh trong vụ ám sát mà anh trai em bày ra 4 năm trước.”

Lúc này đây trong đầu anh mới mơ hồ nhớ ra...

39. Chương 39. Chết Thay.

Anh giữ nguyên dáng đứng cho hai tay vào trong túi quần nhìn người con gái trước mặt mình với anh mắt rất khó hiểu. Từ trước tới nay chưa một ai dám ngăn đường đi của anh vậy mà một cô gái nhỏ bé này lại

dám làm như vậy.

“Em, em thực sự rất thích anh. Em rất thích anh. Em thích anh từ rất lâu rồi nhưng không dám nói, chỉ dám nhìn trộm anh từ xa... em biết dù mình có nói ra thì nó cũng chẳng có nghĩa lí gì với anh cả...” cô gái đó không dám nhìn vào anh khi nói chuyện mà chỉ dám nhìn xuống sân trường. Nơi này rất vắng, không có một bóng người nào. Tại vì cô thấy anh đi về hướng này nên mới vô thức bước theo nhưng không ngờ lại bị anh phát hiện và đành phải bước ra trước mặt anh và nói những lời này.

Anh vẫn nhìn cô với ánh mắt không chút cảm xúc nào, có cảm giác như những điều cô đang nói với anh không chút nghĩa lí nào và vô cùng nhàm chán vậy. Vẫn vẻ mặt đó anh bước qua cô nhẹ như một cơn gió nhưng hành động đó lại có sức tàn phá vô cùng lớn đối với trái tim nhỏ bé của cô, vẫn biết là sẽ chẳng có kết quả gì khi nói ra nhưng cô vẫn mong chờ vào một thứ mà người ta luôn gọi là điều kì diệu. Cô vẫn luôn tự nhủ rằng mình và anh sẽ chẳng thể nào có kết quả gì nhưng trong thâm tâm thì hy vọng điều kì diệu xảy ra đã lớn lên từng ngày và bây giờ thì hoàn toàn vỡ tan.

Anh vẫn đang bước đi và không quay đầu lại. Cô vẫn đứng đó và cúi đầu như vậy, nước mắt khẽ rơi từng giọt mặn đắng xuống sân sau của trường...

“A...” khi quay lại nhìn anh cô đã nhanh chóng phát hiện ra tia laser đang được chiếu trên người anh mà anh lại không hề hay biết, không kịp suy nghĩ gì nhiều cô vội vàng lao lên và ôm anh. Súng nổ, viên đạn lạnh lùng văng ra khỏi lòng súng rồi cắm sâu vào trái tim của cô. Sau tiếng kêu cô ngã xuống, ngay dưới chân anh... máu loang ra nhanh chóng dưới chân và anh lùi lại để tránh cho nó dính vào người mình.

Cô ấy từ từ nhắm mắt lại, cho đến giây phút này đầu ánh mắt của anh nhìn cô vẫn không thay đổi gì. Vẫn là cái ánh mắt vô cảm lạnh đến thấu tim gan đó, ngay cả khi cô vừa lấy mạng mình để đổi lại mạng sống của anh. Ngay cả khi tay cô chạm vào mũi giày của anh thì anh cũng lạnh lùng và tàn nhẫn lùi chân lại, cô không có tư cách chạm vào người anh ngay cả khi cứu sống anh hay sao?

“Chị? Chị ơi!” cậu học sinh chạy lại từ phía xa rồi ôm lấy thân xác của cô gái ấy. Cậu ta ngược ánh mắt đầy cảm phẫn lên người con trai vừa thản nhiên quay lưng bỏ đi. Cậu sẽ không bao giờ quên cái vẻ mặt đó.

Đến hôm nay cậu quay lại và trả thù anh, không phải vì nghĩ anh là thủ phạm gây lên cái chết của chị gái mình mà là trả thù cho chị vì thái độ của anh ngày hôm đó, chính cái thái độ đó mới khiến cho chị anh đến chết vẫn không được hạnh phúc. Và thời gian gần đây cậu mới phát hiện ra thủ phạm gây ra cái chết thương tâm cho chị mình và anh trai của Minh Anh khi cô bé đã vô tình nói ra điều đó vì nghĩ rằng cậu đã biết. Khi đó cậu cảm thấy rất căm phẫn nhưng lại cố kìm lên lại cảm xúc của mình.

Win nhớ lại tất cả mọi việc ngày hôm đó. Anh ân hận lắm, sao lúc đó anh lại có thể vô tâm đến vậy? Anh thật sự là không hiểu nổi mình, anh không dám nghĩ lại trong quá khứ mình lại có thể đáng sợ đến mức đó...

Và rồi hình ảnh cô đang nằm bất tỉnh trên giường hiện lên trên màn hình tivi, anh nhanh chóng nhận ra đó là đoạn video được kết nối trực tuyến với tivi vì thời gian bên góc phải màn hình.

“Em ở lại đây theo dõi xem An thế nào, có chuyện gì thì phải báo với anh ngay.” Sau khi nhận được địa chỉ nhà cũ của Sơn do RED cung cấp anh nhanh chóng lao đi.

Minh Anh ngồi lại nhìn màn hình tivi, một giọt nước mắt khẽ rơi:

“Em xin lỗi, đáng ra em nên nói cho chị biết thực ra Su là ai và đáng ra em không nên tin lời anh ấy. Em không nên yêu anh mới phải. Sao em lại yêu anh được chứ? Khi mà anh đang hận anh trai em đến thấu xương. Sẽ không bao giờ em có thể cùng bước trên một con đường với anh phải không? Tại sao hận thù lại cản trở tình yêu của em? Xưa là Win nay đến cả Su cũng vậy...”

Tất cả đều là mối hận với anh trai của cô, Gia Nguyên...

Hình ảnh của cô đang nằm bất tỉnh cũng được chuyển đến máy tính của Nguyên, có thể là Sơn bị mối hận năm xưa làm ở mắt và có thể cậu không biết Gia Nguyên còn đáng sợ hơn Win nhiều lần. Mà cậu chỉ quan tâm đến một điều rằng rất nhiều lần cậu đi theo dõi hai người họ và bắt gặp Nguyên cũng đang đi theo và

ánh mắt không một giây phút rời khỏi Linh An, cậu không biết đó có phải là yêu hay không vì ánh mắt đó thật sự cậu không nhìn ra...

40. Chương 40. Hối Lỗi...

Cô mơ màng tỉnh dậy trong một căn phòng lạ lẫm, nói lạ lẫm vì nó dán toàn những bức ảnh chụp một cách ngớ ngẩn, không rõ là đang chụp gì. Cái cây chiếm vị trí lớn ảnh thì lại mờ ảo, người xuất hiện ở chính giữa ảnh thì lại không nhìn rõ mặt mũi và rồi còn cả những tấm khác cũng đều như vậy nữa.

Định bỏ qua vì việc cần quan tâm bây giờ là cô đang ở đâu thì bất chợt những chi tiết ấy kéo cô quay lại những tấm ảnh. Cô đã nhận ra sự đặc biệt của nó. Những bức ảnh tuy nhìn rất xấu nhưng cô nhận ra tất cả đều có một điểm chung là một người con trai đó, nhưng lại không thể nhìn rõ người đó là ai vì có những tấm gần như toàn bộ cơ thể của người đó đều ẩn sau lùm cây cao...

“Chị không nhận ra chồng mình hay sao?” Cô giật mình quay lại thì thấy Sơn, cậu nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng...

“Ý em là sao?” nhìn lại những bức ảnh và kết hợp với những gì Sơn nói thì cô nhận ra những bóng người mờ ảo, nhỏ bé trong những tấm ảnh này là Win. Nhìn kĩ hơn thì cô nhận ra đây là phòng của con gái. Là phòng của người chị gái đã mất của cậu sao? Người con gái đó ái mộ anh đến mức này hay sao?

Sơn lạnh lùng cúi thấp người xuống gần tai cô thì thầm:

“Chị nhận ra rồi đúng không? Nhận ra cả việc người chị xấu số của tôi rất thích chồng của chị đúng không? Vậy chị có nhận ra rằng người con gái đó đến lúc chết đi vẫn phải đau khổ khi mà người chồng hoàn hảo của chị đứng nhìn người con gái vừa tố tình rồi đỡ đạn thay mình chết ngay dưới chân mà lòng không chút thương cảm nào không? Chị có biết đến lúc nhắm mắt trong vòng tay tôi thì con người đáng thương đó vẫn phải rơi nước mắt không? Không phải vì phải chết mà vì thái độ vô tình đến đáng sợ đó của anh ta.” Đã từ lúc nào không hay cậu nắm chặt lấy hai vai cô khiến cho cô có cảm giác như chúng sắp rụng rời ra vậy. Cậu tàn nhẫn hất cô thật mạnh xuống giường. Cô cảm thấy sợ hãi và lo lắng đến tột độ khi mà bụng của mình đang đau âm ỉ.

Và càng sợ hơn khi mà Sơn bắt đầu cởi áo của mình ra, cô biết cậu đang định làm gì...

“Em, em định làm gì? Mau dừng lại ngay đi. Chị không hiểu gì hết.” Cô vừa nói vừa ôm chặt gối khóc.

“Chị muốn biết ư? Được thôi. Chị phải có con với tôi, như vậy thì anh ta mới có được sự trả thù ngọt ngào nhất từ trước đến nay. Người chị đã mất của tôi chắc chắn rất uất hận khi nhìn thấy anh ta yêu thương chị như vậy trong khi xưa kia lại đối xử tàn nhẫn với chị ấy...”

Cậu tàn nhẫn nằm đè lên người của cô khiến cho cô sợ hãi đến mức nói không lên lời, mãi sau mới nói được vài tiếng:

“Dừng mà. Chị xin em, dừng mà... đừng làm như vậy. Em bé của chị...” nghe cô nói vậy cậu dừng lại tròn mắt nhìn:

“Chị vừa nói gì?”

“Chị đã có con với Win rồi. Xin em đừng làm hại em bé của chị. Chị cũng sẽ giống như mẹ của em làm đủ mọi thứ để bảo vệ con của mình...”

Sơn bàng hoàng đứng dậy, cậu cảm thấy rất mâu thuẫn. Cậu không hiểu tại sao mình lại làm những điều đáng sợ như vậy nữa. Cậu cảm thấy ân hận vô cùng...

Bất chợt cửa bung mở, Huy lao vào lôi cô đi trong sự ngỡ ngàng không hiểu gì của Sơn. Như vậy thì đâu có theo kế hoạch. Đến khi chạy theo ra bên ngoài thì cậu mới biết là Win đã tìm đến nơi. Anh như một con hổ

đang bị đánh thức khi đang ngủ lao vào đánh nhau không thương tiếc với mấy tên bạn của Huy. Có những tên còn bị anh đánh một cú gãy chân và không thể đứng lên được nữa.

“Mày mau dừng lại cho tao, nếu không tao sẽ giết chết con đàn bà này.” Huy kề con dao sát vào cổ nó khiến cho Win không dám đánh trả lũ người kia nữa, một tên hung hăng cầm cả cây gậy gỗ đập vào lưng anh không thương tiếc, cây gậy gãy đôi. Thấy vậy thì cô gào khóc lao về phía anh nhưng lại bị giữ lại:

“Dừng mà. Win. Mặc kệ em đi. Dừng để lũ người đó đánh...”

Anh cắn răng lại nhìn cô, anh đang rất muốn đánh trả nhưng lại không thể vì tính mạng của cô đang bị đe dọa.

“Xử nó đi!” Huy vứt cho Sơn một cây gậy sắt dài. Cậu nắm chặt cây gậy trong tay tiến gần phía Win.

“Dừng, dừng mà Su. Chị biết em không phải là loại người như vậy đâu mà, đừng làm như vậy. Đó không phải là trả thù đâu mà là hành động ích kỉ, hành động chỉ nghĩ mình và những thứ trong quá khứ mà không biết suy xét xem người ta có phải chịu đựng nỗi khổ gì hay không... đừng ích kỉ như vậy, đừng tàn ác như vậy. Bố mẹ và chị gái của em không ai muốn em sống như vậy đâu.” Cô tuyệt vọng khóc và mong cậu sẽ suy nghĩ những lời đó và không làm hại đến anh.

“Tôi có thể chết nhưng Linh Anh không thể bị thương. Hãy đảm bảo với tôi điều đó, cô ấy vô tội.” Ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi người cô. Cậu hét lên rồi cầm gậy đánh mạnh xuống. co nhắm mắt không dám nhìn cảnh tượng hãi hùng đó.

Nhưng rồi giây lát mọi người chợt nhận ra cú đánh vừa rồi là dành cho Huy chứ không phải Nguyên. Nhanh chóng cậu kéo tay cô chạy ra ngoài và hét lại với Win:

“Tôi không biết đánh nhau ở đây giao cho anh!” Win khi đảm bảo cô đã được an toàn thì có thể an tâm đánh mấy tên xung quanh mà không chút vướng bận.

Lát sau cô và Sơn quay lại thì tất cả đã bị anh hạ gục cho nằm bất tỉnh dưới đất hết.

“Em, xin lỗi...” cậu đưa ánh mắt đầy tội lỗi nhìn cô.

“Tôi sẽ bỏ qua vì những hành động của mình trong quá khứ, khi đó tôi đã sai. Nhưng thật là cậu không biết đánh nhau sao?” Win đưa ánh mắt đầy ngờ vực nhìn Sơn. Có lẽ anh thấy khá là mâu thuẫn khi một tên con trai nói mình không biết đánh nhau trong khi đã cả gan gây ra những chuyện như vậy.

“Chị sao vậy?” Sơn nhanh chóng nhận ra sắc mặt của cô không tốt rồi nhớ ra rằng cô đang mang thai thì thấy vô cùng lo lắng. và rồi tất cả đều cảm thấy sợ hãi khi nhận thấy những vết máu đang chảy dài đến gót chân của cô.

Cô dần ngất lịm đi trong vòng tay của anh:

“Em bé...”

Vừa lúc đó Minh Anh đến kịp, anh vội vàng bế nó lên xe đến bệnh viện...

41. Chương 41. Trốn Chạy.

Cô được đưa tới bệnh viện khi trời vừa kịp tối. Lúc ấy cô đã bị rơi vào tình trạng hôn mê sâu.

“Chúng tôi e rằng nếu cứ để cái thai trong bụng thì bệnh nhân rất khó có thể giữ lại tính mạng sau khi sinh. Mặc dù thai nhi vẫn rất tốt nhưng sức khỏe của bệnh nhân bây giờ thì...” bác sĩ nhìn Win chờ đợi câu trả lời.

“Nhất định phải giữ cho cô ấy an toàn. Phá bỏ đứa nhỏ đi. Chỉ cần cô ấy được an toàn.”

Mọi người xung quanh đã cố gắng cầm lại nước mắt nhưng không thể, mẹ của cô và Lâm Anh khóc. Nhưng đồng thời tất cả cũng đều biết ơn quyết định của anh, có rất nhiều người đàn ông khác đã nhất quyết chọn đứa nhỏ. Vẫn biết là để có được quyết định này anh đã phải rất khó khăn vì họ cũng biết sau ca phẫu thuật này thì cô sẽ rất khó khăn để mang thai...

“Được, ngay khi bệnh nhân tỉnh lại chúng tôi sẽ loại bỏ cái thai ngay.” Nói xong ông bác sĩ đó quay người đi. Mặc dù anh đang rất bất ổn nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. Không sao hết.

“Xin lỗi. Tôi không nghĩ được mọi chuyện lại thành ra như thế này.” Sơn nhìn Win đầy ân hận, vậy là cậu cuối cùng cũng đã thành kẻ giết người, cậu hiểu rõ đứa con quan trọng như thế nào với người mẹ. Bây giờ mất đi đứa con của mình thì cô cũng khó có thể sống hạnh phúc được. Đó sẽ là mối ân hận sẽ theo cô đến suốt đời.

“Cậu. Cậu có thể hành động rồi xin lỗi một cách tùy tiện như vậy được hay sao? Cậu coi người khác là công cụ cho việc trả thù như vậy sao? Cậu còn không bằng cả loài cầm thú. Mất đứa con của mình rồi thì con bé sẽ ra sao đây?!” mẹ của cô ra sức day nghiêng cậu. Mọi người phải ra sức can ngăn bà ấy mới có thể dừng lại.

Win nói cậu cứ đi về trước, Minh Anh cũng đi theo. Anh không hận cậu không phải vì năm xưa anh cũng có lỗi mà vì anh đã biết cách rũ bỏ mọi sự oán hận, chính cô đã dạy cho anh điều đó. Con người sẽ chết dần chết mòn mỗi ngày nếu như họ cứ nuôi trong mình những mối thù hận. ***

“Anh xin lỗi nhưng anh không thể bảo vệ được con của chúng ta rồi. Anh không thể để em có mệnh hệ gì được. Anh có thể sống mà không có con nhưng anh không thể sống thiếu em được.” Anh ngồi cạnh giường bệnh, nắm chặt tay cô và nói. Rồi anh đặt tay lên bụng cô...

“Bố xin lỗi nhưng bố không thể giữ con lại được, con không thể trách mẹ con, mẹ con đã cố gắng hết sức để bảo vệ cho con...”

Anh nói những câu đó mà không hề hay biết cô thực ra đã tỉnh. Nói xong anh vội vàng đi ra bên ngoài... vì tâm trạng của mẹ cô không được tốt nên bố cô đã đưa bà ấy về. Anh Hùng và Lâm Anh cũng đã về, nhiều người ở lại đây cũng chẳng giúp ích được gì.

Bây giờ chỉ còn lại một mình cô trong căn phòng này. Vội vàng rút hết dây chuyền ra cô cố sức vùng dậy, ngó ra ngoài cửa không thấy anh đang chuẩn bị đi vào phòng thì cô nhanh chóng trốn xuống dưới giường.

Bước vào phòng thấy giường trống, tìm trong nhà vệ sinh cũng không thấy cô đâu anh vội vàng chạy ra ngoài tìm. Anh đoán chắc cô đã nghe thấy những lời anh nói và đang cố sức để bảo vệ đứa con của mình và anh không thể để cô làm điều đó...

Sau khi anh đã đi cô vội vàng chui ra khỏi giường và chạy ra bên ngoài. Đi đến đâu cũng gặp toàn bác sĩ và y tá đang tìm mình cô phải tránh vào cửa hàng bán đồ ăn trong bệnh viện mãi sau mới ra ngoài được. Xuống đến bãi giữ xe cô lao đao không biết phải đi đâu về đâu thì đâm phải một người. Nhìn lên thì cô vô cùng kinh ngạc...

42. Chương 42. Bảo Vệ

Tôi và phải một người đàn ông khi đang cố chạy trốn khỏi Win, tôi không muốn anh làm hại đến em bé dù cho có là vì tôi đi chăng nữa, tôi không thể giết con của chính mình được. Nhưng không ngờ người tôi va phải lại là Nguyên, tôi sợ hãi nhìn anh ấy, không biết từ khi nào tôi đã trở lên sợ anh ấy đến vậy.

Nhưng ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng Win đang gọi mình, anh ấy đang ở gần đây. Chẳng hiểu sao mà tự dưng tôi lại nhìn Nguyên cầu cứu, bây giờ chỉ còn anh ấy mới có thể giúp tôi và em bé thôi. Anh mở khóa xe và ngay lập tức tôi trào lên, vừa lúc Win tới, cúi thấp người xuống tôi nghe hai người họ nói chuyện.

“Gia Nguyên? Tại sao cậu lại ở đây?”

“Bệnh viện đâu phải của nhà cậu, tại sao tôi không thể đến?”

“Được thôi tôi cũng không có thời gian quan tâm, nhưng, cậu có thấy Linh An đâu không?” vẫn biết là Nguyên sẽ không nói tôi đang ở trong xe anh ấy nhưng sao lòng tôi vẫn thấp thỏm, lo sợ. Vẫn là chiếc xe

này, trước đây tôi phải thoát khỏi nó để tìm kiếm sự an toàn đến bây giờ tôi phải nhờ nó để bảo vệ em bé của mình...

“Vợ của cậu thì sao lại hỏi tôi, cậu đã làm gì để cho cô ta cũng phải trốn khỏi cậu rồi vậy?” Nguyên cười khẩy một cái, Win bỏ đi.

“Ngồi lên ghế được rồi đấy! Một người phụ nữ mang thai không nên chui rúc như vậy đâu.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, anh ta biết tôi có em bé?

Anh khởi động xe rồi đi ra khỏi bệnh viện:

“Đừng nhìn tôi như vậy, em đừng quên tôi là ai. Còn nữa, tôi đưa em trốn thoát khỏi Win không phải vì tôi giúp em mà vì tôi muốn trả thù cậu ta mà thôi. Cậu ta không muốn giữ lại đứa bé mà muốn giữ lại tính mạng của em thì tôi sẽ làm ngược lại.” Vẫn biết là như vậy nhưng dù sao thì tôi vẫn biết ơn anh, mọi ân oán thù hận tôi đều không giữ trong lòng.

Không biết anh định đưa mình đi đâu nhưng tôi không dám hỏi vì anh đang rất tập chung lái xe. Tôi nghĩ anh sẽ không hại mình, linh cảm của một người sắp làm mẹ cho tôi biết điều đó...

“Ngủ một lát đi, còn xa nữa mới đến. Hãy yên tâm là tôi sẽ đảm bảo cho em được an toàn cho tới khi sinh đứa nhỏ này ra...”

Tôi lưỡng lự một lát rồi hỏi anh:

“Anh sẽ không làm hại đến em bé đúng không?”

Anh không trả lời tôi. Vậy là tôi thiếp đi trong một mõi, chỉ ít là em bé của tôi sẽ được an toàn cho đến khi nó được sinh ra, như vậy là tôi yên tâm rồi mọi thứ về sau...tôi sẽ cầu trời.

“Tôi sẽ giữ cả mẹ con em lại.” Anh thì thầm rồi đưa tay lên chạm nhẹ vào tóc của cô. Anh không hiểu vì sao mình lại hành động điên rồ như vậy và càng không hiểu tại sao mình lại không thể dừng lại, ngay từ lúc anh nhìn thấy đoạn video đó.

Anh không hiểu sao mình lại đi theo đến bệnh viện và không hiểu tại sao mình lại không thể bỏ mặc cô, cứ ngỡ là do đang đối đầu với Win nhưng sao không phải?!

Anh cố lái xe thật cẩn thận để không đánh thức giấc ngủ của cô. Để ý thấy cô có vẻ khó chịu, anh tắt điều hòa và kéo cửa kính xuống, có vẻ như cô thấy dễ chịu hơn...

Anh bắt chợt mỉm cười. Anh sẽ không quan tâm nhiều đến những suy nghĩ trong đầu mình nữa...

43. Chương 43. Yêu Cô Hay Trả Thù Anh?

Nguyên đánh thức tôi dậy vào lúc sáng sớm, bước xuống xe trước mắt tôi là một căn biệt thự khá là lớn và đẹp nhưng có điều nó lại nằm ở nơi đồi núi khá là hoang vu, nhìn là đã biết ở đây không có sóng điện thoại rồi.

“Cậu đến rồi à?” cánh cổng mở ra và trước mắt tôi là một người phụ nữ trung tuổi, chắc cũng chạc tuổi mẹ tôi hoặc lớn hơn vài tuổi.

Không hiểu cô ấy có mối quan hệ gì với Nguyên nữa.

“Tôi muốn nhờ dì chăm sóc cô gái này, cô ấy đang có thai.” Anh không cả thềm vào trong nhà mà đứng luôn ngoài cổng nói chuyện với cô ấy rồi còn nói thêm một câu gì nữa nhưng mà tôi không nghe rõ, chắc là cố ý nói nhỏ để tôi không nghe được.

Tôi theo cô ấy vào nhà và anh thì về luôn. Trong nhà mọi thứ đều rất tiện nghi và lộng lẫy. Nhưng một nơi hoang vu như này cũng có điện để dùng những thiết bị điện tử này hay sao?

“Cô ơi, cho con hỏi. ở đây cũng có điện với lại sóng điện thoại sao cô? Một nơi hoang vu như này...” tôi ngần ngại đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ toàn rừng núi cỏ cây. Thực ra thì rất thích nhưng tôi chỉ sợ có...ma thôi.

Cô ấy cười rồi nói:

“Điện thì có nhưng sóng điện thoại thì không. RED có một phát minh ra một thiết bị có thể phát điện trong vòng 1 tháng một lần nạp nguyên liệu, sau một tháng sẽ có người đến thay. Mà chắc con biết RED chứ nhỉ?”

“À vâng, tất nhiên là con biết rồi ạ...” tôi gật đầu mỉm cười nhìn cô ấy, tất nhiên là tôi biết rồi, chỉ là tôi đang không biết cô với RED có mối liên quan gì và sao Nguyên lại để cô ấy sống ở một nơi gần như là tách biệt với thế giới như này.

Đang định hỏi thêm thì cô ấy nói tôi đi tắm và nói quần áo của tôi sẵn ở trong tủ rồi, đêm qua Nguyên có sai người đưa tới.

Tôi thấy rất nhớ Win, tôi biết mình rất có lỗi với anh ấy. Chắc anh đang tìm tôi vất vả lắm nhưng tôi không thể để anh làm hại đến em bé được. Xin lỗi anh nhưng em sẽ giữ lại đứa bé này, anh có thể nuôi dưỡng nó thật tốt cho dù không có em đúng không?

Về phần Win, cả đêm hôm qua anh vẫn không ngừng nghỉ việc đi tìm cô nhưng không tài nào mà tìm ra một chút dấu vết gì. Đến bệnh viện xem lại camera thì không thấy bất kì điều gì, anh không hề biết là những đoạn video đó đã được Nguyên cho người cắt ghép tinh vi để loại bỏ hình ảnh của cô.

Minh Anh cũng dùng người của RED để tìm kiếm, toàn những người thân cận của cô nhưng vẫn không thể nào truy tìm ra bất kì điều gì.

“Anh bình tĩnh đi, chị ấy chắc không thể đi đâu xa được đâu.”

“Một mình cô ấy thì tất nhiên không thể nhưng...” anh đã bắt đầu đoán ra mọi chuyện, nhất là khi không có một dấu vết gì của cô để lại, một mình cô chắc chắn không thể nào làm được như thế...

“Ý anh là sao?”

“Em không thấy lạ sao? Một người con gái như Linh An lại có thể trốn đi không để lại một chút dấu vết, không thể nào đúng không? Đêm qua anh đã gặp Gia Nguyên...”

“Anh trai em sao? Không lẽ, đúng là anh ấy thích chị Linh An thật?” Minh Anh trầm tư suy nghĩ về tất cả. Từ khi Linh An xuất hiện và rồi sau khi cô đến với Win thì Nguyên đã rất lạ, rất hay trầm tư suy nghĩ và thỉnh thoảng còn bỏ bê công việc nữa.

“Vậy là ngay cả em cũng nghĩ vậy, thế mà lâu nay anh cứ ngỡ là do anh tưởng tượng rồi suy nghĩ lung tung.”

...

Win nhận thấy bây giờ mọi chuyện đã trở lên vô cùng phức tạp và khó khăn, khi mà Nguyên tham gia vào việc giúp cô bảo vệ đứa bé và anh thì lại không thể dùng đến RED để tìm kiếm. Anh không hiểu được trong đầu Nguyên đang suy tính điều gì. Thật là điên rồ khi mà bây giờ hơn ai hết anh đang cầu mong đúng là Gia Nguyên yêu cô, như vậy chắc chắn anh ta sẽ đảm bảo tính mạng cho cô. Bằng không, nếu việc làm này cũng chỉ là vì muốn cho anh một cú đánh thì...

“Có chết tôi cũng sẽ phải tìm ra nơi cậu giấu cô ấy!”

44. Chương 44. Em Có Vui Không Khi Mà Anh Đau Như Vậy?

Sau khi tắm xong tôi vô tình đi qua một căn phòng chỉ khép hờ, có lẽ là phòng của cô ấy. Thật mất lịch sự khi tôi vào xem mà không xin phép nhưng mà một bức ảnh treo trên tường đã thu hút ánh nhìn của tôi, cậu bé trong hình nhìn rất quen nhưng tôi không nhớ là mình có gặp cậu nhóc ở đâu hay chưa. Mới là trẻ con rồi mà chụp ảnh nhìn đã lạnh như tiền thế này rồi!

“Sao con vào phòng của cô?” tôi giật mình quay lại thì nhìn thấy cô ấy đang đứng bên ngoài cửa phòng nhìn mình chăm chăm. Vì mình là người sai nên tôi cứ ấp a ấp úng không nói được gì, chỉ xin lỗi lia lịa, cứ tưởng cô ấy giận lắm rồi mắng cho tôi một trận cơ nhưng ai ngờ cô ấy lại cười:

“Không sao đâu, con không cần phải tỏ ra như vậy. Cô chỉ là sợ con cần gì mà đi nhầm phòng thôi. Nếu không có gì thì xuống nhà ăn cơm nhé? Phụ nữ có thai không được để bụng đói dẫu, nhất là vào buổi sáng.”

Cô ấy tốt và tính tình dễ chịu thật, một con người như thế thì liệu có thể có mối liên hệ gì với RED được nhỉ, rồi còn bị Nguyên dẫu tận nơi hẻo lánh này nữa...

“Biết là không nên hỏi con nhưng tại sao R2 lại đưa con đến đây vậy? Ta chưa bao giờ thấy bóng dáng một người phụ nữ nào quanh nó...” cô ấy đưa cho tôi bát cơm rồi hỏi, thật ra thì tôi nghĩ cũng chẳng có gì phải giấu cả nên nói hết với cô ấy luôn, có người tâm sự cũng tốt. Đã vậy trong quãng đời còn lại tôi sẽ sống với cô ấy mà, có thể cô ấy sẽ là người duy nhất bên tôi khi tôi chút hơi thở cuối cùng...

“Thực ra thì... À mà cô biết anh Win chứ? Cậu chủ của RED.”

Nghe tôi nhắc đến anh mặt cô ấy biến sắc, đáng rơi cả miếng trứng đang gấp xuống bàn, lấp bắp:

“Cậu, cậu chủ chết cách đây hơn 1 năm sao?”

Tôi quên mất một điều là ngoài Nguyên với Minh Anh ra thì người của RED đa số đều không biết sự thật đằng sau cái chết của anh.

“Thực ra thì cái chết ấy chỉ là một vở kịch được anh với bà nội dàn dựng lên để anh có thể thoát khỏi RED và sống một cuộc sống bình thường mà anh hằng mơ ước mà thôi.”

Nghe tôi nói xong cô ấy có vẻ rất vui, chắc cô ấy quý anh lắm. Không để tôi kịp hỏi về mối quan hệ của cô và anh là như thế nào cô ấy đã nói tôi tiếp tục kể.

“Con là vợ sắp cưới của Win, đáng lẽ bọn con đã cưới rồi nếu như không vướng cái bụng này, vì con sợ như vậy thì mặc váy cưới sẽ không được đẹp đó mà...” tôi xoa xoa bụng nhìn cô cười toe, cứ nhắc đến em bé là tôi cảm thấy hạnh phúc vô cùng và bao nhiêu buồn lo đều quên hết sạch.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào cái bụng của tôi không chớp mắt, còn đưa tay lên chạm vào nó nữa:

“Vây, đây...đây là con của cậu Win hay sao? Đúng là con của cậu ấy hay sao?”

“Dạ, đúng vậy. Là con của anh ấy đấy. Một đứa bé khá khỉnh. Chắc nó sẽ khiến cho anh ấy vui vẻ...” tôi chắc là khi không còn tôi thì em bé sẽ thay tôi bên cạnh anh thôi, anh mạnh mẽ lắm nên sẽ không sao đâu, anh chắc chắn biết là mình còn phải chăm em bé thật tốt nữa nên sẽ không gục ngã đâu.

...

“Con nói sao? Sinh xong con sẽ phải từ bỏ mạng sống của mình hay sao? Con định bỏ lại cậu ấy một mình chăm sóc đứa nhỏ hay sao? Một người đàn ông có thể không có con nhưng không thể thiếu đi người vợ, con biết không? Nhất là khi con là người mà cậu ấy yêu thương.”

Cô ấy nắm lấy tay tôi rất chặt, mắt rưng rưng sắp khóc. Bất chợt nhìn cô ấy như vậy tôi lại nhớ đến mẹ của mình, chắc hẳn bà ấy đang rất đau khổ vì mình.

Bố mẹ, con xin lỗi...

Em xin lỗi anh, Win à!

Xin lỗi tất cả mọi người nhưng bằng mọi giá tôi phải bảo vệ con của mình, không một ai có quyền cướp đi mạng sống của con...

Win lang thang trên phố, anh gần như bất lực khi mà không biết mình sẽ phải tìm cô như thế nào. Không biết mình phải bắt đầu từ đâu mới có thể tìm được cô, chỉ biết chạy điên loạn khắp các con phố để tìm bóng dáng của cô mà thôi nhưng cho dù anh có cố gắng đến bao nhiêu thì kết quả vẫn là con số không. Nguyên cao tay quá, cũng phải thôi, có RED mà... Không có RED nên cho dù có cao siêu đến mức nào thì anh cũng phải bất lực mà thôi. Chưa bao giờ anh lại thấy ân hận vì đã rời khỏi RED như lúc này.

“Em ác lắm có biết không? Em hành hạ anh như này em có biết anh đau khổ và sợ hãi đến độ nào không? Em ích kỉ lắm. Anh phải làm gì để tìm ra em đây?” anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, anh nhớ cô biết bao và hơn hết là anh sợ cô sẽ rời bỏ anh biết chừng nào khi mà đã quá 3 tháng anh vẫn không tìm được bất kì tin tức gì từ cô.

Hùng, Lâm Anh, Sơn và ngay cả Minh Anh cũng không tìm được bất cứ thông tin gì. Cô như tan biến khỏi thế giới này vậy...

Em bé đã quá lớn mất rồi, đã được hơn 5 tháng rồi... Bốn tháng nữa, anh sợ mình sẽ không kịp. Anh sợ...

Phải khó khăn lắm anh mới có thể gặp được Nguyên.

“Cậu! Rốt cuộc thì cậu đang giấu cô ấy ở đâu? Cậu nhất định phải như vậy sao? Thấy tôi như vậy cậu mới vừa lòng sao? Nói đi, cậu muốn gì? Muốn tôi chết đi hay bất cứ điều gì... chỉ cần cậu trả cô ấy lại cho tôi.” Anh ngay lập tức lao đến tóm lấy cổ áo của Nguyên.

“Tôi nói tôi không biết thì sao? Mà tôi nói tôi biết nhưng tôi sẽ không trả cô ấy lại cho cậu thì sao? Tôi sẽ trả lại đứa nhỏ cho cậu nhưng cô ấy thì e là không được. Ngay cả cái xác tôi cũng sẽ không trả lại.”

Cái xác? Sao lại nói ra hai từ ấy được cơ chứ? Cô ấy sẽ không chết, không thể chết...

45. Chương 45. Bệnh Di Truyền.

Đã lâu rồi tôi rời xa anh. Em bé cũng đã rất lớn rồi, em bé của tôi sắp được thay tôi ở bên anh.

“Em bé của mẹ nhớ phải chăm sóc cho bố và ông bà rồi cả bác bá và cô thật tốt nhé? Con nhớ phải yêu thương mọi người thật nhiều, hay cả phần của mẹ nữa nhé!” tôi đang ngồi trên con suối sau nhà, nước rất trong và chảy cũng rất êm, ngồi ngâm chân ở đây rất thích.

Cô Lan mang ra một đĩa hoa quả cho tôi rồi cũng ngồi xuống cùng tôi. Cô ấy đối xử và chăm chút cho tôi rất tốt, tốt đến mức tôi không quan tâm đến việc cô ấy là ai và vì sao cô ấy lại ở đây.

“Em bé con đang đạp mẹ này! Con ngoan không được nghịch nhé, mẹ sẽ mệt lắm đấy!”

Những giây phút này đây, dù cho nụ cười có luôn thường trực trên đôi môi tôi thì trong sâu thẳm vẫn là một nỗi buồn rất khó gọi tên. Tôi nhớ mọi người nhiều lắm, nhớ anh lắm. Anh bây giờ sống ra sao? Có còn tìm kiếm tôi nữa không? Có còn hay tỉnh dậy giữa đêm vì bị những cơn ác mộng quá khứ hành hạ nữa hay không?

Nhớ những đêm anh bật dậy trong sợ hãi, mồ hôi vã ra rất nhiều, tôi phải ôm anh rất chặt để anh có thể bình tĩnh lại. Anh mạnh mẽ nhưng cũng có lúc anh yếu đuối lắm, con người mà làm gì có ai mạnh mẽ cả đời được!

“Con sẽ phải chăm sóc cho em bé thật tốt nhé!”

“Cô...con sẽ không thể sống mà. Nhưng mà, Nguyên sẽ giữ lời hứa đúng không cô? Anh ấy sẽ đưa em bé của con cho Win đúng chứ cô?” tôi nhìn cô, dù cho không ai nói trước được điều gì nhưng ít ra khi cô nói đúng như vậy thì lòng tôi vẫn thanh thản biết bao, sẽ yên tâm biết bao khi biết em bé của mình sẽ sống thật an toàn và hạnh phúc bên anh...

“Nhất định, cậu ấy tuy như vậy thôi chứ rất biết giữ lời hứa. Con người đó không hoàn toàn là xấu đâu...” cô ấy an ủi tôi. Tôi biết chứ, con người ta cho dù xấu xa tới mức nào thì cũng có những điểm tốt không thể phủ nhận được mà.

Chỉ còn hai tháng nữa là tôi sẽ sinh, là con trai hay gái vậy nhỉ? Nguyên có đưa tôi đi kiểm tra định kì nhưng lại không cho tôi xem kết quả đứa bé là trai hay gái cả. Tôi và anh đều thích là con gái nhưng cô lại nói tôi đang mang một em bé trai. Không sao, dù sao thì tôi và anh vẫn yêu quý em bé mà thôi.

“Mà Nguyên dạo này không đến nữa sao cô?” đã hơn một tháng rồi không thấy anh ấy đến.

Sau khi suy nghĩ một lát cô ấy nói:

“Chắc là cậu ta bận gì thôi, mà sang tháng con phải đi khám định kì rồi đúng không?”

“Dạ...”

Vẫn không thể tìm ra được nơi Nguyên giấu nó, Win như muốn nổ tung vậy. Mấy lần theo đuôi đều bị Nguyên cho người cắt đuôi giữa chừng. Dạo này thì lại không thấy anh ra khỏi RED, nghe Minh Anh nói thì anh chỉ ở trong phòng làm việc thôi.

“Không sao đâu, nhất định chị ấy sẽ sinh em bé ra vẫn sẽ khỏe mạnh mà. Đâu có gì dám chắc là sau khi sinh chị ấy sẽ chết đâu!” Sơn ngồi xuống đối diện với Win trong quán, từ ngày cô bỏ đi cậu phải thay Nguyên quản lí tất cả mọi hoạt động của cả bảy quả cà phê của anh.

Công việc có hơi qua sức nhưng cũng nhờ có Hùng mà Lâm Anh nên cậu có thể hoàn thành tất cả một cách trơn tru hơn.

“Phải rồi đó, Su nói đúng đó!” Minh Anh cũng đặt lên bàn cốc nước cho Win.

“Đã nói cô đừng có gọi tôi là Su nữa cơ mà. Tên tôi là Sơn.” Cậu vẫn không có chút thiện cảm nào với Minh Anh nhưng cô vẫn cứ cố chấp theo đuổi theo cách riêng của mình.

“Thôi, tôi là một người đàn ông bị mất vợ vì thế mà hai người đừng có đóng phim tình cảm trước mặt tôi nữa có được không?” dù không muốn nói ra nhưng hơn ai hết anh là người biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, những lúc như này anh không ỉn cái quyền được tin vào điều kì diệu.

Anh biết đó là di truyền, từ lâu anh đã biết mẹ ruột của cô đã mất khi sinh ra hai anh em cô, Hùng cũng biết rất rõ việc này và hơn hết anh biết mẹ bây giờ chỉ là mẹ kế thôi nên anh không muốn đứa em gái của mình phải về sống chung với anh trong căn nhà ấy.

Chính vì lí do đó mà anh phải tìm ra cô bằng bất cứ giá nào...

46. Chương 46. Giữ Em Lại Bên Mình.

Một tháng sau

Vậy là chỉ còn hơn một tháng nữa em bé của tôi sẽ chào đời, sẽ được gặp bố. Tôi cũng sẽ phải đi đến một nơi rất xa, rất xa...

Tôi không hối hận vì quyết định của mình dù cho tôi có phải rời xa cuộc đời này, rời xa tất cả mọi người nhưng tôi chấp nhận đánh đổi tất cả để em bé của tôi được sống.

Hôm nay trời có vẻ là sẽ mưa lớn. Mây đen kéo đến rất nhanh, giờ cũng rất mạnh. Tôi phải nhanh chóng vào nhà, tôi không muốn mình bị ốm vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến em bé.

“Sinh con ra rồi con muốn đặt tên con là gì?” cô Lan pha cho tôi một cốc sữa nóng đặt lên bàn.

Không cần suy nghĩ gì nhiều tôi mỉm cười trả lời cô:

“Thiên Bình. Là Thiên Bình ạ! Trước đây con với Win đã dành ra cả một đêm để nghĩ tên cho em bé rồi. Win nói đặt tên như lại là vì anh

ấy muốn cả hai mẹ con con sẽ bình an nhưng xem ra không được rồi...”

“Con sao vậy?” đang nói chuyện thì bỗng bụng tôi lên cơn đau , tưởng như chết đi sống lại...

“Chẳng lẽ lại sắp sinh? Mới hơn tám tháng thôi cơ mà!”

Cơn đau của tôi càng ngày càng dữ dội, cô thì không biết phải làm gì vì không có cách nào có thể liên lạc với Nguyên, ngoài trời thì đang mưa lớn như vậy. Tôi biết là cô không dám đỡ đẻ vì những gì mà bác sĩ nói...

Cơn đau khiến cho cô ngất lịm đi. Nguyên cũng đã đến ngay trong đêm để đưa cô đến bệnh viện vì nhìn thấy tình trạng của cô qua camera đã được anh cho người bí mật lắp đặt từ trước.

Ngay lập tức cô được đưa vào phòng mổ do các bác sĩ giỏi nhất mà Nguyên đã mời đến để làm phẫu thuật cho cô. Anh đã nói sẽ giữ lại mạng sống cho cô bằng mọi giá...

Thời gian cứ trôi qua một cách chậm chậm hết mức, không có động tĩnh gì từ bên trong khiến cho anh bức tức, hay đúng hơn là lo lắng, anh rất lo sợ những người mang danh là bác sĩ nổi tiếng kia sẽ không thể giữ cô lại bên anh được.

“Em nhất định không được có mệnh hệ gì đâu. Biết không? Nếu không thì tôi sẽ...không chịu nổi sự mất mát này đâu!” anh đưa tay lên ôm đầu.

Cửa phòng cấp cứu hé mở, ngay lập tức anh lao ra. vị bác sĩ người nước ngoài nhìn anh nói:

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Giây phút ấy thế giới của anh như sụp đổ, không thể thở được, anh nhìn vị bác sĩ đó, anh đã nói là nhất định không được rồi mà...

“Chúng tôi chỉ có thể giữ được một người, mẹ hoặc con.” Anh ngay lập tức tìm lại được sự sống, nói như vậy có nghĩa là vẫn có thể giữ cô lại. đây không phải là lần đầu tiên anh thất hứa với cô, thêm một lần cũng đâu có sao, chỉ cần cô ở lại bên anh...

“Giữ lại mẹ. Bằng mọi giá phải đảm bảo cô ấy được an toàn!”

47. Chương 47. Cô Không Được Chết!

Trong cơn mê man cô vẫn không quên vai trò và trách nhiệm của một người mẹ là phải bảo vệ cho con mình bằng mọi giá. Trước khi chìm vào cơn mê cô vẫn lăm chắt lấy tay bác sỹ đang phẫu thuật ỉnh là bằng mọi giá phải cứu con của cô.

Tình yêu thương bao la và cao cả của cô dành cho con của mình đã khiến cho ông ấy quên đi những gì mình phải làm là giữ tính mạng cô lại, hơn ai hết ông biết được rằng một người mẹ mất con sẽ sống không bằng chết, bao năm làm bác sỹ ông đã gặp vô vàn những tình huống như vậy rồi. Có những người ban đầu cũng đồng ý bỏ đứa con đi nhưng rồi khi đã mất đứa trẻ thì mới nhận ra tầm quan trọng của nó và khóc trong ân hận .

“Giá như lúc đó mẹ giữ con lại, nếu biết mẹ sẽ đau thế này thì mẹ nên để con sống mới phải!” ông ấy vẫn nhớ như in câu nói năm nào của bệnh nhân đầu tiên của mình và ông cũng nhớ được là sau đó và ấy bị mắc chứng trầm cảm và chết vài năm sau đó.

...

Sau khi lấy đứa con ra cô rất yếu, hơi thở rất yếu. Ông bác sĩ vẫn cố hết khả năng của mình. Khi tình trạng của cô nguy kịch hết mức có thể, ông gần như là phát điên lên với mọi người xung quanh, ông rất coi trọng bệnh nhân của mình, nhất là cô. Không phải vì do Nguyên yêu cầu ông phải giữ an toàn cho cô mà do ông rất cảm động trước tình thương của cô dành cho đứa trẻ, ông biết cô là một bà mẹ vẫn đang ở độ tuổi teen, một người trẻ như vậy mà biết yêu thương con hơn cả tính mạng của mình thật hiếm có.

“MAU! Đưa đứa nhỏ đặt cạnh cô ấy! Truyền thêm máu, tôi sẽ khâu lại vết mổ!” ông ấy quát cô y tá đang định bế đứa trẻ đi. Mọi người rầm rập nghe theo lời của ông ấy...

“Cô có nghe tiếng con mình đang khóc không? Mau tỉnh lại đi, con cô đang ngay bên cạnh cô!” ông ấy quả là một vị bác sĩ tài ba, vừa khâu vết thương lại ông ấy vừa hét lên rất lớn để cô ấy có thể nghe tiếng.

“Nhịp tim đang rất yếu!” khi ca phẫu thuật gần xong y tá nhìn ông bác sĩ với vẻ đầy lo lắng.

Hơi thở của cô đang tắt dần. Ông vội vàng chạy lên chỗ cô, một vị bác sĩ khác vào thay vị trí của ông và khâu tiếp vết mổ lại.

“Cô không có quyền chết! Con trai cô cần cô! Nếu cô chết nó sẽ thành một đứa không có mẹ! Nghe gì không? Thằng bé đang khóc rất lớn trong vòng tay của cô!” mặc kệ tất cả ông vẫn cứ hét lên thật lớn. Nhưng hơi thở ấy đã tắt.

“Cô nghe không? Nó đang khóc, là con trai cô!” mặc kệ ọi người có can ngăn khi thấy tim cô đã ngừng đập, hơi thở cũng đã tắt ông vẫn cứ hét lên bên cạnh tai cô. Những câu rất lớn.

Mãi mà cô vẫn không tỉnh lại...

48. Chương 48. Tình Yêu Cao Cả.

“Sao con lại giống Win đến vậy chứ?” Nguyên nhìn đứa nhỏ đang còn nằm trong lồng kính vì sinh non mà cảm thấy lạ vô cùng, chưa bao giờ anh nhìn thấy một đứa trẻ mới sinh như vậy cả, hơn nữa lại là đứa nhỏ do cô và người không đội trời chung với anh sinh ra. anh không biết mình nên yêu hay nên ghét đứa nhỏ này nữa.

Đứa bé bỗng dưng khóc lớn khiến cho anh cảm thấy bối rối, không biết phải làm thế nào thì may sao y tá đến kịp thời.

“Sao thế nhỉ? Sao đứa bé lại cứ khóc suốt không chịu nín thế này?” cô y tá cũng cảm thấy bối rối không kém gì anh, rất nhanh sau đó bác sĩ đến và anh ra bên ngoài đợi, một lúc sau thì đứa trẻ ngừng không khóc nữa.

“Bao giờ có thể đưa đứa bé đi được?” anh đưa ánh mắt lạnh tanh không chút cảm xúc nhìn ông bác sĩ. Anh muốn đưa đứa bé này về cho Win càng sớm càng tốt. Anh không thể giết nó vì lời hứa với cô và càng không thể nuôi dưỡng nó, mặc dù nó có là con của cô nhưng đồng thời nó cũng là con của Win. Anh không có đủ bao dung để nuôi dưỡng đứa con của người mình yêu với người khác.

“3 ngày nữa.”

...

Trong khi em bé đã được sinh ra thì Win vẫn đang ra sức để tìm cô, anh vẫn cứ nghĩ còn 10 ngày nữa cô mới sinh. Sau ngày hôm anh thấy cô trên xe của Nguyên, anh đoán cô đi kiểm tra định kì nên đến tất cả những bệnh viện ở gần đó để hỏi thông tin về cô. Vì chưa đăng kí kết hôn nên anh phải đưa cả mẹ cô theo với lí do hỏi vì lo cho con nhưng vẫn không thể có được bất kì thông tin gì.

“Win, bố mẹ biết con đang rất buồn vì lo lắng cho con gái của bố mẹ nhưng con cũng không thể vì thế mà làm xáo trộn tất cả được. Con vẫn phải sống và làm việc chứ. Mẹ luôn tin vào quyết định của con bé.” Anh không nói gì mà vẫn chỉ cố gắng hết sức để thâm nhập vào máy tính của Nguyên, anh chắc rằng mình có thể tìm được cái gì đấy từ đó.

Đúng quả thật là máy chủ của RED, muốn xâm nhập vào đó rất khó, máy tính của anh đã bị nhiễm vi rút rất nhiều lần. Đã hai ngày rồi anh vẫn không thể nào xâm nhập được.

“Chết tiệt. Đến cả việc này cũng không làm được mình có thể làm được gì khác nữa!” anh bực mình đập tay lên bàn phím rồi ngã người ra sau đầy mệt mỏi.

Một lúc sau khi nhớ ra điều gì đó anh bật dậy và tiếp tục công việc của mình. Anh quyết định sẽ xâm nhập vào máy tính của Nguyên bằng cửa sau, anh nhớ là trước đó có lần anh đã vào phòng của bố và nghịch cái máy đó, anh đã cài một chương trình giúp ột máy tính khác có thể xâm nhập vào máy chủ một cách dễ dàng mà không bị phát hiện. Vì đó là chương trình ẩn nên chắc không bị phát hiện và gỡ bỏ.

Xâm nhập thành công nhưng anh lại không tìm thấy bất kì thông tin gì liên quan đến cô. Có một điều lạ là tất cả những kế hoạch được bí mật gửi cho ông nội anh lại đều được Nguyên đăng nhập bằng tài khoản của ông tại Đức để phê duyệt và gửi lại. Tại sao ông lại để Nguyên làm như vậy? Hơn nữa nếu đã tin tưởng anh ta như vậy thì ông việc gì phải làm như vậy nhỉ? Chỉ cần không yêu cầu nhận thông tin từ người bí mật kia nữa mà trực tiếp nhận qua Nguyên hoặc không can thiệp vào những kế hoạch của anh ta là được mà.

Nhưng sau rồi anh nhận ra là đó không còn là chuyện liên quan đến mình nữa nên cũng thôi tìm hiểu. Sau một hồi thì anh tìm thấy cái video mà Sơn gửi cho Nguyên, như vậy là lần đó anh ta cũng biết được những gì Sơn làm với cô và đã đi theo đến bệnh viện. Rồi gặp cô khi đang ở nhà xe, vậy là lúc anh nói chuyện với Nguyên thì cô đang ở trên ca của anh ta, vậy mà anh lại không phát hiện ra sao?!

“Tôi sẽ đưa thằng nhỏ cho Win nên dì không phải lo đâu!” Nguyên định bỏ đi mà không nói gì nhưng khi thấy thái độ của bà như vậy thì lại nói cho bà ấy biết mình sẽ để cho thằng nhỏ được an toàn.

“Dì cảm ơn con!” bà xúc động nhìn thằng bé đang say ngủ trên tay của Nguyên, mặc dù không muốn xa thằng bé nhưng bà không thể ngăn cản việc anh đưa thằng nhỏ cho Wn được, để lâu sau đó có thể anh sẽ thay đổi quyết định của mình.

Khi anh đã đi hồi bà vẫn đứng nhìn theo rất lâu không vào nhà.

“Thiên Bình của bà, hãy cảm ơn mẹ của con nhé. Hãy luôn tin rằng mẹ sẽ luôn bảo vệ cho hai bố con. Con cũng phải trở thành động lực cho bố.” Bà đưa tay lên lau nước mắt. Trong suốt quãng thời gian cô sống ở đây không ngày nào bà không khuyên can nhưng cô vẫn cứng đầu không nghe, nhất quyết phải sinh đứa bé ra.

Bà biết đó không chỉ đơn giản là tình thương của mẹ dành cho con của mình mà còn là tình yêu cao cả mà cô dành cho Win...

Bà hiểu tình yêu đó, bà cũng yêu con trai của mình và cũng rất yêu chồng của mình. Cho đến bây giờ vẫn yêu dù cho ông ta có bỏ mặc bà tại nơi này.

49. Chương 49. Mẹ Con Có Đang Ở Đây Không?

Win đón lấy đứa bé còn đang đỏ hỏn từ tay của Nguyên, anh không thể biểu lộ cảm xúc gì lúc này. Giữ nguyên nét mặt lạnh, anh nói:

“Cậu nhất quyết phải làm đến mức này sao?”

“Đó là điều mà cô ấy muốn, tôi cũng chỉ là giúp cho cô ấy có thể bảo vệ đứa bé này thôi. Cậu nghĩ là tôi muốn đưa nó cho cậu sao? Cậu nghĩ tôi không ghét đứa nhỏ này sao? Nhưng cuộc đời mỗi người cũng nên có đôi ba lần biết giữ lời hứa.” Nói xong Nguyên quay lưng đi luôn.

Nguyên nhìn đứa bé trên tay mình mà không nói lên lời. Ra là vậy, ra là sinh non, vậy mà anh cứ ngỡ là mình vẫn còn thời gian để tìm cô về.

Không ngờ cô lại nhất quyết không nghe lời anh. Anh cũng không thể nào hiểu nổi Nguyên, rõ ràng là anh ta cũng yêu cô vậy tại sao? Tại sao lại để cô đi? Là vì anh ta là R2 sao?

Mẹ cô đón lấy đứa bé từ tay anh đau xót ôm nó vào lòng khóc không thành tiếng. Mặc dù cô không phải con gái ruột của bà nhưng bà vẫn yêu thương cô hết mực, yêu thương cô hơn cả Lâm Anh nhưng từ lúc biết mình chỉ là con nuôi bà biết cô đã có cảm giác như tình thương bà dành cho cô không còn được trọn vẹn như trước nữa.

“Con gái của bố.” Chưa bao giờ bố của cô khóc nhưng lần này ông không thể kìm nén cảm xúc của mình được nữa, ông đã mất đi đứa con gái mà mình yêu thương nhất từ nhỏ đến giờ. Ông vẫn nhớ cái cảm giác ngày nào ôm cô còn đỏ hỏn trên tay, vậy mà bây giờ cô đã bỏ ông đi, ngay cả nhìn mặt cô lần cuối ông cũng không có cơ hội.

Khác với mọi người lần này Win lại không hề rơi một giọt nước mắt nào hết, anh cũng không ôm ấp đứa nhỏ mà thay vào đó anh lao đầu vào công việc, anh bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ. Anh đã cho đóng cửa toàn bộ các quán cà phê và chuyển nhượng cho người khác, duy chỉ giữ lại quán cà phê đó. Sau đó anh thành lập một công ty riêng chuyên về phần mềm máy tính, bây giờ chỉ có những con số và chữ mà đối với cô nó là vô nghĩa mới có thể giúp anh cảm thấy mình bận rộn hơn.

Trong lễ tang của cô anh cũng không về. Nguyên đã cho người mang trả lại tro cốt của cô cho gia đình.

Trong lễ tang mẹ cô không thôi gào khóc và ôm khư khư di ảnh của cô, mọi người đã cố khuyên can nhưng không được. Bà không chịu ăn gì hết...

“Mẹ biết con giận mẹ lắm, nhưng con làm thế này thì bảo mẹ phải sống sao đây? Chưa giây phút nào mẹ nghĩ con chỉ là con nuôi mà... sao con lại để ẹ phải dự đám tang của chính con gái mình thế này. Con thương con mình như vậy thì sao không thương mẹ?”

...

“Tại sao không thấy Win?” Lâm Anh quay sang hỏi Hùng.

“Mặc kệ cậu ta đi, để cậu ta đến đây cũng chẳng có tác dụng gì, An cũng chẳng thể sống lại...” Hùng vừa pha một cốc cacao vừa nói, hôm nay anh thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra vậy khiến cho Lâm Anh cảm thấy bức mình, cô cảm thấy thương Linh An vô cùng khi mà trong tang lễ của mình hai người con trai quan trọng nhất cuộc đời lại không có vẻ gì là thương xót cả, một người thì biệt tăm còn một người thì vẫn đứng đây thần nhiên pha cacao uống như là đang ở nhà.

“Rốt cuộc thì mấy người các anh bị làm sao vậy chứ? các người sao có thể vô tình như vậy được? Cô ấy là em gái anh và cô ấy chết rồi, chẳng lẽ anh không cảm thấy đau khổ một chút gì hay sao?” Lâm Anh giằng lấy cốc cacao từ tay Hùng rồi hét lên. Anh thở hắt ra một cái rồi quay sang nói đúng một câu:

“Vậy cô nghĩ là lăn ra khóc lóc mới gọi là thương xót hay sao? Tôi với Win còn thương An gấp trăm nghìn lần cô thương nữa cơ.” Nói xong anh bỏ đi. Anh không muốn hai người đứng đó cãi nhau qua lại trong đám tang của em gái mình.

Vẫn biết là anh đang buồn nên mới to tiếng với cô như vậy, vẫn biết cô là người sai nhưng đây là lần đầu anh lớn tiếng với cô như vậy kể từ ngày yêu nhau, cô khóc.

“Anh nhất quyết phải lao đầu vào công việc như thế này sao?” Sơn bước vào phòng làm việc của Win, anh vẫn đam mê làm việc không ngừng nghỉ trên máy tính. Cậu biết anh bây giờ đang là người đau khổ hơn ai hết trước cái chết của cô nhưng mà anh cứ như vậy thì sớm muộn gì cũng đổ bệnh mất thôi. Đã mấy ngày nay anh ngồi trước cái máy tính và không chịu chợp mắt lấy vài phút.

Anh không trả lời câu hỏi của cậu mà vẫn cứ làm việc.

“Anh nghĩ như vậy là chứng tỏ anh đang đau lòng hay sao? anh nghĩ là chị ấy đáng đổi cả sinh mạng của mình cho đứa bé để rồi anh không thêm ngó ngang gì đến nó hay sao? anh nghĩ sao khi mà chị ấy thấy anh bỏ mặc đứa nhỏ như vậy?” không thấy thái độ của anh thay đổi, cậu bỏ đi. Cậu không ngờ anh lại là một người cố chấp như vậy.

...

Mặc dù đang làm việc nhưng đầu óc anh không thôi nghĩ về cô và những lời của Sơn nói. Anh đứng dậy chạy thật nhanh về nhà. Em bé đang khóc rất lớn, do mẹ cô bị ốm nên Minh Anh đến giúp bế em bé, mặc dù có người bế và đỡ dành trên tay nhưng nó vẫn cứ khóc rất lớn.

Anh đưa tay đón lấy con trai mình, chỉ vài phút sau đứa bé không khóc nữa và bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Có vẻ như nó cảm nhận được anh là bố của mình.

“Con trai à, con có đôi môi rất giống mẹ con đó!” anh đưa tay lên chạm nhẹ vào đôi môi chúm chím ấy, đã bao lâu rồi anh không được chạm vào đôi môi ấy và anh cũng không biết mình phải đợi bao lâu nữa mới có thể gặp lại cô. Mà liệu anh có thể gặp lại cô không khi mà bây giờ chắc chắn một điều rằng anh sẽ phải xuống địa ngục vì những tội ác trong quá khứ của mình, những tội ác không thể rửa sạch và không thể bù đắp bằng bất cứ giá nào...

“Thiên Bình, mẹ con có đang ở đây không? Mẹ con có đang bên cạnh bố con mình không?”

50. Chương 50. Người Bí Ẩn.

Hai năm sau

“A! Đi đứng kiểu gì vậy?” Minh Anh và phải người làm trong nhà, dù cô mới là người sai nhưng sau cùng cô vẫn là người quát tháo lên và người sai là cô người làm kia.

Nhưng sau rồi cô để ý thấy trong túi đồ mà cô ta cầm khi vào cô bị bật ra và bên trong là quần áo của phụ nữ. Thấy lạ vì trong RED thì ngoài cô ra thì tất cả phụ nữ làm việc ở đây đều phải mặc đồng phục. Nên đi theo thì Minh Anh thấy cô ta mang túi đồ đó vào căn biệt thự phía sau biệt thự của Nguyễn, cô định xông vào theo thì bị bảo vệ ngăn lại.

“Chỉ là con mèo của tôi đi lạc nên tôi muốn vào đây tìm thôi, các anh dám không cho tôi vào sao?” chắc chắn anh trai cô đang giấu một người phụ nữ trong đó nhưng cô lại không thể để ấy người này biết mình nghi ngờ được.

Một người phụ nữ? Có thể là ai? Cô rất tinh mắt khi nhìn thấy những bộ đồ đó và dám chắc rằng người này chỉ trạc tuổi mình thôi.

“R2 không cho phép bắt kì ai được vào bên trong. Ngay cả tôi cũng không được.” Cuối cùng sau một hồi lâu tranh luận cô cũng không

được vào và thật may sao khi mà có con mèo cạnh đó kêu lên, đúng là may mắn vì như vậy thì cô sẽ không bị mấy người đó nghi ngờ rồi báo lại với anh.

“Meo, meo...chị ở đây này!” cô cũng giả vờ đó là con mèo của mình rồi chạy theo tiếng kêu đó.

...

Đứng đợi ở một chỗ khuất camera, ngay khi thấy cô người làm vừa vào trong căn nhà đó Minh Anh nhanh chóng kéo tay cô ta vào góc rồi ra hiệu cho cô ta giữ im lặng:

“Chưa từng có ai va vào người tôi mà có thể tiếp tục làm việc ở đây!” Minh Anh nghiêm mặt nhìn cô người làm ra chiều răn đe, cô ta nghe vậy thì van xin được tha tội, ai cũng biết dù chẳng làm gì sai nhưng chỉ cần để cho cô thấy trái mắt thôi là không một ai có thể tiếp tục làm việc trong RED.

“Nếu không muốn bị tống cổ ra khỏi đây thì mau nói, ai ở trong căn nhà đó?”

“Là một vị phu nhân khoảng 50 tuổi.” cô ta sợ hãi thành khẩn nói cho Minh Anh biết.

“Nói dối, rõ ràng đồng đồ ấy dành cho người trẻ, 50 tuổi thì làm sao mà mặc được.” Minh Anh bóp chặt cổ tay rồi trợn mắt lên với cô người làm, khi sợ hãi thì con người ta sẽ thành khẩn hơn.

“Tôi nói thật mà, lúc nào tôi mang đồ vào cũng thấy vị phu nhân đó. Thấy lạ vì đồ tôi mang vào không bao giờ thấy bà ấy mặc, cũng có lúc tôi đoán có một cô gái trẻ trong nhà nhưng nhiều lần dọc dẹp tôi đều không thấy ai, giày dép hay túi xách cũng không hề có.”

...

Cũng đoán là cô ta không dám nói dối mình nên Minh Anh thả cô ta ra rồi đến gặp Win, anh ở đây lâu nên chắc cũng rõ mọi góc ngách trong khu biệt thự này, biết đâu anh còn biết đường để có thể vào bên trong theo cửa sau.

“Nói vậy em nghĩ Nguyên giấu Linh An bên trong sao?” một tia hy vọng nhen nhói lên trong lòng anh, anh rất mong đó là sự thật, mong sao đúng là cô vẫn an toàn, kể cả có bị Nguyên nhốt lại thì anh cũng sẽ tìm mọi cách để đưa cô về.

“Em không biết, có thể không phải chị ấy. Mà cũng có thể những bộ quần áo đó được dùng vào việc điên rồ nào khác vì theo lời của cô ta thì trong suốt hai năm được phân công dọc dẹp ở đó chưa bao giờ thấy dấu vết của một cô gái trẻ, chỉ thấy vị phu nhân lớn tuổi kia thôi.”

Sau một hồi suy nghĩ anh nhìn cô:

“Em có đoán được vị phu nhân đó là ai không? Trong RED có một người quan trọng bí mật như vậy sao?” từ nhỏ đến giờ anh chưa bao giờ nghe có ai nhắc đến một người phụ nữ như vậy. Cũng có thất vọng khi nghe nói không có dấu vết gì của một cô gái trẻ, hai năm dọn dẹp thì không thể nào không phát hiện ra...

“Em không biết, chỉ còn cách đột nhập vào bên trong thôi.”

“Baba, baba...” hai người đang nói chuyện thì Thiên Bình chạy từ trong phòng ra, từng bước chân không vững, cậu bé lao vào vòng tay của anh.

“Con gọi baba giỏi quá ha?” thấy Thiên Bình chạy ra rồi nhìn cậu bé đáng yêu như vậy Minh Anh đưa tay lên véo nhẹ vào má cậu bé, ai ngờ cậu lại khóc toáng lên, thực ra không phải vì đau mà là vì cậu không thích người khác động vào má của mình.

“Ô, Thiên Bình chỉ gọi baba thôi à?” anh cố dỗ cho con nín, mỗi khi cậu khóc anh chỉ cần hỏi câu gì đó là cậu nín khóc liền. Cậu bé chậm nói nên đến bây giờ cũng mới chỉ tập nói được vài ngày.

Ban đầu mọi người cứ nghĩ cậu không thể nói nhưng mãi hôm gần đây khi đang ngủ không biết cậu mơ thấy gì mà bật dậy khóc gọi “mama” khiến cho anh không kìm lòng được, ôm con trai mình vào lòng. Anh không khóc, từ ngày cô mất để lại con cho anh chăm sóc thì anh vẫn luôn làm tròn trách nhiệm của mình, hơn cả vai trò một người bố anh còn làm một người mẹ. Cũng từ ngày biết nói cậu bé chỉ theo anh thôi, người khác muốn bế rất khó, may sao có ông bà ngoại bế được.

Dù không được mẹ chăm sóc nhưng tiếng đầu tiên cậu bé gọi vẫn là “mama”, sau gọi thêm “baba”...

“Mama, mama, xưn!” cậu bé đưa tay chỉ vào ảnh của cô treo trên tường cố nói từng tiếng không được rõ nhưng mọi người vẫn có thể hiểu.

“Ôi, biết khen mẹ xinh nữa này, đáng yêu quá!” lần này thì Minh Anh không dám chạm vào má của cậu nữa.

“Mama xưn.” Đã cố lắm rồi nhưng mọi người vẫn chưa thể chỉnh cho cậu nói “xinh” thay vì “xưn” được.

“Vậy baba gì nào?” Minh Anh hào hứng hỏi cậu bé.

“Baba...baba ... yêu mama xưnnnn!” cả hai bật cười khi nghe cậu bé nói vậy. Hôm trước anh cầm ảnh của cô nên nói bằng quơ là “anh yêu

em” thế rồi cậu bé nhận ra đó là mẹ mình rồi cứ lúc nào cũng bi ba bi bô “baba yêu mama xưn!”

Đến khi đã dỗ cho Thiên Bình chơi ngoan anh quay lại câu chuyện còn đang nói dở với Minh Anh.

“Tìm cách lên vào nhà riêng của anh. Đi vào phòng tắm dưới tầng một, để ý trên cái gương sẽ có một quả táo bằng pha lê, lấy tay kéo nó sáng bên phải thì sẽ có một bảng mã điện tử hiện ra, mã là “thaihavan” sau khi xác nhận đúng mã thì sẽ có một đường hầm được mở ra, đường hầm đó thông với tất cả biệt thự trong RED, chỉ có bà nội và anh biết.”

Trở về RED cô tìm cách lên vào nhà riêng của anh, làm theo đúng những gì anh nói thì quả nhiên có một đường hầm hiện ra thật, đi sâu vào trong thì có một bảng điện tử hiện ra yêu cầu cô chọn nơi muốn đến, nhấn vào hình ảnh căn biệt thự đó thì đột nhiên tất cả bóng điện trong đường hầm vụt tắt khiến cho cô sợ hãi suýt khóc may mà ngay sau có điện sáng trở lại và chỉ sáng theo một lối đi nhất định. Đi theo đường có điện sáng đó quá thật là cô lần được vào căn biệt thự đó thật.

Vào đến nơi cô thấy có người nấu ăn trong bếp thì đi vào:

“Bà là ai?”

Người phụ nữ đó giật mình quay lại, nhìn thấy cô thì bà ấy mỉm cười nhẹ:

“Cuối cùng cũng có người phát hiện ra trong căn nhà này có bí mật và muốn khám phá nó.”

“Tôi đang hỏi bà là ai cơ mà, sao lại ở đây? Có liên quan gì đến anh trai tôi?”

“Tôi là người được RED bí mật giữ ở đây để điều chế thuốc, những công thức bí mật không thể để cho ai biết. Cô nên đi đi, sắp đến giờ anh trai cô đến rồi đấy!”

Bà ấy vừa dứt lời thì có tiếng động ngoài cửa, cô vội vàng lui vào phòng tắm để trở về.

“Anh ấy sẽ buồn lắm khi biết được sự thật...”

51. Chương 51. Giải Mã.

Nguyên đi vào phòng, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh giường rồi nắm lấy tay cô thì thầm:

“Win đã có được đứa bé thì anh phải có em, đúng không?”

Cô không nói gì hay đúng hơn là không thể nói gì vì sau ngày hôm đó cô rơi vào trạng thái hôn mê sâu, đã qua hai năm rồi mà vẫn không thể tỉnh lại dù cho Nguyên đã cố gắng hết sức, anh đã dùng tất cả loại thuốc tốt nhất của RED để chữa trị cho cô.

“Em cứ hôn mê như này cũng tốt đúng không?! Như vậy thì em sẽ không thể trốn khỏi anh để quay về với cậu ta.”

“Cô nghe không? Nó đang khóc, là con trai cô!” mặc kệ ọi người có can ngăn khi thấy tim cô đã ngừng đập, hơi thở cũng đã tắt ông vẫn cứ hét lên bên cạnh tai cô. Những câu rất lớn.

Cô không tỉnh lại nhưng ông vẫn cứ cố hét lên, rất lâu, rất lâu. Thiên Bình thì cứ nằm khóc bên cạnh mẹ... mọi người khuyên ông nên thôi để cho cô ấy được yên nghỉ nhưng ông không chịu, nửa tiếng sau mọi người ngạc nhiên khi nhận thấy nhịp tim của cô đã bình thường trở lại...

“Tôi làm được rồi! Mà không, cô làm được rồi! Chúng ta làm được rồi! Giỏi lắm con trai, mẹ của con sống lại rồi...” ông vui mừng nhìn thằng bé đang nằm trong ngoan trong vòng tay của mẹ nó, thằng bé không khóc mà ông còn cảm thấy như nó đang cười nữa.

Nhưng cũng kể từ khi đó cô phải hít thở bằng bình oxi và sống bằng các chất dinh dưỡng được truyền vào trong cơ thể mỗi ngày. Nguyên muốn độc chiếm cô, muốn giữ cô ở lại, anh biện hộ ỉn bằng cách nói một con quỷ khi yêu thì phải ích kỉ và tàn ác.

“Sắp tới tôi sẽ phải sang Đức 2 tháng, trong khoảng thời gian ấy dì phải đảm bảo với thôi mọi thứ sẽ không có gì thay đổi. Dì nên nhớ mọi hành động của dì không bao giờ qua mắt được tôi.”

“Được rồi, cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc con bé thật tốt vì dù sao thì nó cũng là con dâu của tôi.” Nghe vậy anh giận dữ, gằn giọng:

“Dì nên nhớ, dì đã chết cách đây 18 năm rồi, hiểu không?”

...

Bà khéo léo ngồi xuống cạnh giường của cô làm sao cho lưng của mình có thể che cho khuôn mặt của cô khỏi camera:

“Nguyên sắp sửa đi ra nước ngoài hai tháng, đây sẽ là một cơ hội tốt cho con.” Bà nói thầm nhưng vẫn đủ để cô có thể nghe tiếng.

“Như vậy vẫn quá mạo hiểm, để rời khỏi đây không đơn giản đâu cô, không phải cô nói bên ngoài lúc nào cũng có người canh cửa hay sao, đã vậy phòng con được gắn camera bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể kiểm tra.”

Thực ra thuốc của RED thật sự rất công hiệu, cô đã hồi phục và tỉnh lại từ lâu nhưng không cho Nguyên biết vì như vậy thì anh sẽ nâng cao cảnh giác, cơ hội trốn thoát của cô sẽ càng thêm phần mong manh. Do cô chỉ nằm trên giường và không đi ra ngoài nên mới không có giày dép hay túi xách gì cả, cô người làm hôm trước cũng bỏ quên một chi tiết là trong suốt hai năm dọn dẹp có một căn phòng không bao giờ mở cửa và cô ta cũng không được phép bước vào bên trong...

“Mọi chuyện ta đã có cách. Đợi ngay khi cậu ta rời khỏi...”

Khi biết được căn biệt thự đó là nơi ở của người điều chế thuốc cho RED thì Win vô cùng thất vọng nhưng vẫn cố để không lộ ra. Thiên Bình đang lớn lên từng ngày, rất vui vẻ, khỏe mạnh và còn thông minh nữa.

“Thiên Bình nhớ mẹ không nào?” anh ôm con vào lòng thì thầm từng chữ một. Anh nhớ cô rất nhiều...

“Baba yêu mama xưn!” thằng bé không hiểu được từ “nhớ” có nghĩa là gì cho nên mỗi lần nghe bố mình nhắc đến mẹ nó đều nói câu đó.

“Thiên Bình có đôi môi giống mẹ, tương lai con cũng phải thật giống mẹ nhé, con không được giống bố đâu. Bố đã làm khổ mẹ con, chỉ vì bố mà mẹ con mới vậy.” Thằng bé đưa tay lên ôm cổ anh, chưa nói được nhiều nhưng nó đã hơn hai tuổi và có thể làm được nhiều thứ rồi.

“Mama ôm... mơ...sợ...baba” anh không hiểu thằng bé đang nói cái gì nữa, hỏi lại thì nó vẫn chỉ nói mấy câu linh tinh, rồi rạc.

Không một ai hiểu tại sao thằng bé lại có thể nói những câu nói ấy. Một thời gian dài tìm hiểu thì anh mới biết là trẻ có thể nói những câu mà khi mang thai mẹ chúng vẫn hay nói cho chúng nghe. Có thể là cô đã nói với nó thế này:

“Khi ngủ bố con hay mơ ác mộng, mẹ phải ôm bố con thật chặt, lúc đó bố con sợ lắm. Thiên Bình sau này thay mẹ bảo vệ bố nhé!” mỗi ngày cô đều nói như vậy, cô mong em bé đang lớn lên từng ngày trong bụng mình có thể hiểu...

52. Chương 52. Đoàn Tụ.

Sáng nay Nguyên đã lên máy bay, đến đêm kế hoạch của hai người họ được thực hiện. Bà Lan sẽ mặc quần áo của cô và nằm thay thế, vì bình thường cô vẫn dùng bình oxi nên camera cũng không thể nhìn rõ mặt.

“Nhân lúc tắt điện con mau rời khỏi phòng đi. Nghe rõ lời cô nói!” vì là ban đêm đi ngủ nên họ có thể tắt điện mà không bị Nguyên nghi ngờ rồi cho người vào kiểm tra khi xem hình ảnh qua camera.

“Nhưng cô không đi với con sao? Khi phát hiện ra chắc chắn Nguyên sẽ nổi điên nên.” Cô khẽ thì thầm lên trong bóng tối, họ không biết được là camera này có chức năng có thể nhìn trong bóng tối...

“Nghe rõ lời cô nói, Nguyên không thể làm gì cô được nên con cứ yên tâm. Bây giờ thì con đi xuống phòng tắm dưới nhà rồi đưa tay kéo cái gương sang một bên, sẽ có một bảng mã điện tử hiện ra, nhập vào đó thailhavan, sẽ có một đường hầm hiện ra, đi xuống đường hầm đó và chọn tới căn biệt thự riêng của Win. Con sẽ không thể đi trong đêm được vì trong RED ban đêm sẽ bật tường laze, không thể đi qua được. Nhưng ta dám cá với con là sáng mai sẽ có người đến và giúp con ra khỏi đây! Bây giờ hãy đi luôn đi tránh đêm dài lắm mộng!”

Không suy nghĩ được gì nhiều cô chạy một mạch xuống dưới nhà và làm theo hướng dẫn của bà ấy. Quả thật là cô đến được căn biệt thự của Win. Cô ngồi đợi rất lâu cho đến sáng, cô chỉ muốn chạy ngay đến bên Win và Thiên Bình thôi.

“Chờ em một chút nữa thôi!”

...

Đang đêm ngủ thì Minh Anh chợt nhớ ra một chi tiết lạ là những bộ quần áo kia nên quyết định sáng hôm sau sẽ đột nhập vào rong một lần nữa, nhân lúc anh mình đang đi vắng. Khi vừa vào đến phòng tắm thì cô suýt nữa thì hét toáng lên khi thấy Linh An.

“Minh Anh?” cô quay lại và ngay lập tức hai người họ ôm nhau, thật không ngờ người mà bà ấy nói đến lại là Minh Anh, có lẽ bà ấy đã đoán được con bé sẽ nhận ra những chi tiết kì lạ, không logic và sẽ đột nhập một lần nữa.

“Em sẽ không hỏi gì nhiều đâu vì khi thấy chị ở đây em đã đoán ra trình tự sự việc rồi. Bây giờ thì chị mau thay đồ rồi em sẽ đưa chị ra ngoài. Anh em chưa có thời gian để kiểm tra camera đâu nên có lẽ vẫn còn kịp.” Thật may mà hôm nay để thuận tiện cho việc đi lại trong RED mà không bị người ta để ý nên Minh Anh đã mặc đồng phục của RED, bây giờ hai người họ đổi đồ cho nhau.

...

Mọi việc diễn ra quá thuận lợi khiến cho cô có đôi chút lo lắng. nhưng cái cảm giác đó cũng nhanh chóng mất đi khi mà hai người họ đã về đến nhà cô.

“Em không định vào trong sao?”

“Em cũng muốn lắm nhưng sẽ tốt hơn nếu cảnh đoàn tụ này không bị chen ngang bởi một người thứ ba. Từ nay về sau thì em sẽ làm phiền hai người thường xuyên lắm đấy nhé!” nói xong Minh Anh đi luôn.

Cô đứng một lúc lâu ở ngoài cổng rồi mới nhẹ bước từng bước vào trong, mọi thứ vẫn y nguyên như hai ba năm trước. Rồi sau đó có thằng bé tập từng chạy từ trong nhà ra, vừa thấy cô đã nhận ra đó là Thiên Bình, không kìm được lòng khi lần đầu tiên thấy mặt con trai mình cô nhẹ quỳ xuống và dang hai tay ra để thằng bé chạy ra ôm mình.

Sau một hồi ngơ ngác cô cứ nghĩ là thằng bé sẽ khóc toáng lên rồi chạy vào trong nhà cơ nhưng ai ngờ nó lại cười khanh khách rồi chạy ra ôm lấy cổ cô, miệng bi bô:

“Mama xum, mama xum.” Cô hạnh phúc ôm lấy con trai mình vào lòng, đã bao lâu rồi cô không được ôm lấy thằng bé.

“Con nhận ra mẹ sao?”

“Mama xum.” Nghe thằng bé gọi như vậy cô mỉm cười hạnh phúc.

Vừa lúc đó Win từ trong phòng làm việc thì nhận thấy Thiên Bình đã biến mất thì vội vã đi tìm. Ra đến sân thì anh không dám tin vào mắt mình khi thấy con trai mình đang trong vòng tay của một người phụ nữ mà có lẽ cả cuộc đời này anh không bao giờ quên được.

Cô cũng nhận ra sự xuất hiện của anh thì buống thẳng bé ra đứng dậy song song với anh, hai người họ đứng nhìn nhau rất lâu rồi cô mỉm cười:

“Anh vẫn đẹp trai như ngày nào nhỉ, bố của con trai em!” mặc dù đã tận mắt nhìn thấy cô, tận tai nghe cô nói nhưng anh vẫn không dám tin mọi thứ là sự thật.

Cô dang tay ra rồi nói:

“Anh có muốn ôm em không?” anh vẫn đứng đó không có phản ứng gì, anh vẫn cứ ngỡ là mình đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp.

Thấy anh như vậy thì cô bật cười trong những giọt nước mắt hạnh phúc rồi thật nhanh chạy về phía anh, ôm cổ anh thật chặt.

“Có đúng là em không?” anh vẫn mơ hồ.

“Phải rồi, em về rồi, mặc dù thời gian tới sẽ khó khăn đấy vì em trốn khỏi Nguyên nhưng anh sẽ bảo vệ em đúng không?”

Khi nhận thấy đúng là mình không mơ anh đưa tay lên ôm chặt lấy cô, chặt như là sợ buông tay ra cô sẽ tan biến mất vậy.

“Anh sẽ bảo vệ em, có chết cũng sẽ như vậy!”

Đang giữa lúc cao trào thì Thiên Bình đứng bên cạnh khóc toáng lên vì bố mẹ không ai quan tâm đến mình. Nhìn thẳng bé khóc rồi chạy đến ôm chân cô thì cả hai đều buồn cười...

Ngay sau khi sang đến nơi thì việc đầu tiên Nguyên làm là kiểm tra camera, ngay khi nhìn thấy mọi thứ diễn ra thì anh tức điện lên. Vì công việc lần này vô cùng quan trọng nên anh không thể về ngay được.

“Tôi sẽ về nước trong vòng mười ngày nữa!” anh nói một câu lạnh tanh với người trợ lý của mình rồi lao đầu vào xử lý công việc nhanh nhất có thể. Lần này anh sẽ tự mình ra tay.

“Em dám phản bội tôi thì cái giá phải trả không hề nhỏ một chút nào đâu!”

53. Chương 53. Mẹ Của Anh!

Cô và anh cùng nằm trên giường, Thiên Bình nằm giữa. Bố mẹ cô thì vừa mới lại về quê rồi, rõ là, cô thì không biết quê ở đâu mà hai người họ cứ suốt ngày về quê là sao nhỉ?

“Ngày mai em muốn đưa Thiên Bình đi chơi, anh không giận chứ?” cô đưa tay lên xoa đầu thằng bé, nhìn nó đến một phút cũng không rời.

“Sao em nói chuyện với anh mà cứ nhìn con suốt vậy?” anh không chịu được nữa khi mà đến vài giây cô cũng không thèm nhìn anh liền bật dậy, ai ngờ lại bị cô quát:

“Anh yên nào, con giật mình bây giờ, đang ngủ mà giật mình là không tốt đâu. Mà bây giờ anh đi ghen với cả con trai mình nữa à?” trong thời gian cô nằm giả vờ hôn mê để chờ ngày có cơ hội trốn thoát khỏi Nguyên thì bà ấy đã cho cô rất nhiều kinh nghiệm về việc chăm sóc trẻ nhỏ...

“Nhưng em ít nhất cũng phải nhìn anh một chút chứ, em xa anh trước mà.” Anh bắt đầu cái giọng trẻ con hiếm có của mình.

Nghe anh nói vậy cô không nhịn được cười, ngẩng đầu lên nhìn anh. Ai nói là cô không nhớ anh chứ? Trong mấy năm qua cô nhớ anh đến phát điên lên được, một ngày đối với cô là vô cùng dài và vô cùng vất vả khi mà hai năm liền cô không được bước xuống giường, không được mở mắt và cũng không được ăn gì hết. Đến cả đi tắm cũng khó khăn, hít thở cũng không được bình thường...

Nhưng bây giờ thì cô không còn thấy những ngày đó của mình là vất vả và khổ cực nữa khi mà đã có anh ở cạnh bên mình, cái giá để được ở cạnh anh cũng không quá đắt đúng không?

“Em đang nghĩ cái gì vậy?” anh đứng dậy đi sang phía bên kia giường để ôm cô.

“Anh có biết một người phụ nữ ngoài 50 tên là Lan không? Trong thời gian qua cô ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. Cô ấy rất tốt bụng và hình như cũng rất thương anh nữa, mỗi khi em nhắc đến anh cô ấy đều rất chú ý đến và còn có thái độ rất lạ nữa.”

Trong đầu anh bất chợt xuất hiện lên một hình ảnh của một người người phụ nữ, anh đã từng rất hối hận về những gì mình đã làm cho người đó... Mẹ của anh vẫn còn sống sao? Có đúng là bà ấy không? Không phải bà ấy đã chết rồi hay sao?

“Bà ấy có vẻ thương anh lắm sao?” anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

“Phải, rất thương. Giống như...một người mẹ. Giống như...em thương Thiên Bình, nhưng, con trai của cô ấy đã chết năm 7 tuổi.” nghe đến đây không kịp suy nghĩ gì nhiều anh đứng dậy đi thay quần áo. Cô không hiểu gì nên cũng đi theo:

“Anh làm sao vậy? Có chuyện gì à? Anh định đi đâu? Trời sắp mưa...” vừa dứt câu cũng là lúc anh vừa bước chân đến cửa, anh quay lại ôm cô:

“Rồi anh sẽ nói cho em sau, ở nhà chờ anh nhé! Anh sẽ sớm về thôi!” nói xong anh đi luôn. Cô dù thấy lo nhưng vẫn phải đi lên phòng vì

Thiên Bình còn đang ngủ một mình trên đó.

“Vứt bỏ đứa con trai tội nghiệp của mình trong động quỷ mà mẹ vẫn sống an nhàn suốt mười mấy năm qua hay sao? Rồi đến cuối cùng mẹ vẫn định vứt bỏ con hay sao?” anh lái xe đến thẳng RED.

...

“Đồ của anh đây! Nhưng anh cần nó làm gì? Anh định đột nhập vào RED ư?” Minh Anh đang ngủ thì bị anh gọi điện đánh thức dậy rồi còn phải đi lấy đồng phục của RED cho anh nữa.

“Người đàn bà em gặp là mẹ anh, anh phải đưa bà ấy đi!” nói xong anh thản nhiên bước vào trong khu biệt thự của RED và vào đường hầm bí mật đó. Người của tổ chức rất đông nên việc không biết mặt nhau là chuyện quá bình thường, anh biết rõ điều đó.

Anh lục tung tất cả các phòng đều không thấy bà đâu đến khi anh dừng chân tại căn phòng có cánh cửa khép hờ. Mở cửa ra anh thấy bà vẫn đang nằm đồng thể trên giường dù cho Nguyên chắc chắn đã phát hiện ra sự biến mất của cô. Nhìn qua đủ để anh biết cái máy quay được gắn góc phòng có chức năng thu hình trong bóng tối và nhận diện rõ khuôn mặt.

Đứng nhìn cái máy quay một lúc lâu để tuyên chiến với Nguyên vì biết chắc chắn thế nào anh ta cũng sẽ nhìn thấy mình:

“Cất giữ hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời của tôi, đã đến lúc tôi và cậu cần phải chiến đấu với nhau một cách thật sự rồi!” nói xong anh lập tức đập vỡ máy quay rồi quay lại nhìn người phụ nữ đang đứng phía sau mình:

“Từng giây phút đều rất quý giá vậy lên mẹ đừng có phản kháng nếu không muốn lời con chết chung.” Nói xong ngay lập tức anh lôi bà đi và rời khỏi RED bằng xe riêng của Minh Anh. Cũng không hiếm khi cô ra ngoài lúc nửa đêm nên cũng không có gì là lạ lắm, chỉ là tài xế hôm nay đẹp trai hơn mọi hôm thôi.

...

Trời đã bắt đầu mưa rất lâu rồi mà cô vẫn không thấy anh về, lo cho anh nên cô không thể nào ngủ được, cứ đi ra đi vào mãi.

“Cô à?” cô khá ngạc nhiên khi thấy bà ấy đi về chung với anh.

“Bà già xấu xa này là mẹ anh!” ngay lập tức cô phản lại lời nói của anh, thay vì ngạc nhiên khi biết cô lại chính là người mẹ đã mất của anh thì cô lại chú ý hơn đến “bà già xấu xa”.

“Anh gọi mẹ mình như vậy đó hả? Nếu Thiên Bình ngày sau mà cũng như anh thì em làm sao đây chứ?”

Không ngờ anh lại bật cười khanh khách:

“Anh sẽ đánh gãy chân nó!” biết cô sẽ không tha ình vì nói ra câu đó nên anh chọn đường rút là lên phòng ngủ.

“Anh dám đánh gãy chân con trai em sao?”

...

Ai cũng đều biết những ngày tháng sau này sẽ vô cùng sóng gió và khó khăn nhưng họ lại không bận tâm, không muốn mình phải bận tâm. Phải thật hạnh phúc trong khoảng thời gian ngắn ngủi này!

54. Chương 54. Biển...

Đã một tuần mọi thứ trôi qua thật yên bình và dễ chịu. Cả gia đình lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười của Thiên Bình và thằng bé khi có mẹ dạy thì cũng chịu nghe lời hơn, học được nhiều câu hơn.

“Bố Win.” Cô vẫn cố dạy cho con nói hai chữ đó nhưng thằng bé mãi vẫn chỉ nói được:

“Bố Gin.” Thế là cả là lại cười ồm lên trừ anh:

“Gì mà kì vậy chứ? Gin gì mà Gin, nghe giống tên chó...”

...

“Hôm nay anh đưa em đi chơi được không?” đang chơi với Thiên Bình thì bất chợt cô quay sang hỏi anh như vậy:

“Ừ, tất nhiên là được rồi. em muốn đi đâu? Mẹ trông Thiên Bình cho bọn con nhé?”

Bà chưa kịp nói đồng ý thì cô đã nói trước, vẻ rất nghiêm túc:

“Em muốn đưa cả con đi! Mình đi ngày mai mới về được không? Tối nay bố mẹ con cũng về, mẹ nói chuyện với hai người họ giùm con nhé? Con không muốn nhắc lại chuyện quá khứ nhưng họ chắc chắn sẽ hỏi cho ra mòi chuyện.”

Ngay khi bà nói “ừ” với một nụ cười tươi thì cô lên phòng chuẩn bị quần áo. Rồi bé Thiên Bình ra xe trước, mọi người thấy thái độ của cô hơi lạ nhưng rồi ai cũng thông cảm vì nghĩ đến việc cô phải nằm im trên giường suốt một thời gian dài như vậy.

Sau khi thay quần áo xong anh cũng nhanh chóng ra xe, mẹ anh thì cũng không ra tiễn mà thay vào đó ba vào bếp nấu vài món chờ ông bà thông gia trở về.

...

Ngồi trên xe Thiên Bình ngủ rất ngon. Cô nói cô muốn ra biển chơi. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại muốn được đi biển với anh đến vậy nhưng cô có cảm giác như là nếu mình không được đi thì sẽ rất bức bối vậy.

“Sao đột nhiên em lại muốn đi biển vậy? Đã thế nói đi là đi ngay được không cả kịp chuẩn bị đồ đạc gì nhiều.” Anh vừa lái xe vừa quay sang nói chuyện với cô.

“Anh đừng hỏi em gì cả mà hãy đi chơi với em thật vui nhé!”

Anh mỉm cười và chắc chắn trong thời gian không có anh chắc hẳn cô phải nhớ anh lắm, cũng không kém gì anh nhớ cô đâu.

Họ đến biển vừa tầm hoàng hôn, cũng vừa lúc Thiên Bình tỉnh giấc. Hạ Long đẹp mê hồn...

Anh bế con thay cho cô rồi cho thằng bé ngồi lên vai mình:

“Đây là biển!” anh chỉ cho con biết biển rồi hai bố con quay sang nhìn cô, cô vẫn đang chìm đắm trong cảnh hoàng hôn nơi này.

Gió biển lồng lộng thổi bay mọi muộn phiền, lo lắng để đọng lại trong hai con người thứ tình yêu thuần khiết nhất, lãng mạn nhất...

Mãi sau khi Thiên Bình kêu đói họ mới đi ăn, cô ăn rất ít mà chủ yếu là nhìn chồng con mình ăn ngon lành mà thôi.

Thay vì thuê khách sạn cô lại đòi anh phải đi tìm để thuê một căn phòng trọ nhỏ, chắc hẳn cô ở trong biệt thự sang trọng lâu quá rồi nên muốn thay đổi không gian.

Đặt thằng bé lên cái giường nhỏ bên cạnh giường đôi của hai người họ, cô hôn lên trán con rồi cũng lên giường nằm với anh.

“Được nằm trong vòng tay của anh thích thật đấy! Ấm áp thật!” cô nhẹ nhắm mắt để cảm nhận hết những thứ tình túy nhất, tốt đẹp nhất.

“Được ôm em ngủ anh thấy yên tâm thật đấy! Khi mơ thấy những cơn ác mộng đó anh sẽ được em ôm rồi, không còn sợ hãi như những năm qua phải ngủ một mình nữa!” dù thời gian đã qua đi rất lâu rồi nhưng anh vẫn không thôi bị những cơn ác mộng quá khứ hành hạ, những tình tiết rất rõ ràng và đáng sợ cứ hiện lên trong đầu anh qua những giấc mơ. Về mặt mãn nguyện của anh và sự đau đớn, căm hận của những người đã chết dưới tay anh.

Có thể anh sẽ phải sống chung với những cơn ác mộng đó cho đến cuối cuộc đời, như vậy vẫn chưa đủ để bù đắp cho những nỗi đau trong quá khứ của anh, anh luôn chuẩn bị tâm lí để chịu một cái kết tồi tệ nhất, nhưng chỉ cần không phải là cô...

“Vậy hóa ra về quê của hai ông bà là đi du lịch khắp mọi miền Tổ quốc sao?” mặc dù một khoảng thời gian ngắn thôi nhưng hai bên thông gian đã khá thân thiết với nhau rồi, mẹ của anh cũng đã kể xong mọi chuyện...

“Đúng vậy, đúng vậy! Chúng tôi không có quên nhỏ nên cả đất nước này là quê lớn!”

Mọi người vẫn cứ ngồi nói chuyện rôm rả, mãi đến khuya vẫn chưa chịu đi ngủ.

55. Chương 55. Nếu Đó Là Cái Giá Mà Anh Phải Trả Thì Em Sẽ Giả Vờ Mạnh Mẽ.

Cô thức dậy thật sớm để chuẩn bị cho anh một bất ngờ lớn. Có gắng để không đánh thức anh vì đêm qua anh vẫn gặp ác mộng.

“Ngay khi tỉnh dậy anh cho con ăn sáng rồi đợi em ở bãi biển vắng người nhé!” sau khi để mảnh giấy lại bàn cô rời đi ngay.

...

“Xin chào chị! Em là người hôm qua đã gọi điện cho chị, bây giờ mình chuẩn bị luôn nhé! Em không có nhiều thời gian đâu!” vừa bước vào ảnh viện áo cưới cô đã bắt đầu chọn váy và trang điểm thật đẹp. Chắc hẳn ngay cả anh cũng không nhớ hôm nay là sinh nhật của mình nên cô muốn nhắc cho anh nhớ bằng một món quà bất ngờ.

Cô nghĩ anh sẽ thích lắm khi nhìn thấy cô xinh đẹp như vậy trong bộ váy cô dâu này. Mặc dù hai người họ vẫn chưa đăng kí kết hôn nhưng anh vẫn là chồng của cô, cô không cần một đám cưới long trọng, lộng lẫy hay xa hoa gì, cô chỉ cần một đám cưới đơn giản thôi mà hai người vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Đã từ lâu cô mong ước được mặc một chiếc váy cưới thật đẹp và đứng bên cạnh anh, cô thích thú khi tưởng tượng ra vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của anh khi nhìn thấy cô.

“Nhìn em có vẻ rất hạnh phúc nhỉ?” chị thợ trang điểm vừa trang điểm cho cô vừa hỏi vì thấy vẻ mặt của cô rạng rỡ hơn bất kì cô dâu nào khác.

“Vâng, em đã đợi cái hạnh phúc này rất lâu rồi...”

Thời gian trang điểm và làm tóc cũng khác lâu nên khiến cho cô cảm thấy hồi hộp lắm.

“Anh sẽ đi thật sao?” Minh Anh đứng song song nhìn Sơn với đôi mắt ngấn nước. Cậu sẽ đi du học, cậu muốn đến một nơi xa lạ để thay đổi cuộc sống của mình. Nơi đây chỉ toàn gợi nhớ cho cậu những kỉ niệm không vui...

“Cô đừng yêu tôi nữa. Chúng ta mãi mãi cũng không thể bên nhau được đâu!” cậu quay lưng bỏ đi để cô đứng lại, mắt nhòa lệ.

“Anh đợi em! Sẽ có một ngày em thoát khỏi nơi đó và sẽ lại theo đuổi anh!” cô hét lên, dù đã đi được một đoạn khá xa nhưng Sơn vẫn nghe được rất rõ.

Từng câu, từng chữ đọng lại trong đầu cậu. Có thể cô là ảnh kí ức đẹp nhất mà cậu mang theo khi rời khỏi nơi này...

Trong lúc đó thì Lâm Anh và Hùng lại bắt đầu cãi nhau, dù biết là không thể chia tay được những họ vẫn cứ suốt ngày cãi nhau...

“Em muốn cưới, muốn sinh con, muốn sinh một đứa trẻ đáng yêu như Thiên Bình cơ!” cô cứ cả ngày nhặng nhặng bám theo anh để nói câu này khiến cho anh phát bực.

“Đã bảo với em bao nhiêu lần rồi, công ty từ khi bố giao cho anh đến giờ vẫn còn chưa ổn định mà sao em cứ bắt anh phải cưới em nhỉ? Bây giờ chưa phải lúc đâu!”

Cô đưa tay gấp cái laptop của anh lại rồi nói:

“Anh mà không chịu cưới em thì em sẽ không cưới anh nữa đâu.” Không ngờ ngay cả khi cô phải nói như vậy rồi mà anh vẫn không hề thay đổi thấy độc của mình. Đẩy tay cô ra anh mở laptop lên và tiếp tục công việc của mình:

“Em ra chỗ khác chơi đi. Còn việc đó nếu em muốn sống chung với anh mà không tổ chức đám cưới cũng không sao!”

Phải vất vả lắm anh mới hỏi người dân ở đây được chỗ cô gọi là bãi biển vắng người. Đó là nơi mỗi ngày người dân ra khơi đánh cá và trở về, vì mọi công việc đều thực hiện vào buổi chiều tối và sáng sớm nên những thời gian còn lại trong ngày nơi này gần như là không có ai qua lại.

...

Ngay khi mọi thứ đã hoàn tất cô chạy ngay đến nơi đã hẹn anh, chắc chắn anh sẽ tìm ra nơi ấy thôi...

Biển hôm nay gió hơi lớn nhưng vẫn không đến độ khiến cho cô bước đi không vững với bộ váy cưới hơi công kiềng này.

“Ta tuyên bố kể từ giây phút này hai con sẽ là vợ chồng!” khi thấy anh cô cố giả giọng cho giống những ông linh mục trong phim dù cho cô không theo đạo. Anh giật mình quay lưng lại và ngay lập tức nhìn thấy cô đẹp lung linh trong bộ váy cưới.

Không thể thốt lên lời, anh dang tay ra, cô chạy lại ôm anh... Thiên Bình lần này không khóc vì bị bố mẹ bỏ rơi nữa vì thằng bé đang mãi mê vui đùa với tia laze đỏ chạy đi chạy lại trên cơ thể của bố mình.

“Sinhh nhật vui vẻ, chồng yêu!” cô mỉm cười nhìn anh. Lúc này anh mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mình, ra là lí do hôm qua cô nhất mực đòi phải đi biển cho bằng được.

“Phập!”

Viên đạn lạnh lùng phi thẳng tới găm sâu vào trái tim của anh. Nguyên bỏ xuống xuống đất đi ra khỏi vị trí lắp của mình, miệng lẩm bẩm:

“Đó là cái tôi gọi là chiến đấu một cách thực sự. Sinh nhật vui vẻ!” khi vừa dứt lời cũng là lúc anh bước ra ngay trước mặt gia đình cô.

Win ngã xuống trong vòng tay cùng với sự ngỡ ngàng, hoảng sợ của cô. Ngay khi cô nhìn thấy Nguyên, ánh mắt cô nhìn anh khiến cho anh cảm thấy hoang mang. Cái ánh mắt nhiv găm sâu vào trái tim anh, sâu hơn cả viên đạn mà anh vừa dùng súng găm vào trái tim Win.

“Em sẽ gọi cứu thương.” Tay cô run lên nhưng vẫn cố lục tìm điện thoại trên người anh.

“Anh không mang điện thoại theo đâu, em đừng tìm vô ích.” Anh vẫn mỉm cười nhìn cô...

“Có ai không? Làm ơn gọi dùm tôi cứu thương! Có ai nghe không?” cổ vẫn cứ ra sức gào thét lên...khiến cho anh không cầm lòng được. Anh cố gắng hết sức để dùng bàn tay yếu ớt của mình nắm lấy bàn tay đang run lên vì sợ hãi của cô.

“Với vận tốc đó và vị trí đó thì cho dù đang ở trong bệnh viện anh cũng không thể sống được đâu! Em hãy coi đây là cái giá mà anh phải trả cho tội ác trong quá khứ của mình...”

“Không. Không được, anh có làm gì sai đâu chứ mà phải đền tội. Đâu phải lỗi của anh chứ!” cô khẳng khái phủ định câu nói của anh.

“Anh chưa nói được...câu...hôm nay...vợ anh xinh đẹp lắm...” mắt anh dần khép lại...

Gió vẫn cứ thổi không ngừng...

Thiên Bình chạy lại chỗ hai người họ, thằng bé ngay thơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra và không hiểu vì sao mẹ nó lại không khóc trong khi cái chú đứng đằng sau lại vừa khóc và quay lưng bỏ đi.

“Mẹ ôm bố Win bị chảy máu nhưng bố Win ngủ mất rồi!”

Cô ngược lên nhìn con trai...chưa bao giờ cô có thể nghĩ là mình có thể mạnh mẽ đến mức này, mạnh mẽ đến mức cô không khóc, hay là do yếu đuối quá nên không thể khóc được?

“Nếu như ông trời coi những chuyện trong quá khứ là tội ác mà anh gây ra để rồi mang anh đi khỏi em. Nếu như anh cảm thấy thanh thản khi có thể đền tội như thế này thì em sẽ không buồn, em sẽ giả vờ là mình mạnh mẽ...” cô siết chặt lấy anh trong vòng tay mình...

Từng cơn gió nhẹ dần...

Nỗi đau của cô nước mắt không thể diễn tả hết được, nếu như cô khóc thì có thể nỗi đau ấy sẽ nhẹ nhàng biết bao nhiêu so với nỗi đau thực tại bây giờ...

Chiếc váy cưới trắng tinh khôi nay loang nỏ màu máu đỏ của anh...

Hết

Một số truyện cùng tác giả:

- Skara, em đi tìm anh! (Em, anh và chông chênh tình gió!)

-Yêu chàng trai bao.

Lời tác giả:

Thỏ thành thật cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của Thỏ trong suốt thời gian qua *Cúi đầu*

Cười Thỏ không biết nói gì hơn nữa, các bạn tiếp tục ủng hộ truyện của Thỏ nhé!

Yêu mọi người lắm! <>

56. Chương Ngoại Truyện 1

Vào một buổi chiều mùa thu mộng mơ với những cơn gió heo may, tác giả bỗng nghĩ mình thật ác khi mà khiến cho nhân vật của mình đau khổ nên quyết định sẽ viết ngoại truyện.

3 năm sau

“Mẹ, mẹ ơi!” Thiên Bình vừa đi học về thì vội chạy ngay vào nhà tìm cô để kể chuyện ở trường ngày hôm nay. Tuy mới chỉ học lớp mẫu giáo nhưng gần như câu chuyện nào của cậu cũng xoay quanh những cô bé đáng yêu.

“Thiên Bình của mẹ kể mẹ nghe chuyện gì nào? Mà hư quá! Không chào ông bà với hai bác à?” lúc này cậu bé mới để ý rằng xung quanh mình còn rất nhiều người, cậu cười ngượng ngùng rồi cho tay lên gãi gãi đầu vẻ rất đáng yêu:

“Con không để ý! Con chào ông bà ngoại, chào bà nội, chào hai bác...”

“Thiên Bình đáng yêu quá! Mà kể ẹ nghe chuyện gì thế? Kể cho bác nghe với được không?” Lâm Anh cười híp mắt với cậu, mặc dù đã kết hôn được hơn một năm rồi nhưng cô vẫn chưa sinh con nên rất thích chơi với cậu nhóc.

Nhìn ngó xung quanh một lát rồi cậu mới đưa tay lên che miệng thì thầm vẻ rất thần bí:

“Con nói nhưng mọi người không được mách bố Win nhé!”

Cả nhà phá ra cười rồi cũng đồng ý với cậu.

“Hôm nay con đang chơi ở sân trước cửa lớp học thì thấy một cô bé ngồi khác lóc trước cổng trường rất xấu xí. Nhìn rất phiền nên con lấy kẹo ra để dỗ, vậy mà cuối cùng nó lại bám lấy áo con rồi đòi con đưa về với mẹ. Làm con phiền chết đi được!”

Nghe con trai kể lại như vậy cô quá ngạc nhiên nên không thể nói được gì nữa, trong đầu một đoạn kí ức xưa cũ lại hiện lên. Đúng lúc ấy nhìn ra cửa thì một người đàn ông cũng đang đứng đó với vẻ mặt đầy suy tư, có lẽ anh cũng đã nghe hết những gì mà cậu nhóc nói. Hai người cùng nhìn nhau rồi cười...

“Bố nghe hết rồi nhá!” anh lên tiếng rồi bước vào nhà khiến cho cậu bé giật mình quay người lại, mặt cúi thấp xuống không dám nhìn bố của mình. Cứ ngỡ là sẽ bị mắng cơ ai ngờ anh lại xoa đầu rồi cười:

“Thiên Bình giỏi hơn bố rồi nhỉ?”

Cả nhà ai cũng cười nhưng duy chỉ có hai người biết được câu chuyện này thực là rất quen.

...

“Em định làm gì vậy?” cả nhà đang ăn cơm và uống một chút rượu vì lâu ngày mới có dịp đoàn tụ như vậy thì bị anh làm cho giật mình.

“Hôm nay vui như vậy để con bé uống một chút thôi, con làm gì mà lớn tiếng vậy? Làm mẹ giật cả mình!” mẹ anh vẫn biết con trai mình có thói quen quản vợ nhưng không ngờ là bệnh lại càng ngày càng nặng, đến cả uống một chút cũng không được.

“Một chút cũng không được! Linh An, bây giờ cà phê em cũng không được uống nữa, nghe chưa?”

Cô uất ức đặt ly rượu xuống phản đối:

“Đến cà phê cũng cấm em là sao?”

“Em quên là con gái anh đang trong bụng em sao?” anh mỉm cười tinh quái nhìn thẳng vào mắt cô nhắc cho cô nhớ.

“Sao anh biết là con gái chứ? Mới 2 tháng thôi mà, bác sỹ còn chưa biết...” cô ngại ngùng cúi mặt xuống lòng bùng.

Thiên Bình tuy còn nhỏ nhưng vẫn hiểu là mình sắp có em lên phần khích chạy ra ôm chặt lấy bụng mẹ rồi ghé sát tai vào để nghe xem có tiếng động gì không khiến cho cả nhà lại phải bật cười...

“Định đi sao?” Win vừa xuống xe thì vội chạy vào sân bay, rất nhanh anh đã nhìn thấy người con trai đang kéo theo hành lý đi phía trước.

“Ừ, không về nữa!” Nguyên chỉ dừng bước nhưng không quay đầu lại mà trả lời anh.

“Lần đó...cảm ơn!” kể từ hai năm trước anh đã không còn gặp lại Nguyên cho đến ngày hôm nay nhận được điện thoại của Minh Anh.

Nguyên cúi đầu cười nhẹ một cái rồi mới trả lời:

“Tôi chỉ không muốn để ột cô gái hận mình cả cuộc đời thôi!” nói xong anh bước đi thẳng, dường như là anh không muốn để cho ai đó thấy biểu cảm bây giờ của mình.

Anh không ngờ lần đó sau khi nhìn thấy cô đau khổ như vậy anh đã rơi nước mắt, anh càng không ngờ hơn là mình lại chính là người gọi xe cứu thương để cứu người mà mình vừa mới muốn giết chết.

Anh nhận ra khi cô đau lại cũng chính là khi anh đau...

Win nhìn theo chiếc máy bay vừa mới cất cánh, trong lòng bỗng thấy thoải mái vô cùng. Nếu không có viên đạn đó của Nguyên thì có lẽ anh đã không nhận ra cuộc sống này lại có giá trị đến như vậy.

Anh đã ngỡ rằng mình sẽ không thể nhìn thấy nụ cười của cô thêm lần nào nữa...

Thù hận chỉ là thứ cảm xúc bên ngoài, có những lúc nó dâng trào khiến cho ta không kiểm soát được hành động của mình. Nhưng đằng sau thù hận cũng chính là hối hận... Khi ta cảm nhận rõ ràng được sự hối hận cũng là lúc thù hận hoàn toàn được hóa giải. Cũng có những khi hối hận đã là quá muộn màng nhưng cũng có những lúc nó có thể thay đổi hoàn toàn mọi thứ theo một hướng tốt đẹp hơn.

57. Chương Ngoại Truyện 2

“Chị muốn em bé lần này là trai hay gái?” Minh Anh vừa nhai nhấm hộp kẹo vừa tưởng tượng xem đứa nhỏ lần này sẽ giống ai.

Cô suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm vì thực ra đối với cô trai hay gái không quan trọng, chỉ cần là con của cô thì cô sẽ yêu thương nó hết lòng:

“Win muốn là con gái...”

“Em hỏi chị cơ mà! Nhưng thôi, chị không trả lời em cũng đoán được, với chị trai hay gái vốn không quan trọng đúng không?”

“Ừm. Chỉ cần là con của chị thôi. Mà bao giờ em mới sinh một đứa nhỉ?” cô mỉm cười nhẹ nhàng chống tay xuống bàn nhìn sang phía Minh Anh. Đã 3 năm kể từ ngày Sơn rời đi nó vẫn kiên nhẫn đợi cậu quay về, một sự chờ đợi thầm lặng, dù nó không nói ra nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy điều đó...

Cô vẫn cứ nghĩ thời gian qua đi thì mọi chuyện sẽ dần chìm vào quên lãng, vẫn cứ nghĩ rồi sẽ có một ngày Minh Anh sẽ gặp được một người con trai khác yêu thương con bé...

Vì câu hỏi nửa đùa nửa thật của cô mà không khí trùng xuống một cách nặng nề, may sao ngay lúc đó có mấy cô cậu học trò đi vào quán.

“Để em ra, chị cứ ngồi đây đi không anh Win lại trách em bắt chị làm việc vất vả!” Minh Anh ngăn cô lại khi mà cô đang định đi ra chỗ của khách.

Minh Anh nở nụ cười tươi và đặt menu xuống bàn:

“Mấy đứa uống gì? Mà bánh ngọt ở quán chị cũng rất ngon nhé!”

Một cậu học sinh nhanh chóng trả lời:

“Em biết rồi chị, ngày nào em cũng vào mà! Chị không nhớ sao?” cậu nhóc nhìn Minh Anh với ánh mắt lạ kì, dù cho quán có đông khách thật đi nữa nhưng tại sao cô lại không nhớ mặt của cậu-một người ngày nào cũng đến quán suốt 3 tháng nay chỉ để gây sự chú ý với cô được chứ?!

Cô cũng thấy hơi có chút không phải khi không nhớ vì đơn giản là cô không bao giờ chú ý đến những người con trai bước vào quán vì cô nói như vậy là có lỗi với Sơn, thực ra đó chỉ là một cái cớ thôi vì mỗi lần nhìn những cậu học sinh đó không hiểu sao cô lại thấy nhớ cậu da diết...

“Chị xin lỗi nhé! Nhưng mà hôm nay mấy đứa uống gì?” cô nhìn sang những người khác đi chung với cậu rồi ghi chép từ thứ một, mấy đứa nhóc đó từ lúc bước vào quán đến giờ vẫn không hề rời mắt khỏi màn hình điện thoại...

“Chị cho em số điện thoại của chị được không?” cậu học sinh vẫn kiên nhẫn nhìn cô khiến cho cô có chút bối rối.

Ngồi phía trong Linh An cũng đang theo dõi tất cả, cô chỉ ngồi cười chứ không hề có ý định ra giải nguy cho Minh Anh. Nhưng thấy tình hình có vẻ không ổn lắm thì cô lại không đành lòng, đang định ra làm người cứu trợ nhưng lại bị người khác cướp mất cơ hội:

“Chị này là của anh rồi mà nhóc!” một người con trai bước lại gần rồi đưa tay lên khoác vào vai cô rồi cùng cô đi vào bên trong.

“Sao? Không phải em bảo sẽ đợi anh về rồi tiếp tục theo đuổi sao? Chán rồi à?” Sơn nhìn nó đang đứng nhìn mình với ánh mắt cứ là không tin sự trở về này của cậu là thật thì trong lòng lại dâng lên một nỗi ghen ngào, cậu đã phải suy nghĩ rất nhiều mới quyết định sẽ quay lại nơi này một lần nữa...

“Anh thật rồi! Đúng là anh thật rồi! Cứ tưởng mình đang mơ cơ, cứ tưởng anh sẽ không bao giờ về nữa cơ, cứ tưởng sẽ phải đợi anh cả đời...” Cô kiễng chân rồi choàng tay ôm lấy anh mà òa khóc nức nở như đứa trẻ con. Anh cũng xúc động mà không kìm được nước mắt của mình nhưng nhanh chóng lau đi khi cô chưa phát hiện ra, anh thấy thật mất mặt khi để cô thấy mình rơi nước mắt.

Phải một lúc lâu sau thì cô mới có thể ngưng khóc được, đang định nói gì đó thì ngay lập tức bị Sơn đẩy ra một cách không thương tiếc:

“Con gái mà tùy tiện ôm thằng con trai khác lâu như thế à? Em còn chưa cưới anh nữa mà!”

“Được thôi, anh tưởng em không ưa nổi anh chắc!”

Em trẻ con, anh trẻ con.

Mình là hai đứa trẻ,

Đang yêu.

Đơn giản và chân thật.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luon-ben-em-nguoi-con-gai-nam-giu-trai-tim-cua-nhung-con-quy>